

72

Int 2

v^o 14

Plin. VII. Lib. A. n. 20.

7348

ALOYSII
IVGLARIS
ELOGIORVM.

Pars Prima.

ALWAYS
WYGLARIS
EFGIORVM
P...

ALOYSII
IVGLARIS
NICIENSIS

E Societate IESV

CHRISTVS IESVS,

Hoc est

ELOGIORVM

Pars Prima

DIVINA CONTINENS

VENETIIS, M DC LXXX.

Apud Nicolaum Pezzana . .

Cum Superiorum Licentia, & Priviligio .

ALORS

IVGLARIS

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

ESTELLE

CHRISTVS IESVS

HOC EST

DEI HOMINIS

ELOGIA,

Adm. R. P.

MVTIO VITELLESKO

Societatis IESV

GENERALI PRÆPOSITO

Ab Authore Dicata.

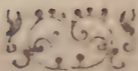
Nnum iam octauum decimum probrosam arborem in agro tuo toleras, Clemens Agricola: culpate patientiam tuam possis, quod illam non ante succideris, nisi ferendis nondum par fructibus, ad flores vsque proficeret. Accrenit vinea Domini, te cultore, fœcun-

ditas; Sterilitas in ea cœpit esse par mon-
stro, piacularis habetur, qui se tibi sine
manipulis sistat, ignorari curet à te, cui
non suppetat, unde laudari cognitus possit.
Ego unus inani Vere me iactans, Autu-
mum, quem cœteri exhibent, vix polli-
ceor, & eius à cultoris industria, Reus
ammaram, tellurem optimam, in suspi-
cionem parum probata fertilitatis adduco.
De filijs tuis fratribus meis vix ullus est,
qui fortia non praserat floridis; Milita-
res animæ adhuc circumferentes IGNA-
TIVM, vel cùm calamos tractant, ma-
lunt pugnare, quàm ludere: Europam
sudoribus irrigat, qui Asiam cruore non
potest: Studet scribenda patrare, cui non
est otium legenda scribere: latè manavit
in membra fecunditas capitis: atus mes-
simum regnante te fuit; facere tibi Mar-
tyres sylvam palmarum: Doctores verò
terrere lucubrationibus suis posterorum
ingenia: implere potuisti Cellaria Domi-
ni ex vindemia sanguinis nouo vino, hor-
rea verò ex manipulorum redundantia
nouo frumento. Vnde mihi igitur fiducia
ista tam stolidam, ut exigentem pro ea,
quæ inest Virtutibus auaritia, à suorum
singulis fructus, solis sperauerim placare
floribus posse? Dicam plane id, quod res
est, nec notam temeritatis culpabili dissi-
mulatione grauabo. Hæc ipsa frugum

exuberantia, quæ probrum sterilitatis au-
geret, minuit eiusdem pudorem; Aduer-
tit in diebus messium, quascumque mor-
tui Veris placere reliquias, & ubi omnia
suis onerata sunt fœtibus, quodcumque
germen imitari rosam potueris Dei con-
spectum inter aras mereri. Myrtus, Cy-
parissus, & Laurus, quia nullum è sen-
sibus præter oculos pascunt, excluduntur
à pradio pauperis; in hortis verò diuitis,
cui vel ipsa umbra genus fructuum est,
sola plerumque laudantur. Redundant
apud te segetes honestatis, esse non debeas
ita seuerus exactor, ut nulli condones usu-
ram telluris, quam occupat, contentus es-
se floribus potes: is præsertim, qui com-
mendationem, quam à radice non habent,
à Christo accipiunt, quem coronant. Qua-
lescumque sint, tibi debentur, quia in agro
creuerunt tuo. Videri tibi possum meo pa-
rum fœlix in opere, non item in consilio pa-
rum prudens, qui Florem Campi in meo-
rum ornamentum assumpserim, ut is cuius
odoribus beare te soles, cæterorum tibi gra-
ueolentiam, aut tegetet, aut corrigeret.
Elogijs hisce, si Christi nomen, vel tuum
detrahas, iam non Elogia, sed Satyræ
sunt, quibus inconsultus Auctor, si quam
habuit prudentiæ famam, oppressit. Acu-
mina hæc præter me nullum pungunt, &
si quis in his luminibus micat, ignis fa-

tuus est, illustrandis potius scriptoris tenebris natus, quam Lectoris affectibus accendendis. Desipiendi opportunitas, insipientem me fecit, octauum iam annum in Rhetorum horio detentus, turpe putavi sine floribus à tanta amœnitate recedere, & abiturum in Caluariam, ad minuendum exese rupis horrorem à Pindo suppetias non habere, putavi auersanus aspera militis partes esse, Duci suo in Crucelanguenti horrentem mutare galeam, & spinas, quibus assiduè torpentes pungimur, collectis undequaue rosis vestire. Quamquam, quid hæc apud te ita disceptio? ac si obseruantia, non necessitas fuerit, quod hoc tibi munus obtulerim? Reueritus parentis faciem degener filius, eam omni arte, qua poteram declinabam: horrebam Romæ oculis me fabulam dare: Criminosam eloquentiam in Arcopago Latij sanctissimis ventilandam ludicibus sistere non audebam. Elegit te Christus ipse, non ego, abortivi operis curatorem: meis ille adhuc parum formatus in manibus, me prope modum inscio, euolauit in tuas: non alij sua dicari passus Elogia, quam cui Societatem suam, que Elogium illi longè luculentius est, tot iam annos custodiendam commisit. Accipies igitur, vel à me, vel à Christo, ab utroque tibi exhibitum munus, & ut debebis illi pro argumento beneuolen-

tie gratiam, ita mihi pro temeritatis piaculo veniam non negabis. Si quam à Deo meruero laboris huius mercedem, eam omnem sospitati tuæ voueo pretium. Commune hoc mihi cum socijs omnibus votum est: Annos tuos singuli, vel decremento nostrorum, auemus augere. Magna pars nostri uiuit in te: sollicitè seruare te debes, ne tuorum vitam negligere videaris in tua. Sæcularis annus felicissimis auspicijs, quia tuus. Ordini iam exortus est nostro. Lator ut omnibus fluat, illi gaudia incolumitate tua gemina. Nihil Tartareo formidamus à Porjena, quamdiu Roma Mutium nobis aliquem nutriet.

MENS AVCTORIS IN HOC OPVSCVLO.

VDAX consilium homi-
nis Deo Elogium scribe-
re molientis. Non lau-
datur Diuinitas per iniu-
riam, quam illi vtique
palmarem infligit, quis-
quis de ea credat dignum

aliquid promi posse. Encomium illi om-
ne de conscientia Magnitudinis suæ; cæ-
tera, si quæ accipit eius magis toleran-
tiam, quam excellentiam probant. Lo-
qui citrà piaculum de tanta Maiestate vix
possumus, cum & habeat notam impie-
tatis vituperatio, nec vacet temeritatis
suspicione laudatio. Christo verò quid
opus Elogij, cui stat pro Elogio Mun-
dus ipse, tot leuatus oneribus, tot auctus
commodis, tot expiatus impensis? Elo-
gia Christi sunt quæcumque honestè co-
gitamus, aut facit humanum genus: laus
nostra omnis redundat in eum, à quo lu-
men habemus, vnde possumus recta per-
spice-

spicere, & robur vnde audeamus ardua
superare. Ex quo eius Encomiaſtes ad
fluenta Iordanis factus eſt Pater, piacu-
lare cœpit eſſe mortalibus idem ſibi mu-
nus aſſumere. Ipſa Petri de Diuinitate
confeſſio non admiſſa, niſi quia venie-
bat à Patre: excepit iniurias tacitus præ-
conia reiecit iratus, nec vnquam durius
increpiti ſpiritus deſertores, quam cum
de illo potiora iactarent; Adeo peculiare
ſibi eſſe voluit, non aliunde, quam è
cœlo laudari. Aſſentationis organa dedi-
gnata Veritas eſt: timuit ne periret ali-
quid de laudibus ſuis, ſi per ea ipſa ora
transirent, per quæ tam multa mendacia
laberentur.

Mihi nihilominus debitum verius eſt,
quam conſilium iſta temeritas. Loqui ſi-
ne culpa non poſſum; at nec poſſum ſi-
ne culpa tacere. Non eſt innocens ſilen-
tium debentis Deo ſacundiam, ſi quam
habet. Par eſt, vt auctori ſuo pendant
vniuerſa vectigal, nec id eſſugium relin-
quendum ingratis, vt excuſare ſe poſ-
ſint, ſe Deo dignum aliquid non habere.
Æternus Agricola terræ noſtræ, non ni-
ſi pro ſemine, quod commiſerit, exigit
Maſſem: nec ab Anſere Luſcinix Modu-
los, nec ab Vlula Aſcredulæ concentus
expectat: Solitus nos ex tenuitate noſtra
non ex ſua dignitate metiri, magis quid
poſſimus, quam quid debeamus atten-
dit. Adde, quod vſque ad laudum no-

strarum tolerantiam patiens Deus est, cui displicere vix possunt sola placendi voluntate peccantes.

Nec quia Christi gloria per Elogia nostra non crescit, ideo, aut ingrata illi sunt, aut inutilia nobis. Nescit Christus vsque ad damna nostra suas laudes odisse; vt gloriam non quærat suam, eam per dispendia nostra non despicit; amat etiam quod sibi honorificum est, quoties id sit vtile laudatori. Ad quid in eo thesauros omnes sapientiæ conderet Pater, si capitale esse debuisset ingenijs suæ inde mendicitati remedium poscere? Cur prohiberentur ex hac erueret fodina pretiosissimos sensus qui meliores habere aliunde non possent? Mihi sanè durior nulla lex fit, quam quæ iubeat de eo vno tacere, de quo vno loqui prima mihi ambitio est. Non alium naclus parentem Gratia, non alium fortitus ducein Militiæ, in eius Societate ab anno Quarto decimo stipendia mereo: supellex mea omnis, donum eius est, & adhuc de alio, aut cogitare possim, aut scribere? Male vigil vt sim, nondum ita cæcutio, vt non intelligam, quàm mihi non inutilis sit de Christo tractatio. Fasciculus Myrrhæ, nullis amittit in manibus odorem suum, vsu ipso suauitas eius infunditur: quò conrectatur frequentius, eò suauius halat. Vt facile afficiamur ad ea ipsa, quæ scribimus,

bimus, spero utique futurum, ut per excitationem ingenij, accendatur voluntas, & ut æterna utriusque potentiæ commercia sunt, amor excitetur in corde, qui per recordationem assiduam præparatur in mente.

Quamquam, ut hanc mihi proponerem laborum metam, non tam electio, quam genius fuit. Ut alienum Natura me fecit ab ijs, qui aut per calumniam insidiantur Virtuti, aut per assentationem vitij lenocinantur, cum selegi præ omnibus, in quo esset utriusque vitij nulla capacitas, cum nec tanta sanctitas, conuicio, nec tanta Veritas, assentationi locum relinquat.

Nec negarim me in eo etiam egisse rem meam, quod perituro operi argumenti æternitate consului. Non hac mihi de me opinio est, ut hac diu victura confidam: quidquid tamen carperit lior, supererit semper aliquid, quod vel ab inuito laudetur: improbari poterit manus artificis, materies non poterit non probari. Qui scierit difficultatem operis, multa in eius gratiam condonabit Auctori. De Christo quidquid dixeris, infra debitum, & meritum est. & peliuntur lumina, quæ feruntur ad Solem, & quæ alijs dicta nascuntur, de Deo dicta vilescunt.

Hoc

Hoc vnum prodest in hoc scribendi genere, quod in alio plurimum obfuit, rerum dicendarum nouitia. Obscura sunt ingenij lumina, vbi caligo aliqua rerum est: Quæ narratione indigent, amittunt, dum explicantur, acumen. Phygionum more telam supponimus, cui super inducamus ornatum. Cæterum primitiæ istæ sunt, quas suo sibi iure vendicatis, à quo sterile ingenium habuit, vt ad laudem vsque sæcunditatis proficeret. Caue, Lector, ne à primitijs maturitatem omnem exquiras. Acerbitatem, quam habent, titulus nouitatis excuset.

MONITA AD LECTOREM.

*C*ram te Reus à præceptis ab-
stineo: moneo tantum pauca
pro causa. Genus hoc scriptio-
nis iam nosti. Nostro seu na-
tum, seu renatum in sæculo,
pleraque nobilitavit ingenia. Periodos
tamen qui quaris, & Latini medullam
sermonis, aliam omnem officinam adito.
Acutus videri qui vult, sæpè Latinus esse
non potest. Libera Poesis hæc suis so-um
propemodum legibus vivit: vel cum
Grammaticorum iniuria tolerat plerum-
que barberiem. Ornatum omnem ex ni-
tore luminum quarit, qua vestire voluis-
se, regere est. Mihi verò ratione argu-
menti venia aliqua maior debetur. Tul-
lij verbis præferri Christus vult sua; sa-
cra historia profanam non uno in loco
elegantiam reycit. Amaui super acumi-
na gravitatem, quam non semel a voci-
bus illis accepi, que cum ab Auctoritate
Dei habeant pondus, graviores esse non
possunt:

possint: Caue ne obsonium hoc panem pu-
tes. Genus hoc cibi, excitandis ingenijs
natum est, non pascendis. Nisi cum mo-
deratione sumantur, nimium auidis men-
tibus nauseam creat. Perpenduntur hæc,
non percurreuntur; ideo cum violentiam
quandam legenti inferant, à quo, non
quamcumque, sed omnem attentionem
exposcunt diù tolerari non possunt. Farta
Laconismis oratio, quia minimum imi-
tatur naturam, ut illam exhilarat pri-
ma illa specie artis, ita paulò post lædit,
cum nihil illi obuium exhibet, sed omnia
cæcia, ut nisi eruantur, non prodeant.
Flores hi sunt: carpuntur per se singuli
summis digitis, non tota immissa falce
metuntur: Vbi vnum, aut alterum deli-
baris Elogium, ne fastidire alia debeas,
nouam famem expecta. Scio desideratur-
rum te in hoc opere illud ipsum, quod
ego, singulis videlicet Elogijs peculiarem
imaginem, in quam diuertere identidem
oculos posses meis ineptijs fatigatus. At
iratus Christo Pauper, præter me ipsum
nil habui, quod in Christi laudem im-
penderem. Id aliunde Christus expectat.

CHRISTO IESV,
DEO DOMINO,

Duci, ac Iudici suo,

ALOYSIVS IVGLARIS;

PRO FELICITER DEDVCTA
AD ANNUM CENTESIMVM,
COGNOMINE SIBI FAMILIA,
SÆCVLARE SACRIFICIVM
HECATOMBIVM VERBALEM
HISCE CENTVM ELOGIIS
IMMOLABAT

Anno à Partu Virginis. M. DC. XL.

Sacrificium, quod vnus
respicit beneficia, non
aliud esse deceat, quam
Hecatombem. Gratis
hominibus quales nos tua cogit
esse Societas, capitale piaculum
sit, si quis annus sine sua víctima
fluxe-

fluxerit. Myſtam me tamen hæc non poſcit occaſio, cui Paupertas, in vno bonorum votiua genere, in alijs neceſſaria, interdiceret immolationis huius impenſas. Debitas ſummo cuiſpiam Hierarchæ partes male occupat ſacrificulus de Flaminum plebe poſtremus, qui vbi ſe diu torſerit, è promptuario ſuo educere domum non aliud, quàm verba poſſit. Qui nihilominus mei noſti medullam conſilij, tolerabis temeritatem, quæ ſi dignitati non conſuluit tuæ, neceſſitati conſulit meæ, omnium & ipſe notarum peccator forum tuum declinare non ſperans, placare te mihi iudicem ſtudeo. Solemnis hæc Reis industria, vt largitione aliqua ſuppleant, quod æquitati cauſæ deſuerit. Agnoſcitur quædam in muneribus vis venefica, quæ vel te Leonem iam factum poſſit in veterem Agni formam transferre. Meum ſane hoc, quia te continet, tibi vile non fit. Ne attendas in eo, aut phreneſim ingenij ſupra ſuas vires audentis, aut infelicitatem facundiæ infra ſenſuum merita per-

persistentis; Vbi te ipsum potes inspicere non debes quæ te circumstant scrutari. Pulcritudo tua libertatem hanc non relinquit speculatoribus suis, ut ubi oculos in eam semel intenderint, torquere illos alio possint. Placare ista te debeant, quia ea ipsa sunt, quibus tu olim Patrem placasti. Facere ut possit omnia: hoc non potes, ne tu idem ipse sis, quem laudamus. Non officiat pretio muneris inurbanitas offerentis: Nam & ad aras victima incruenta mactatus, & si nihil accipias de mali sacerdotis virtute, nihil amittis de tua. Omnibus omnia factus es, malo etiam poetæ Mœcenæ. Caue tamen, ne eadem mihi lege decernas præmium operis, qua olim ineptissimo Rabulæ laudatori suo Sylla, atque ita me muneris; non quod de te dignum aliquid scripserim, sed ne scribam in posterum tam indigna. Nolim sciungas argumentum ab opere, quod sine te nullum est. Quidquid hoc viuit in libro, viuit ex te. Te illi si igitur subtrahas, adempta corpori
ani-

anima cadauer fecisti . Coetera
omnia ornatum omne à Forma ,
hoc vnum opus , inuerso naturæ
ordine , Formam omnem accipit
à Materia . Licet Elogia hæc Elo-
gium à tenullum expectent , & is
ego non sim , qui à te qui solus Ve-
ritas , & non assentatio es , quod
benè de te scripserim , audire con-
fidam : Si quam tamen adhuc , pro
singulari etiam in immeritos mu-
nificentia tua , mihi feceris optio-
nem mercedis , felicioris ingenij
electionem sequutus , Non aliam
exigo , quàm te ipsam .

ELOGIORVM I N D E X.

C hristus Iesus Dei Filius ab aeterno .	1
A cœli Caduceatore eius nunciatur aduen- tus .	2
Matris in utero Ioannem inuisit .	4
Nascitur in Bethlehem Iudz .	6
Ortus eius multiplici prodigio illustratur .	7
Auctus nomine carne minuitur circumcissus .	9
9 Noui sideris indicio innotescit Astrologis .	10
Aduenis adoratur à Regibus .	12
Per Magos Herodem illudit .	13
Eius causa Innocentum cades .	15
Simeonis in Vlnis sistitur Deo .	17
Herodem fugiens exulat in Ægypto .	19
Eiusdem inter Ægyptios commoratio .	20
Herode mortuo reuocatur in Patriam .	22
Inter Doctores inuenitur in templo .	23
Vsque ad annum 30. lignariam exercet .	25
Ioannis Baptismate abluitur .	27
In Desertum secedens tentatur .	30
Secus Mare scholam aperit , & Apostolos vo- cat .	32
Nuptiarum hilaritatem miraculo geminat .	34
34 In Monte discipulos erudit ad sublimia .	36
36 Quinque panibus totidem hominum millia pa- scit .	38

Tempestates sedat, & ambulat super Mare.

40

Se ipsum transfiguratur in Monte. 42

Magdalena amores honestat dum facit suo.

45

Samaritana salutis fontes aperit. 47

Patrocinator Adultera. 49

Zachaeum vocat. 51

Cananea filium curat. 53

Centurionem per seruum lucratur. 55

Non habenti hominem ad piscinam occurrit.

57

Hamorrhoeisim à fluxu sanguinis curat. 60

E decem Leprosi nouem experitur ingratos.

62

Caco nato nouam aperit diem. 64

Surdos facit audire, & Mutos loqui. 66

Filium viduae suscitatur. 68

Archisynagogi filium in vitam reuocat. 71

Lazarum sororibus reddit. 73

Ad Crucem triumphali pompa discedit. 76

Negotiatores è templo eicit. 78

In Bethania cœna unguentis perfunditur. 80

A Discipulo venditur. 82

Agnum cum discipulis comedit. 83

Conuiuiarum suorum abluit pedes. 85

Nouum suis de ipso conuiuium parat. 87

Hymno dicto in hortum discedit. 89

Orans sanguineum in sudorem liquefcit. 91

Dormientes increpat, & hostibus occurrit. 92

Osculo proditur. 94

A suis deseritur. 96

Accusatur coram Caipha. 98

Petrum respiciens soluit in lacrymas. 100

Vexatur per noctem. 102

Pila-

<i>Pilato sistitur, & accusatur.</i>	104
<i>Ad Herodem missus illudicitur.</i>	106
<i>Ad Pilatum reducitur.</i>	108
<i>Flagellis caditur ad columnam.</i>	110
<i>Spinea redimitur corona.</i>	112
<i>Ostenditur populo, & exhibetur.</i>	113
<i>Posthabetur Barraba, & condemnatur.</i>	115
<i>Crucem baiulat in Caluariam.</i>	117
<i>Nudatur vestibus.</i>	118
<i>Affigitur Cruci.</i>	120
<i>Rex Iudaorum inscribitur.</i>	122
<i>Medius inter Latrones.</i>	124
<i>Eius calamitas calum cacat.</i>	126
<i>Torquetur mali Latronis exitio.</i>	128
<i>Hilaratur boni Latronis salute.</i>	130
<i>Sitiens felle, & aceto potatur.</i>	132
<i>Pro hostibus rogat.</i>	134
<i>Discipulum Matri, Spiritum Patri commenda-</i>	
<i>dat.</i>	136
<i>Anhelantis mortem clamor, & gemitus.</i>	138
<i>Desertum à Patre se queritur.</i>	140
<i>Inclinato capite moritur.</i>	141
<i>Mortuo tota parentat natura.</i>	143
<i>Ex aperto latere manat sanguis, & aqua.</i>	145
<i>Mortui pendentis in Cruce mysteria.</i>	147
<i>E Cruce depositus tumulatur.</i>	148
<i>Epitaphium sepulcro.</i>	150
<i>Sepulta Cruci Epitaphium.</i>	152
<i>Spinis, & cæteris dolorum eius instrumentis</i>	
<i>Epitaph.</i>	154
<i>Iuda eius Proditori Epitaphium.</i>	156
<i>Amorem suum colorat in Syndone.</i>	158
<i>Ad Inferos descendit.</i>	160
<i>Redivivus surgit è tumulo.</i>	162
<i>Vulnera retinet.</i>	165

<i>Apparet matri, & mulieribus.</i>	166
<i>Apparet Maria Magdalene.</i>	168
<i>Apparet euntibus in Emmaus.</i>	170
<i>Apparet discipulis in Coenaculo.</i>	172
<i>Apparet Pescantibus.</i>	174
<i>Ascensurus suis vale dicit.</i>	176
<i>Ascendit triumphator in coelum.</i>	178
<i>Linguarum imbrem pluit in suos.</i>	180
<i>Gloria sua mundum implet.</i>	181
<i>Stephani Agonem stans spectat.</i>	183
<i>Saulum ex equo deturbaturus descendit.</i>	185
<i>Veniens ad Iudicium apparatus.</i>	187
<i>Iudex sedet in Valle Iosaphat.</i>	189
<i>E tribunali in solium migrat, ubi regnat in eternum, & ultra.</i>	199

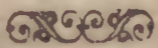
FINIS.

ELOGIVM I.

CHRISTVS IESVS

DEI FILIVS. AB ÆTERNO.

Amicus Silentij Deus est ;
 Semel in tota Æternitate loquutus
 Vno omnia dicit in Verbo .
 Prima sui fœcunditate facundus
 Ipsa sui conceptione fit parens .
 Vsq̃ue adeo in Dei filio
 Natiuitatem Conceptio non præcedit ;
 Cui ipsum Concipi , Nasci est .
 Ita Patris fœcunditatem exhauriens ,
 Vt illi Fratrem dare non possit ,
 Vnus cùm sit ,
 Numeri damnum compensat .
 Ipsa sui Apprehensione Comprehensio ;
 Ipsa Intellectione Loquutio ,
 Sapientia sine litteris ,
 Imago sine lineamentis ,
 Cùm prodierit ante Luciferum ,
 Adhuc in splendoribus natus est .
 Citra dissidium oppositus Patri ,
 Tota ab eodẽ accepta Substantia emancipatus
 Adhuc habet omnia cum illo communia .

Abauos , Proauosque ne quære
 Illi tota Nobilitas Pater est .

Antiquissimus genere Maiores non habet :
 Adeo esse vera Nobilitas
 Sine maioribus potest .

Numquam morituri Hæres æternus ;
 Viarum Domini initium idem , & finis ;
 Adhuc nasci non cessans tot annos natus ,
 Quia semper Viuens est , semper spirat .
 Mens , & Brachium Domini ,
 Cùm omne in illo fit rubor à Dextris est ,
 Sui Speculator , & Speculum
 Radios , dum accipit , reddens .

Non minùs ideo Patre contentus ,
 Quia auidus Matris .

Quam nascendo non nouit ,
 Renascendo quæsiuit .

Apagè , Ari , cum tuis ;
 Grammaticus enim vt sis ,

Hoc nimis Anomalum Verbum est .

Omni Præfens , & Infinitum in tempore ,
 Cùm nullis regatur Casibus
 Nullius esse ordinis potest .

ELOGIUM II.

A Celi caduceatore eius nunciatur Aduentus.

Luca I.

Mensis idem & terris bellorum ,
 Et Cælo fœderum est .

Martio nomen Martis adimite ,
 Ex quo finem eius

Nostræ Pacis initia consecrarunt .

Deputentur Aprili Dies ,

Quibus tam ingens facta Cælorum apertio est .

Virga Ielle ,

Vel in Miraculis naturam obseruans

Datura fructum in hyeme

Florem concepit in Vere ,

Vbi facta dierum , & noctium æqualitas fuit .

In terram vsque redundauit

Ex Cæli æquitate Iustitia .

Ita diebus ijsdem ,

Et vnus Sol in Ariete ,

Et alius in Agno est ,

Fortitudo Dei

Missæ Deo quærere capacitatem patiendi ,

Quia ad perditos venerat ,

Legationem incipit à Salute .

Plenam gratia profitetur .

Et adhuc in ea immensitati postulat locum ;

Vsque adeo penetrabilis cum Gratia Deus est .

Quanta potentia fœminæ ,

Quæ mundum ea ipsa voce refecerit ,

Qua olim est factus !

Quanta claritas ,

Cui vel tanta lux obumbraret ?

Præuenerat Legatum suum Deus ;

Erat iam in Virgine Dominus ,

In quam admitti filius postulabat .

Vix igitur humanissimo emisso ,

Diuinissimum admissum in vtero Verbum est ;

Parendi studio meritam virtutem

Fœcunditatem Virginitati non prætulit ,

Sed adiunxit .

Se tunc potissimum sui Dominam probans ,

Cum Dei prædicaret ancillam ,

Regum Regi, Vt seruus esse pateretur ;
Præiuit exemplo .

Impetrata facultate mœroris lætior Deus ;
Nostra prouehens, & sua non minuens ,
In prædio mortis æternam seminat vitam .
Non ideò minùs Nobilis , quia Homo nouus ,
Exclusos à Cælo miserans, Inclusus in vtero,
Dilatare Charitatem didicit ex angustijs,
Sperate mitiorem Iudicem, Rei ;
Cœpit aliquid habere , cui timeat .
In humanus esse non potest ,
Qui tenacissimo glutino humanitati coniūctus
Separabilis iam ab illa non est .

ELOGIUM III.

Matris in Vtero Ioannem inuisit .
Luc. cap. 1.

Vbi Deum conceperis
In Montana abeas necesse est .
Altissimus pati valles non potest ;
Quas impleturus descendit .
Sursum grauitat Christus:
Dum qui gesserit pellitur ad excelsa .
In Cœli stare nescientis mores Virgo abit ,
Ex quo Diuinitatis Baiula
Cælo successit .
Nimirum vbi Deus quiescit
Æternus est ad beneficentiam motus .
Iam non sola Nazareth Ciuitas florum est ;
Incalescere Mundus cœpit :
Vernat vel in Montium horrore Flos Campi
Pri-

Primus Motor motus, & ipse iam mouet ;
Defertur ad sterilem ,
Et quem non videt oculus , Vterus sentit.
Iterum coram Area Choreæ .
Ad tantam morum harmoniam
Tales Choreæ

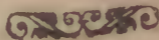
Giganti præcurrere nemo potuerat ,
Nisi qui inciperet tam maturè moueri .
Quia Cæli Classicum, Mariæ vox est,
Ea audita Prodromus liberatur ad Cursum .
Deo consanguinea

Adhuc se cognatam hominum meminit ,
Et ad Elisabeth ascendendo descendens
Ipsam difficultatem itineris ,
Causam itineris facit .

Silentium abiciens Plena Verbo ,
Beatam negare non ausa ,
Quam omnes dicerent ,
Sortem suam

Ipsa sui diminutione Magnificat .
Exultationis plane dies ,
Cum in vna infans in vtero ,
In altera Spiritus exultauit in Deo .
Celari Christus

Nusquam minus , quam in visceribus potest ,
Vbi se non prodit, ibi non est .
Nullæ satis eum latebræ tegant ,
Qui beneficiorum suorum
Se & magnitudine, & numero detegit :

ELOGIUM IV.

Nascitur in Bethlehem Iudæ.

Luc. cap. 2.

Dirigite viam vestram mortales,
 Factus Deus Viator est,
 Recta incedentibus occurrit in via.
 Frumentum electorum maturum in palea,
 Quia in terram bonam ceciderat
 Non expectauit Æstatem;
 Quamvis æstas credi potuerit,
 Sole inter Taurum, & Virginem stabulante.
 Prostrato Deo, & in Carne captiuo
 Deditionem cogitat cœlum,
 Et Militiam iam non vtilem bello
 Feciale[m] destinat Paci.
 Daturus de se ipso conuiuium homini,
 In Ciuitate Panis,
 Obsonia ne deessent factus est Caro;
 Et qui ignem venerat missurus in terras
 Aptam concipiendæ flammæ materiæ quærens
 Descendit in fœnum.
 Ita Deus nouam plane Metaphoram
 Fecit in Verbo
 Quod à propria sede sua eò transtulit,
 Vbi locus ei non erat.
 Primus, qui cum benè ageret lucem odisset,
 Quia dici non poterat in lucem editus,
 Natus in nocte,
 Cum non haberet vnde tegeretur,
 Detectus non est,
 Personatus ideo, quia nudus.
 Inter feras cicures medius
 In nocte media,

Locum Virtutis & Moriens occupavit ,
Et Nascens .

Faecunditatem à Virgine
Sterilitas omnis edidicit ;
Fleuere oleum scopuli ,
Opobalsamum quercus
Atque ita ab eodem Solstitio
Lux accrescere cœpit , & hominibus ,
Et diebus .

Pastor Christus primas sibi oues elegit ;
Decuit inter has Agnum nasci ,
Et natum ab his primum agnosci .
Discite assuetudo quid possit
Quando Deus ipse
Humanitatis assiduè frequentans actus ,
Tandem habitu inuentus vt homo ,
Ita, in Deo etiam, assuetudo
Facta altera natura est .

ELOGIUM V.

Ortus eius multiplici Prodigio illustratur .

Spica Virginis

Vbertatem hanc cœlo fecit ,
Vt sol , ad Agni nuptias & ipse vocatus .
Spicis coronatus incefferit .
Videre homines spicas in cœlo debuerant ,
Si debuerant de cœlo panem sperare .
Ministrat tellus oleum ,
Ornate vestras lampades , Sponsus venit .
Omnes homines initiaturus Athletas
Tam multis inungendis

5
Materiem præparat .
Non obdlexerant cicatricem vulnera nostra ,
Quia circumligata non fuerant ,
Nec fota oleo .

Ideo curare illa qui venit ,
Fascias, & oleum secum affert .
Sensere vicinum Solem Engaddi Vineæ ,
Eo in Tauro posito floruerunt .

Ara Cœli .

Nouos Romæ Sacerdotes annunciat ;
Et ne plebeio Numini dicata credatur ,
Trina illi , in triplici Sole ,
Lampas appenditur .

Quàm sit efficax Dei exemplum
Hinc conijce .

Lugens in specu ,
Saxa ipsa erudiuit ad lacrymas .
Coram illo egere aquæ tripudia .
Quem salutem prænoscerent
Positurum in Aquis .

Veritatis conspectum
Pati non potuere Mendacia ;
Inde caruit oraculum omne responsis .
Ipsismet simulacris vocem incluserat ,
Tantæ admiratio Charitatis .

Suo Ianus in templo captiuus ,
Sentit adesse sæculum Pacis .
Eius foribus ab Augusto ter clausis ,
Cœli fores aperit Deus ,
Quas ne claudendas iterum suspicetis ,
Clauem ipsam proiecit in terras .

Illius vsum nemo melius ,
Quàm bonus latro te doceat ;
Eam versare si scieris ,
Eris & tu hodie in Paradiso .

ELO.

ELOGIVM VI.

Auctus nomine carne minuitur Circumcisus,
Luca cap. 2.

Venales sunt tituli potiores,
Sine sanguine non habentur.
Pretiosissimum IESV Nomen
Tanti emitur,
Quanti & redimitur mundus,
Ita Deo, ne binæ quidem syllabæ.
Gratis dantur:
Tamdiu sine nomine,
Quamdiu sine vulnere.
De Cælesti Gymnade nobilis Agonista
Nudus in arenam ingressus,
Oleo perungitur suo.
Lapis Angularis
Lapideo Cultro recisus.
Illud ita retudit,
Vt iam ad nihil vtile redderetur.
Suos expertus ardores,
Non remitti frigore, sed intendi,
Tentavit an eos posset,
Præpropera sanguinis emissionem minuere.
Per hæc sacrificij sui prima libamina
Initiatus Sacerdos,
Voce sanguinis,
Quando nondum poterat gutturis,
Cœpit è terra clamare,
Stigmaticus seruus amoris,
Nulla eius imperia iam recuset.
Novum perditis statuens
Magistratum salutis,
Æterni sui consulatus auspicijs,

A 5 Ca-

Calendas Ianuarias dedicauit .

Anni fores ,

Ne percussori Angelo ultra paterent ;
Agni fuere sanguine liniendæ .

Ianus Alter

Geminæ naturæ , non frontis

Præfectus mensibus ,

Prima hac templi sui apertione

Noua bella portendens

Quia venit gladium mittere ,

Eum primum impulit in se ipsum .

Lacteam ultra Cœli viam ne credas ;

Eam qui primus ingreditur

Docet esset sanguineam .

IESV focium nemo se iactet ,

Qui hoc eodem itinere non incedat .

In diuersa migrantibus nulla Societas ,

Aut viæ esse possit , aut vitæ .

ELOGIUM VII.

Noui Sideris indicio innotescit Astrologis .

Matth. cap. 2.

Regno suo finem Nequitia timeat ;

Meliorem mundo Dominum

Augur Cometa portendit .

Loquitur attendentibus Cœlum ,

Et ignea lingua ,

Pro tacente Verbo perorans ,

Charitatis suæ noua Phænomena ,

Præmis prodit Astrologis .

Sine nouo Phosphoro ,

Oriri

Oriri non decuerat nouam diem .
 Pulchritudinem suam ,
 Proiecerat veriùs , quàm exposuerat Deus ,
 Nisi illius vnus spectandæ gratia ,
 Nouum in cœlo oculum condidisset .
 Plebeius credi potuerat , Princeps luminum ,
 Si venisset ad tenebras sine face .
 Procedens tamquam sponsus è Thalamo ,
 Hymeneos suos
 Adducta de Cœlo Tæda nobilitat .
 Quasi fugitium in terras Numen ,
 Accensa Superi lucerna vestigent ,
 Arcanorum Venatores emeritos ,
 Ad Arcanum omnium maximum
 Eruendum è specu
 Ingentis illicio mercedis adducunt .
 Stationes suas
 Impune iam Cœli militia deserit ,
 Quando non vni Deus custodiendus est Cœlo .
 Quem tantæ Genituræ
 Præficeret Dominatorem ,
 Nisi de nouo condidisset ,
 Frustra Natura quæsierat ;
 Neque enim horoscopari par fuerat ,
 Aut Virginis filio Venerem ,
 Aut Matrem Pacis parenti ,
 Aut Constantiæ Lunam ,
 Aut Saturnum Lætitia ,
 Aut Clementiæ vltorem Ieuem ,
 Aut Mendacem Mercurium Veritati .
 Ex quo solem habetis in Terra , Mortales ,
 Vobis vltro sidera cœlum cedunt .
 Date vulgato Pacis nuncio certam fidem ;
 Inde nulla bella vos petant ,
 Vnde tales obſides accepistis .

ELOGIVM VIII.

Aduenis adoratur à Regibus .

Matth. Cap. 7.

Qualis sit in Mundo nox conijce ,
Quando vel in Oriente Positi diem quærent .
Artes suæ Magos destituunt :

Trahere Sidera assueti

Trahuntur à Sidere.

Impellit ad iter flammæum Calcar ,
Et ad portum salutis soluentibus Cynosura
Laborem solatur , ac dirigit .

Ne despiciabiles Deo Reges putares ,

Ephæborum suorum Nobilissimum

Iubet ad se de nocte venientibus

Facem præferre .

Cautus ille tamen , ac solers ,

In Regione hostium ,

Tecta facie personatus incessit .

Temerare se timuit illius vrbis aspectu ,

In qua periturum præsenferat ,

Quem recens Natum nunciabat .

Male agentibus , nouerat

Omne lumen inuisum ;

Sed illud potissimum , quod è Cælo :

Tenebrionum in Aula

Luce destituti cæcutiunt ,

Nec satis quem interrogent vident ,

Vbi tamen Dei oracula sunt ,

Tanta nox esse non potest ,

Vt certa ad illum via non pateat .

Aduenisse Iudicem Mundi ,

Nouo argumento probat improbitas ,

Dum turbatur ,

Alijs

Alijs sacrificijs ,
 Sibi Parricidij locum designans ,
 In idem cum pietate votum consensit ,
 Inuenire & ipsa Deum volens ,
 Quem nisi inuentum perdere non speraret .
 Edocti , malo suo , Nobiles Aduenæ ,
 Christum quærentibus ,
 Quàm noxia sit omnis apud impios mora ,
 Herodis abiecta beneficentia
 Iterum Diuinam merentur .
 Ad agnoscendum tam obscuro genitum loco
 Quam habuerint necessitatem luminis vident .
 In muneribus describentes quem colerent ,
 Dei Thefauris inuentis
 Suos abijciunt .
 Curare mortuos venientem ,
 Myrrha carere non decuit .
 Sperare Christus cœpit amores hominum ,
 Ex quo & ipse potuit Aurum dare .
 Odoratus Pater est suauitatis odorem ,
 Vbi, quem misisset in terras ignem ,
 Thus attigit .

ÈLOGIUM IX.

Per Magos Herodem illudit .

Matth. cap. 2.

Nisi cicurari metueres effræuis Bellua ,
 Domini stabulum non timeres .
 Schola Regum Præsepe fit ;
 Ibi veræ Regnandi artes docentur

Et

Et felix nimium, qui tanti Præceptoris,
Non verba solum, sed & vagitus intelligat.

Cautus tamen, Herodes, ut es,

Præsepe declina;

Pecudem te Mundus notabit ex moribus

In fœno si viderit.

Te illi hominem ultra probare ne spera,

Quid ad te reduces, latro purpuratus,

Expectas?

Publica nequitia tua est;

Ipsimet Dormientes

Te somniant Perduellem.

Quàm stolidus sis, vel hinc conijce,

Aliorum somnia

Tuis sunt sagaciora consilijs,

Grassator ut sis, viam omnem non nosti;

Illam in primis

Per quam in regionem suam

Nobiles animæ reuertuntur.

Nulla spes Prædæ te pascit;

A Christo venientibus

Sola pietas Thesaurus est,

Quam furari, vel si possis, non vis.

A tuis cetera secura sunt manibus,

Utpote apud illum relicta,

In quo Thesauros suos omnes,

Deus ipse custodit:

A Mère suo Reges

Didicere te fugere.

Hierosolymis illud ubi te vidit, evanuit.

A tam malo Principe

Ne in ipso quidem tutum se credidit Cælo,

Tibi cum Magis res est:

Veneficia non proderunt tua,

Ut ad omnia Tyrannus vigil intendas,

In-

Inuenta responsa sunt ;
 Quæ vt te lateant , somniantur ,
 Cœlum ipsum ,
 Ne Clientum suorum fugam videas ,
 Quam illis prætulerat facem extinguit ,
 Deum ipsum quodammodo exterruiti ;
 Tam ferus es .
 Te ille non vt euaderet ,
 Sed vt non videret aufugit .
 Victorem te dicerem ,
 Nisi Deum scirem
 Parthorum quoque more pugnare .

ELOGIUM X.

Eius Causa Innocentum Cædes .

Matth. cap. 2.

Orta Veritas est , Aula turbatur .
 Scit illa nomen hoc Regibus non placere .
 Sol noster ad nonum mensem fixus in Virgine ,
 Vindemiam sanguinis excitauit .
 Instat ab Herode Pueris bellum ;
 Nam solis hominibus
 Decantata in terra Pax est .
 Criminosam videri facit Innocentiam ,
 Deus præsens ;
 In hoc illa peccasse depræhenditur ,
 Quod in diebus Herodis
 Non horruerit lucem pati .
 Visus in Oriente Cometes
 Cui micet innocens ,

Si

Si vel ipsis portendit Innocentibus necem?

Nisi forte consultius sit opinari,

Flammam hanc rudibus animis

Recti ad Deum itaeris Ducem datam?

Proh quam belligerum Regem

Habes, Iudæa?

In tanta Pace ne torpeat,

Sibi fingit hostem, quem petat.

Et, tu, Herodem aliud, quàm larvam putes;

Quem exterrendis populis natum vides?

Quam non stabile impijs Regnum est,

Cui timetur etiam ab Infante perniciēs!

Ardentes animæ

Moras corporis non tulerunt.

Anticipant virtutibus blandimenta,

Vulneribus oscula.

Ne quid haberet cum Deo commune.

Rex impius,

Humanitatem exiit,

Statim ac illam induit Deus.

Ita vecors, vt illius seruiret gloriæ,

Cuius inhiaret ruinæ,

Ne ab vilo taceretur, quem ignorari voluerat

Tot laxauit infantibus ora, quot vulnerat.

Decolorauit purpuram suam,

Qui eam tinxit in sanguine;

Et in nouo Mari Rubro

Pharao alter elusus,

Dum vnum perdere Regem voluit,

Multos fecit.

Perfide, si à solio te Deus amoueat,

Quò migrabis?

Regni Consortes non pateris;

Cælo inferendus non es,

Vbi nemo de populo, omnes Reges.

Infantes odisti, Abrahæ sinum ne spera;
 In Regione sua sunt.
 Eos inde non fuges.
 Te recufaret Erebus,
 Si Carnifice non egeret.
 Nusquam esse debueras,
 i Deum, qui vbique est, non vis tecum.

ELOGIUM IX.

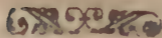
Simeonis in Vlnis sistitur Deus.

Luca cap. 2.

Mori nemo timeat,
 Nisi qui nondum viderit Deum,
 Fluente Salutis applicitus.
 Præcinit sibi Olor inferias,
 Manumitti se postulans,
 Cùm meliorem sisti Domino seruum videt.
 Authorè salutis positum in ruinam multorum,
 Experitur primus ille, qui præuidet.
 Tantæ Maieftatis oppretus est pondere,
 Qui eum in vlnas accepit.
 Quidni dimitti rogaret in pace,
 Parari gladios præsciens,
 Qui ipsam etiam animam pertransirent?
 E senis tripudio Dei gaudia conijce;
 Plura hic secula, quàm ille annos
 Mariæ victimam expectarat in templo.
 Per assuetas fletibus Turtures
 Nostra gaudia redimuntur:
 Adeo nihil vile Deo est,
 Quod lacrymam sapiat.
 In pullis Columbarum

Agno-

Agnosci vult author numeris, sine felle,
 Tacere nesciunt
 Quibus tanta verbi fit copia.
 Spiritus Veritatis
 Pythonissas & ipse capit habere,
 Sed sobrias, sed innocentes.
 Anna altera Samuelem secundum expectans
 Eructat vaticinia Deo plena.
 Ebria tamen videri & ipsa ne posset
 Tam longa premisit Oestro ieiunia.
 Ex occurso Mariæ nemo non proficit:
 De Sacerdote fit Oraculum Simeon;
 Acceperat ante responsa, nunc dabat.
 Non visurum se mortem iam credit,
 Quia post Christum nulla iam est.
 Diuinans Pueri genium,
 Vates emeritus,
 Illum crucis, cruciatuumque memoria,
 Quibusdam quasi blandimentis exhilarat.
 Licet nondum cum flagello
 In templum venerit I E S U S,
 Ex nunc vendentes, & ementes, abite.
 Post Mariæ oblationem
 Nauseare cætera Deus cepit,
 Habete vobis ouas, & Boues,
 Columbas, & turtures;
 Vno ille contentus est Agno.

ELOGIUM XII.

12

Herodem fugiens exulat in Ægypto .

Matth. cap. 2.

Magorum aurum accepisti , mi I E S V ,
Herodis ad te illico ferrum trahis .

Inter homines ,

Et aurum , & pacem tueri ,

Quando tibi non licuit , cui licebit ?

Periculum tuum prope cælites monuit ,

Ne quibuscumque se sidant .

Qui longa olim

Cum agentibus vigilias miscuere colloquia ,

Nunc non nisi sopitis apparent .

Ne infanticida te tollat ,

Iubetur Pater te tollere ;

Nec vlla aut hyemis ratio habetur , aut noctis

Quod arceres vtramque Sol præfens .

Agnoscit Ægyptus

Ex Maria comite nouum Moysem ;

Prodigia non plagas expectet ;

Virga Iesse clementior Moylis Virga est ,

Licet ipsa etiam serpentes voret .

Illata sub tectum cadentibus tenebris damna

Luce tractabili rependuntur ,

Nec est qui timeat Primogenitis suis ,

Quandiu inter eos est Primogenitus Dei .

Nouo lumine Pharos accensa

Toti rutilat spectabilis Cælo .

Nunc verè mundi Horreum Ægyptus est ,

Quando tam pingua mundo alimenta custodit

En iterum ad Iosephum accurrite ,

Quotquot in regione vestra

Non habetis annonam .

Exul

Exul vt fit & ipse ,
 Tali præpositus Domui ditare vos potest ,
 Erudire beneficijs , Regio ,
 Quæ non profecisti flagellis ,
 Vt Nilo hæctenus multa debueris ,
 Herodi nunc debes omnia ,
 Cui Deum debes .
 Deriuauit in Ægyptum fluiuium pacis ,
 Cui se se aggerem opposuit in Iudæa .
 Felices Populi ,
 Quibus aliquis extra hortos natus est Deus .
 Ex aris pellite Crocodillos , & cepas ?
 Numina lacrymarum hæc sunt ,
 Illis ciendis genita , non placandis .

ELOGIUM XIII.

Eiusdem apud Ægyptios Commoratio .

Matt. cap. 2.

Graue quidpiam ne formides , Ægypte
 Ascendit Dominus Nubem leuem .
 Iactare posthac erubescere
 Pluiuiam non debere te cælo ;
 Effusa super te nubes est ,
 Fæcunditatem, quam dare Nilus non poterat ,
 Accepisti .
 Coram Arca Dagones tui corrunt ,
 Et in cineres soluti
 Sepulcra, non aras exposcunt .
 Isidi, & Osiridi dies luctuum instat ;
 Niniuitarum exemplo
 Coram nouo Iona operuere se cinere ,
 Agunt,

Aguntque sine victimis longa ieiunia,
 Qui sequuti estis errantes,
 Resipiscentes sequimini,
 Exultat futuræ spe frequentia solitudo;
 Virtute, vnde mox Ascetas alliciat
 A Petra, Magnete cordium attrahit.
 Audet iam se supra Vrbes efferre.
 Ex quo in ijs Deo locum non esse
 Compertum est:
 Sperat nouum Deo populum alere,
 Cui iam nouum de Cœlo Manna custodit:
 Regnaturum in arbore
 Arbor vnaquæque
 Præoccupare curat obsequijs,
 Vt exaltari cum illo possint,
 Sese singulæ obijciunt coram illo.
 Demereri tantum hospitem
 Tellus assentatrix intendit,
 Cui ipsosinet immolat Deos suos,
 Horrore posito in Vibana veste se sistens,
 Exerit artem omnem, qua placeat.
 Nusquam non florida,
 Ipsammet Nazareth exhibet in Ægypto,
 Datis in elemento quolibet ludis
 Non abstineret à vi,
 Nisi magno suo malo didicisset aliàs
 Inferi illam Deo non posse.
 Caue, Iudæa,
 Infensæ tibi regionis insidias.
 Non qua facilitate pellitur,
 Eadem & reducitur Christus,
 Illum nisi Herodem amiseris, non recuperes:
 Reges duos tellus vna non capit,
 Regnare Herodes cum Christo non vult,
 Christus cum Herode non potest,
 E L O-

ELOGIUM XIV.

Herode mortuo reuocatur in Iudæam .

Matth. cap. 2.

Fugasti nouum Regem , Herodes ;
Adhuc tamen solus in Iudæa non regnas ,
Regnat Mors tecum ;
Imò verò etiam supra te .

A te illa didicit ,
Regni non tolerare consortem .
Gaudere potuit nemo te uiuo ,
Merere nemo te mortuo .
Quod serò pereas id vnum est ,
Quod queri de te præfica debeat .
Perduellis tumultum caueto , Viator ;
Sitit adhuc sanguinem bibax Cinis .
Geminavit Iudæis lætitiã vnum Pascha :

Vna cum Agnis
Immolatus etiam Lupus est ,
Vt quid egerit scias ,
Quid quisque sit passus , interroga ,
Numquam Herodes innocens ,
Nisi eum talem ,
Ab Innocentia deleta denomines ,
Donni suæ non mitior , quàm alienæ ,
Suo facto se capitaleni confessus ,
Similitudinem sui punit in filijs .
Hæc tota illius iustitia est , quòd se oderit ;
Hæc tota bellica gloria ,
Quòd arcem pietatis inter vbera expugnarit
Pueri animam quærens
Qui suam perdidisset ,
Quam tandem exhalauerit nescias ,
Cum neutram habuerit ,

Nun-

Nunquam minus felix ,
 Quàm cum assequutus votorum apicem ,
 Ita solus regnavit ,
 Ut regnauerit etiam sine Deo :
 Quem tamen collegam noluit
 Est Iudicem passus .
 Mundum magno monstro ,
 Aulam magno propudio liberavit .
 Arcano ab igne dolosos solutus in cineres ,
 Suppositas Erebi prunas fouet .
 Thesauros Iræ qui quæris
 Hoc sepulcrum effodito .
 Nusquam luculentius habet illa depositum .
 Innocentiæ hoste deleto
 Reflorescit in Nazareth innocentia .
 Ingenti lucro amittit Iudæa Regem ;
 Pro quo recuperat Deum .

ELOGIUM XV.

Inter Doctores inuenitur in Templo .

Luca cap. 2.

Licet educatio negligi in Christo potuerit ;
 In quo humanam omnem culturam
 Diuinitas naturæ præuenerat ,
 Deesse tamen partibus suis ,
 Nec Maria potest , nec Ioseph vult .
 In moratissima Domo ,
 Æterna consuetudo est Dei cultus .
 Indicti à pietate labores
 Ibi ne primæ quidem condonantur infantia ;
 Parentes optimi

Quar-

Proditæ, & admiratores parit, & amatores.
Atqui omnes Domi habens in Matre delicia s

Eas alibi renuis vestigare,
Supplet tibi Athenæum Maria,
Cuius assidua contemplatio,
Encyclopædia est,
Non alia fuit in terris eruditio

Cognitore te digna;
Id eo præ hac aliã omnẽ litteraturã cõtemptus

Male loqui vel si velis non potes;
Qui ipsius probitatis es Verbum;
Adhuc tamen, nouus è cœlo Pythagoricus,
Sextum taces quinquennium.

Negotium Æternitatis
Præcipitandum in extremo non fuerat.
Rei magnitudinem apparatus minor nõ decuit;
Quæ semel sancita retractanda non forent,
Attentionem hanc præuiam meruere.

Æternæ vitæ Verba,
Quidni postea sis deprehensus habere?
Facile peritura nunquam ita diu concepisses,
Cùm Ephimerum nihil sit,
Nisi quod parit impetus.

Mundi Magister
Doctrinarum tuarum difficillimam
Proponens primam,
Vni Dogmati annos triginta,
Alijs ita multis, tres dumtaxat assignas;
Qua qui in schola tua didicerit scire nesciri,
Facile demum cætera doceatur.

Alia omnia philosophari per se homines
Poterant;

Demissionem honestaret,
Præter Altissimum, nemo.
Idololatriam sui dissuadere mortalibus

Minor non suffecisset auctoritas .
 Vitæ difficultatibus otia persequutus ,
 Cum de parentum posses sudoribus viuere ,
 Nutriri maluisti de tuis .
 Leuigaturus singulis Cruces suas ,
 Lignarius faber ex Figulo ,
 Ad dolabras accurris .
 Tractat idem manus, quod animus :
 Labores tui omnes , vel à ligno sunt ,
 Vel in ligno .
 Quando talem conducere Operam licet ,
 Ne negligite opportunitatem ,
 Extruendæ vobis Domus æternæ, Mortales ;
 Vbi maius illi otium est
 Minori pretio excitetur ad opus .
 Exercere sine metu, fatigari nescias vires ;
 Hæc ipsa Deo irreuerentia , sacrificium est .
 Id vnum meminertis ,
 Fabri huius diurnam mercedem ,
 Non aliam quam vos esse .

ELOGIVM XVII.

Ioannis Baptismate abluitur ,
Matth. 3. Marc. 1. Luc. 3.

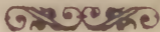
Qua per Ioannis hortamenta ,
 Qua per exempla tua ,
 Homines in aquas alliciens ,
 Ingenij tui peritiam profitentibus ,
 Non leuem salutaris cuiuspiam fraudulentæ
 Suspicionem fecisti ,
 Qui iam apud te designaueris

Hominum piscatores ;
 Prouidè præparas illorū sagenæ nobilē prædā ;
 Ignorant te adhuc Nauicularij Tyberiadis ,
 Et iam illorum in gratiam
 Terrenum animal fieri iubes aquatile ;
 Ne desit vnquam lucri materies
 Exeuntibus in capturam ,
 Illi frequentiam Urbium ,
 In elementum piscium transfers .
 Mergis & tu bona Mater, Achylles tuos ,
 Quos omni cuperes securos a vulnere ;
 In solidandis quælibet tibi Lympha Styx est .
 Vindicasti Pœnitentiam ab omni profus

Infamia :

Dum Reorum virtutem ,
 Iustitiæ complementum fecisti .
 Nocentium remedia admittis innocens ,
 Et cum sordes non habeas ,
 Quas relinquo in aquis ,
 Habes quas ab aquis asportes .
 Inter hædos positus ,
 Adhuc Agnus describeris ,
 Et dum tua deponere te fingis peccata ,
 Tollere proderis aliena .
 Acceptum à Ioanne verbis honorem ,
 Illi cum fœnore factis rependens ,
 Abiectum infra calceamentorum corrigiam ,
 Supra tuum vsque eleuas caput .
 In demissionis studio parem non ferens ,
 Honorificam obedientiam detrectantem
 Iubes se tibi seruum magis probare ,
 Quam Æmulum .
 Sterili iungeris sacramento ,
 Qui omni iam plenus gratia
 Egere fœcundo non poteras .
 Quan-

Quandoquidem baptis̄mus homini
 Noua regeneratio est ,
 Ne quid tale suspicaremur in tuo ,
 Monemur illico voce de cœlo
 Non mutasse te Patrem .
 Initiari vis ijs ritibus ,
 Quibus tuæ nos authorare militiæ
 Destinasses ;
 Accenso circa te nouo lumine
 Fideiussor te Spiritus leuat è fonte ;
 Qui dici in posterum debeas clarè pronunciat ;
 Et Cathecumeno suo concolor ,
 In Albis, & ipse , vtpote Columbam indutus ,
 Totam diuinitatem suam pro te vadè exhibet .
 Ad spectaculum planè nouum in terris ,
 Aperto cœlo omne se superum vulgus effundit
 Cùm vix credant , quæ vident ,
 Suas Iordani propius admovent faces ,
 Rati maius non esse
 Charitatis diuinæ miraculum ,
 Quã quòd fontium gerere personam potuerit .
 Stupidus es, quisquis hoc ipsum non stupes ;
 Homo iniurians famæ suæ ,
 Tibi (iure) monstri sit loco ;
 Quanto æquius Deus ,
 Quem voluisse sordidum fingere, destruere est .

ELOGIUM XVIII.

In Desertum secedens tentatur .

Matth. 4. Marc. 1. Luc. 4.

Quia energumenum mundum inuenit ,
In oratione , & ieiunio Christus
Curare illum aggreditur .

Viaticum probitatis ieiunium est ,
Sine illo ne quidem Dei Filius
Ingressus est viam suam :

Ductus à Spiritu, qui in perniciè carnis exhibit,
De bono Palæstrita in Domo Matris
Optimus in Eremo factus est miles .

Amoturus ab urbibus urbium obsessorem,
Occasione pugnae

Illum quam potuit ab illis procul abstraxit :
Amat emeritus Agonista
Victoriam , non theatrum ;

Ieiunium non reputat ,

Quod admirantium approbatione se pascit ,
Illius vnus ambit oculos ,

Cuius à manibus coronam expectat ,
Nunquam minus solus, quam cum solus ,
Contubernio Diuinitatis suæ foelix ,

In sanctarum cogitationum summa frequentia
Solitudinis tædia non agnoscit ,

Stat illi pro cibo solius abstinentiæ sapor ;
Ipsamet illum querela impinguat ;

Post se pugnaturis per exempla parat auxilia :
Cogitat vnde veris clypeis
Vana tela retundat ,

Et artes, quas difficilius sit inuenire ,
Quam vincere

Vel impediat, vel eludat .

Ingerit aduersario

Diuinitatis suspicionem ieiunium :
 Maiorem homine reputat ,
 Quem à ventris seruitute liberum videt .
 Famis opportunitatem importunus expectat ,
 Et inuidiam miseratione colorans
 Duris gaudentem, oblatis irridet lapidibus .
 Religio Christo est ,
 Minuere Dæmoni cibum suum ,
 Quem damnatum ab initio meminit ,
 Vt terram comederet .
 Reijcit illum legis testimonijs ,
 Non potestate virtutis ,
 Vt sic plus honoraret hominem ,
 Aduersarium plus puniret ,
 Qui non quasi à Deo ,
 Sed quasi ab homine vinceretur .
 Instaurat nouo astu prælia versipellis ;
 Ad alta deducit quærens præcipitio locum ;
 Quem præstigiatorum non potuit ,
 Studet funambulorum facere ,
 Dum in Pinnaculo Templi
 Ad indecoros eum saltus sollicitat .
 Doctrinam noua hæc petulantia excitat ,
 Non vindictam .
 Rogatus vt caderet, cui displicuisset ascensus ,
 Irridens liberalitatem , quæ donaret non sua ,
 Agit sermone pugnam ,
 Peragit Muelitate Victoriam .
 Spiritus nequam ,
 Quasi ab homine victus obmutuit ,
 Quasi à Deo iussus absceffit .
 Cælo , milita, Lector ,
 Vt, & tu, cum Christo habeas annonam è cælo .

ELOGIUM XIX.

Secus mare Scholam aperit, & Apostolos vocat.
Matth. 4. Luc. 6.

Continete vos Stoa, Peripatho, Lyceo,
 Qui pro legitimis Philosophiæ partibus
 Spurios adoptatis errores.

Pubilco gaudet Veritatis Magister,
 Et scholam generis capacem humani,
 Ne quis se causetur exclusum,
 In littore aperit.

Philosophandum etiam sine Pallio est:
 Vel nudi præoccupate Cathedras Piscatores,
 Andreæ tamen, & Petro,

Quia vtriusque præuisa Crux est,
 Apud Amasium Crucis nemo primas ademertit.
 Est hæc hæreditas Domini filij merces,
 Et nullus magis quam Primogeniti.

Ne reficite lacera Patris retia, Zebedæi;
 Noua quærenda sunt,
 Vbi extra mare piscandum.

Inuento secus littus Thesauro abundè ditati,
 Quæ ultra per artes pauperum lucra poscatis;
 Surgas & tu de Throno auaritiæ,
 Callidus Trapezita;

Eget & Deus rationum suarum censore,
 His præsertim diebus;

Quibus tam multos hominum saluti
 Sumptus impendit.

Stertat in pluma defes Nobilitas;
 Summis donis

Delicatos Deus baiulos non apponit.

Ingenia intentus ornare non genera,
 Mores muneratur in homine, non maiores

Actu-

Acturus ipse omnia,
 A solo patientiæ vsu laudatos assumit.
 Antagonistas Dæmonum
 Non nisi seuera educit à Gymnade,
 Humanis priùs laboribus exercitos voluit,
 Quos indefessos cuperet in diuinis.
 Mollium humeris æger imponendus
 Mundus non fuerat;
 Nec par erat à bono Patre familias,
 Alios præfici gregi suo custodes,
 Quàm qui assiduis pridem assueti vigilijs
 Tyrocinium patientiæ posuissent.
 Disertis oratoribus bona causa non eguit,
 Nec emeritis bellatoribus Doctrina pacis.
 Exclussit & diuites philosophia hæc
 Professores.
 Ne haberet latrocinij speciem
 Salutis negotium,
 Si qui Cresos ad Iri sordes abijceret,
 Videri posset venisse
 Spoliare potiùs homines, quàm ditare.
 Quamquam bonorum erat illa translatio,
 Non iactura
 Triumpho sui curram tracturos,
 Ante faciem suam binos, & binos disponit.
 Iugum suum, suaue illud quidem,
 Sed adhuc iugum,
 Tolerabile facere studuit
 Societate trahentium.
 Ad latrones ituros, esse sine sarcinis iubet.
 Peram, & sacculum
 Prouidentie sue ratus iniuriam,
 Vtriusque vsum seuerè prohibet.
 Debet ipse pro se laborantibus alimenta,
 Quæ cum vbique proleus

Vbique possit opponere,
 Ad quid in ijs, ferendi consuetudinē tolerare?
 Interdicit, & baculum,
 Qui vult regere solus quos dirigit,
 Et spem standi
 Non alij patitur inniti, quàm sibi.

ELOGIUM XX.

Nuptiarum hilaritatem Miraculo geminat.
Ioan cap. 2.

Qui aliam omnem mundo diuinitatem
 Suppleuerat,
 Supplere & nuptijs debuit Hymenęum.
 Abundè docturus homines
 Qualiter in aduersis se gerant,
 Præbere se quoq; debuit normā in prosperis,
 Ne odiosum fieret mundo numen,
 Si contuberniū haberet perenne cum miseris,
 Cum felicibus nullum.
 Sol noster suo iam eminens in Zodiaco,
 Vindemiarum hilaritatē primò fecit in signo,
 Sedet Magister temperantię in conuiuio,
 Et consecrans honestam celeritatem,
 Quam tolerat,
 Dignitate præsentię suę,
 Epithalamium sponis supplet amplissimum,
 A suauitate concedentis,
 Geminantur obsonijs condimenta
 Etsi nulli sint vocati Cantores,
 Vbi IESVS, & MARIA est,
 Cœlestem omnia sapiunt harmoniam.

Sed

Sed vt apud homines
 Inequitat omni gaudio suus dolor ,
 Et ibi potissimum proditur ,
 Vbi magis dissimulatur paupertas
 Vel apud sobrios , in cœna media ,
 Vinum deest .

Ad aram indigentium Pincerna decoctor
 Accurrit .

Ante MARIAM

Pudendæ calamitatis nemo fit conscius :
 Quia quæ per illam non exponitur Filio mala
 Remedium, vel nullum habent , vel serum .

Subirascurtur hominum amantissimus

Quòd rem ita noxiam multis

Exigatur producere ;

Desiderari tamen vinum pati non potest ,

In quo ad inducendam

Sanam mundo Ebrietatem ,

Suum propinare sanguinem destinasset .

Eruditur Mater, non læditur responso duriorè ;

Memor quæ indiderit filio viscera ,

Ex illorum inspectione ,

Certa futuræ benignitatis captat auspicia.

Præter obedientiam nihil ministris iniungit ,

Quam solam subd re homini Deum posse ,

Abundè didicisset experta .

Iubentur vasa , & aquam parari

Ne geminentur sine necessitate miracula ;

Et quia nunquam Auaritiam redolent

Dei Dona ,

Cùm vnâ sufficere fortasse Hydria

Coniuiis potueri ,

Liberalissimo Domino .

Adhuc pauca sunt quotquot adsunt.

Facturus olim è vno sanguinem ,

Gaudet experiri potentiã in minore prodigio ,
 Et vt quæ ageret supra naturæ ordinem ,
 Eò scires omnia tendere ;
 Vt Sacramento suo fidem omnem astrueret ,
 Credibile illud facere ,
 Vel in primo conatus est signo .
 Differ , Architricline ,
 In conuiuium Augustius admirationem .
 Vbi Vitem ,
 Cuius nos palmites sumus, agnoueris ,
 Mirari defines .
 Tam sapidum ab illa vinum venisse .

ELOGIUM XXI.

In Monte Discipulos erudiit ad sublimia .
Matth. cap. 5.

Vulgare dogma ne crederes ,
 Quod enodandum mundi magister assumit ,
 Promiscuæ multitudini fidere illud recusat ,
 Ne tamen Doctrinæ reuerentia
 In contemptum cederet turbæ ,
 Neminem à se ausus repellere ,
 Omnes studuit declinare ,
 Auditores suos .
 Non numerat bonus orator , sed ponderat .
 Sat illi magna concio Piscatores duodecim ,
 In quibus tamen :
 Omnes mundi Tribus erudiat .
 Sublimia loquuturus
 Patem argumento Cathedram exigens
 In ipsam Thabor summitatem ascendit .
 Mo-

Monet aduenas locus
 Ne quid humile sapiant ,
 Situs verò ne quid instabile :
 Soli sine fragore profluunt
 Diuinæ torrentes sapientiæ ;
 Vel cum ab originis suæ sublimitate labuntur
 Imitantur soni moderatione silentium .
 Peripateticus Christus non est ,
 Nec philosophia eius ambulatoria ;
Disciplina quietis traditur a sedente sedentib ;
 Nec enim ea est de Beatitudine quæstio ,
 Quæ hominibus in eam vnâ intentis
 Cursum, & non per otium debeat enarrari :
 Vtiliori argumento dedicari non potuit,
 Hæc Orthodoxi Senatus sessio prima .
 Par fuit ante omnia
 Anathema dici vniuersæ mundi sapientiæ ,
 Et vulgatissimam de felicitate Hæresim ,
 Opposito veritatis decreto damnari .
 Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus ,
 Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus ;
 Beatitas est illa saxorum, bestiarum ista ,
 Et neutra Dei cadit in Theses ,
 Quæ totæ solis penè pro miseris stant ,
 Debent ærunnæ hoc priuilegium Christo ,
 Quod felicitatis humanæ definitio sunt ;
 De illius bonitate manauit ,
 Quod iam non numerentur in malis,
 Declamantium in illas os clausit ,
 Qui pro illis suam aperuit .
 Et sanè par fuit æternæ sapientiæ
 Hanc descendendi ad homines
 Occasionem relinquî ,
 Vt nemo præter ipsam detegeret :
 Felicitatis arcanum ,

Quod

Quod ne diuinaret quandoque Græcia ,
 Ibi sepultum ,
 Vbi illud quæsiſſe crederetur Amentia .
 Bonus præceptor
 Descripſit ſua in Doctrina ſe totum :
 Seu egeat , ſeu lugeat , ſeu occumbat ,
 In tuto poſuit beatitudinem ſuam ,
 Cui nihil horum officere definiuit .
 Callidiſſima ſimplicitatis imitatione ,
 Profunda ſua regens conſilia ,
 Na ponit Philoſophiæ nouæ Theoremata ,
 Quibus , vel argumento ad hominem ,
 Probetur Deus ,

ELOGIUM XXII.

Quinq; panib. totidem hominum millia pa-
 ſcit *Matth. 14. Marc. 6. Luc. 9. Io. 6.*

Vide , ne iuſta ſint in te vrbum odia ,
 Quando eas , ſi miraculis impleſ ,
 Ciuiibus vacuas .
 Vbi tu fueris , ibi illico Iuſtum eſt ;
 Vacat à lucro Inſtitor , Faber à Malleo
 Et ne ipſi quidem morborum compedes ,
 Ægros , qui minùs ad te confluant , tenent .
 In Mari Galilææ Siren innoxia ,
 Vbi auditus ſemel eſ ,
 Reſiliendi libertatem imminuiſ .
 Inſtillas ſui obliuia te ſequutiſ ,
 Nec maiore fortalſe prodigio ,
 Paſcuntur tam multi ſine horreo ,
 Quàm ſine ſacculo , peraque trahantur .

Solus

Solus qui dare omnia potes homini ,
 Potes homini adimere curam sui .
 Non tamen difficile cessat ventris esuries ,
 Vbi mentes pinguiore alimento pascuntur ,
 Sectatoribus tuis
 Odiosam fieri Eremum non vis ,
 Quibus perutilem esse posse sat nosti .
 Ornatus illico a te , quæ te suscipit ;
 Mitigas illi , & ex frequentia coeuntium
 Horrorem solitudinis ,
 Et ex saturitate discumbentium
 Ignominiam sterilitatis .
 Inest tacitæ turbæ
 Quædam sublimitas patientiæ ,
 Quam inspecturus oculos eleuas
 Attendis in Cælo liberalitatis exempla ,
 Cùm quæ imiteris non habeas in Tellure .
 Pro se non sollicitis sis ipse sollicitus ;
 Vnus induis curas , quas omnes exuunt ,
 Et illo quasi nutu luminum ,
 Acceris Patris è domo Pistores ,
 Qui nauarum olim Moyse in eremo operam ,
 P. ri solertia nauent & tibi .
 Exigis a Discipulis fidem ,
 Magis quàm Panes ;
 Nec hos tamen , nec illam satis inueniens ,
 Quo eos post beneficium
 Et minùs tumidos habeas , & magis gratos ,
 Occasionem præsentissimam exhibes
 Suam priùs & palpandi penuriam ,
 Et fatendi .
 Imuat, non improbat Diuina Prouidentia
 Studia , & conatus humanæ :
 Talis , ac tantus Paterfamilias
 Non dedignaris

Quinque panibus oblati à puero
Tuum inchoare conuiuium .

Quia nos vsque in delicias amas ,
Post panem superandis obsonium .
Peregrinum illud esse non vis, sed parabile ,
Quale collectam è triuijs decuit turbam .
Edulij tuis semper intendis
Famem non tam irritare, quàm pascere .
Vel in ipsa redundantia
Memor es parsimonie ,
Qui persuasum Mundo volueras
Liguriendis Patrimonijs nata fercula ,
Inuenta gule esse , non dona tua .
Regem te faturi ambiunt ; acquiesce .
Recusare onus hoc iuste non potes ,
Quia & Medicus es ,
Et in domo tua panis redundat .

ELOGIUM XXIII.

Tempestatem sedat, & ambulat super mare .

Luc. 8. Io. 21. & alij.

Tenete littus , Turbæ degeneres ,
In societatem periculi Christus
Nisi proximos non assumit .
Superbiam tamen ,
Quam ita honorifica facere possit electior
Superinducta illico formidine medicatur ,
Qui è Cælo descenderat cum silentio ,
Semper visus ascendere cum tumultu ;
Ascendit in Crucem ;
Factus motus magnus in terra ;
Ascen-

Ascendit in Nauiculam

Factus motus idem in mari ;

Adeò in mundo

Nullus vnquam fit ascensus cum quiete .

Verò sopito Aëolo excitantur procaces auræ ;

Bacchanali licentia

Pontum per inane trahentes ,

Aperiunt vbiq; Erebum, claudunt Cœlum :

Diuinissimorum ex quo reuereri non habet

Oculorum censuram ,

Omnis immemor Natura modestiæ

In antiquum rapitur Chaos .

Timidas mentes

Plus terret præsens periculum ,

Quam recreet præsens Deus :

Reuerentiam omnem excutit metus .

Naufragatur ligno nondum fracto fiducia ,

Donec illam quasi laruam dormientis exueret,

Qui illa securitate soporis

Erudire suos intenderat , non turbare .

Trepidis exprobrat,

Quam clausis oculis viderat , exiguam fidem ,

Excitatus somnum imperat mari ,

Ventis silentium ;

Animorum motibus , fluctuumque

- Compositis

In vtrisque pacem procellæ

Tranquillitatem inducit .

Modicæ planè fidei homines ,

Qui Deum suum non plures quam duos

Habere oculos crederent ,

Quibus sopitis

Agere vltra excubias Mundo non posset ,

Terrebantur vnde hilarari debuerant ,

Cùm ellet illa ex Dei sui præsentia

Vndarum exultatio, non procella.
Nobilis sarcina tumorem illum fecerat Mari
Andebat etiam cum cælo confingere.

Cum auctori sui baiulum
Nihil iam Cælo minus haberet.
Cicuratum imperijs elementum effræne;

Suæ sæpè parum memor naturæ
Nunquam immemor seruitutis,
Se conculcantem

Patentia saxorum sustinuit.
Et adhuc non pudeat homines,
Quòd maiorem Deus in vndis,
Quàm in ijs fidem inuenerit?

Fluctuauit Petrus
Vbi fluctus nulli iam erant;
Quia recordatur se Petram esse, mergi timuit?

Dignus infidelitatem pati,
Quam in vndas intulerat;
Dum magis attendit quid esset,
Quàm cum quo esset.

ELOGIUM XXIV.

Se ipsum trasfiguratur in Monte.

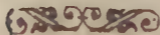
Matth. cap. 7.

Videre Deum volentibus
Valedicendum multitudini est,
Et telluri etiam quantum licet.
Nescit Christus per plateas, & vicos
Propalam agere pulchritudinis suæ:
Daturus ex illa spectaculum
Habet delectum in testibus,

Nec

Nec alibi scenam aperit detracto Sipario ,
 Quàm vbi Thabor Astris conterminus ,
 Exemptos solo , inserit Cælo .
 Ne Iouis quidem nostri
 Plures tribus Gratiæ sunt ,
 Quæ illum in secessu quocumque sequantur .
 Licet fulminatorem non agat ,
 Sine Tonitruï filijs esse vix potest .
 Arcanum reticendum quo ad resurgeret
 Non speravit posse tegi si pluribus proderet ,
 Nec credi , si paucioribus .
 Induit in Epiphania sua
 Urbanam vestem Diuinitas ,
 Et Urbibus à se negatum honorem
 Amicæ solitudini vltro concedit .
 Imbuta radijs discurrit spectantium noctem ,
 Inclusa niuibus
 Temperat propinquantium ignem .
 Amori cognata cùm ita rutilat ,
 Innocentiæ concolor dum ita candicat .
 Nouus Rubus inuitat iterum Moysen .
 Adducitur legem suam
 Ex moribus auctoris corrigere ,
 Et quia iam exemplaria viderat ,
 Spectare Prototypon .
 Adest , & Helias ;
 Nullius tamen Nuncius cladis .
 Irarum oblitus miserationes iam loquitur ,
 Et humanis placatus excessibus
 Solum differit de Diuino .
 Inter mitem , & seueram animam medius ,
 Malè deliberare non potest .
 Habet hinc vnde accendatur ad pœnam ,
 Illinc vnde incitetur ad veniam .
 Petri oculos spectaculum hilarat .
 Non

Non item aures colloquium
 Odiosa de excessu mentio,
 Vbi tam beata statio est.
 Decernens alijs tabernaculum,
 Oblitus est sui,
 Nisi suum credidit, quod Christo cessisset:
 Arguitur tamen nescisse quid diceret,
 Quid inde disponderetur ad requiem,
 Vnde Deus
 Accendere illum intenderat ad laborem.
 Iniurius bono, quod ad tres solum arctaret,
 Diuturniorem voluptatis vsuram non meruit
 Cuius in partem
 Relictos in Montis radice socios
 Non vocaret.
 Attonitis noua oritur in nube serenitas,
 Et bono contentis
 Præcipitur in meliora progressus.
 Datur axioma de Cælo
 Audiri Christum utilius, quam spectari.
 Asportat omnes importunus fragor delicias,
 Experiuntur vel in ipsis oblectamentis,
 Quæ à Deo sunt,
 Euanescere quoque omnia, præter auctorem.

45

ELOGIUM XXV.

Magdalene amoros honestat dum facit suos.

Luc. cap. 7.

parce sumptibus , Pharisee ;
 In Conuiuio tuo Christus
 Pascendus est dape non tua ;
 Prouidit ille sibi post se symposium suum ,
 Et in arcanæ famis solatium ,
 Nobilem de venatione sua feram adduxit ,
 Assueta insidiari hominibus fœmina ,
 Insidias nectit & Deo ,
 Ne sedentis iudicia toleret
 Occupat recubentem ,
 Et huiuscemodi violentiæ auidum
 Capillis irretiens ,
 Licet se apud illum non deposuerit ,
 Quia tamen seruator omnium est ,
 Repetit ab illo se perditam
 Conscia graueolentiæ spiritus sui ,
 Non ausa sine antidoto leuissimi odoris
 Accedere ,
 Adhuc proci' a Dei naribus retro se sistit ,
 Phaleras , & fucos exosa
 Iam discipula veritatis ,
 Nullo vltra cultu corporis dissimulans
 Maculas mentis ,
 Liberam se a Nugarum seruitio
 Soluta vinculis proficitur in Coma .
 Contemplata quid fecit ,
 Renuit moderari quid faciat .
 Vitra confusa se fauciam ,
 Quæ cum vnguentis properaret ad Medicum
 Pia querit impudentia sanitatem .

Vt accipiat gaudia

Felici commutatione dat lacrymas ,
Et Agricultura Sanctorum ,
Plantas a quibus fructum salutis decerperet
Eliquo per oculos irrigat corde .

Quæ diu malè ambulauerat ,

Vestigia recta doceri .

Sanctis quærit a pedibus

Silentio explicans plura

Quam voce potuisset ,

Fletus , & oscula

Fidos affectus sui habet interpretes.

Amores Magdalena non exiit ,

Sed mutauit .

Etsi de Virginibus vna non esset ,

Sumpsit tamen oleum secum ,

Et ne excludi posset a nuptijs ,

Sese sponsi pedibus alligauit .

Miratur Phariseus venientis audaciam ,

Magis tamen indulgentiam admittentis .

Serio tamen per parabolam monitus discit ,

Exemplum quod improbasset ,

Sibi ad mutationem propositum ,

Non ad censuram .

In pace dimittitur ,

Quæ se ipsa triumphata

Iam non haberet hostem quem vinceret ,

Audire a Christo qui vis ,

Quo eum situ alloquaris attende .

Habet & ille aures in pedibus .

Cælestis creditor

Totum debitum charitate compensat ,

Et ad incrementum totius fœnoris ,

Amoris solius exigit , & requirit vsuram.

ELOGIUM XXVI. ⁴⁷

Samaritanæ salutis Fontes aperit.

Ioann. cap. 4.

Venationem Hominum

Vt omnium laboriosissimam scires

In ea ipsemet fatigatus est Deus,

A popularibus in Alienigenas migrans,
uia Charitati suæ violentum erat hoc iter,

Ingentes in eo vires attriuit.

Ferenti semper secum ardores suos,

Hora omnis quasi sexta est, & meridies.

Alieno pudori magis consultum volens,

Quam famæ suæ,

Arcana Mulieri scelera detecturus,

Captata emendi tibi occasione

Te res omnes arripuit.

Sitis solatium non ab Hydria;

Sed ab anima haurientis expectans.

Rogat haurium aquæ,

Pro quo det fluvium Gatiæ.

Non impetrat tamen a femina,

Quæ in supplice suo

Originem magis,

Quàm necessitatem attendit.

Miratur quod a Samarite petat Iudæus;

Quanto mirari illius iecit, quod & Deus?

Excusat ignorantiam,

Qui potuisset inurbanitatem arguere.

Detegit quàm non sit indigus,

Quam nec avarus aquarum;

Sepultus in puteo,

Suas per se salientes opponit,

Et ex habendi facilitate,

Earum

Earum excitans sitim,
 An illa rogatura sit vertit in dubium;
 Non item an ipse daturus.
 Cum muliere notæ intemperantiæ
 Vtpote quæ quinque iam viros habuisset,
 Diuturna Christus colloquia,
 Quantumlibet de salute non miscet.
 Volentem necere verba verbis,
 Vt sine nota possit audiri,
 Iubet virum vocare.
 Confessa se viduam,
 Celare studuit male nuptam.
 At suamet responsione conuicta,
 Arguit ex Historiæ narratione Prophetam.
 Mauult alij eam laudem accedere,
 Quod diuinare arcana potuerit,
 Quam eam ignominiam sibi,
 Quod nescierit sua probra celare.
 Refugit illico
 A sui cognitione noxius animus,
 Transferendo quæstionem opitulatur pudori;
 Illi tamen adhuc inhaerent aculei salutare,
 Quos Hydra relicta fert secum
 Telo suo fauciam sagax venator non deserit;
 Credi possit abeuntem sequutus,
 Adeo iam non est, vbi est.
 Attentio illi omnis ad concionem mulieris,
 Quæ pro vno viro,
 Totam iam ad illum Samaritanam conuocat.
 Communes fastidit cibos,
 Qui proprios iam haberet
 Coquis suis gulæ suæ genitum proditurus,
 Compertum vult apud eos
 Nunquam epulari se lautius,
 Quàm cum peccata comederit.

ELOGIUM XXVII. ⁴⁹

Patrocinatur adulteræ
Ioann. cap. 8.

Quàm benè Diuinitatis imbutus es viribus ;
Qui pernox , & perdius
Nullas laboris inducias pati potes .
Oliueti vigilas templi lites excipiunt ,
Et quocunque perrexeris ,
Te curæ vel præueniunt , vel sequuntur .
Miraculo tamen impotentis nequitæ ,
Tibi par propèmodum inuentus excubitor .
Quantumlibet diluculo in templum veneris ,
Eò vix es ante calumniatorem ingressus .
Cauillandi pruritus
Somnolentiæ remedium est .
Eycitator Gallo non indiget ,
Quem in crastinum opificia liuoris expectant .
Ieiunantis Pharisei matutina ientacula ,
Ex famæ tuæ morsibus sunt .
Vnde te Reum faciat , iudicem eligit .
Consultit de Adulteræ pœna ,
Vt te aut pietati iniurium probet , aut legi .
Mirans violatæ fidei zelum in perfidis ,
Indignaris corrigi vitia
Maiore piaculo , quàm patrentur ,
Et in foro Veritatis
Tantam mæse dolis audaciam ,
Vt agere etiam accusatores non dubitent .
Quam sceletratos eos esse par fuit ,
Quibus opposita videri propè innocens
Potuit
Tam mala Mulier ?
Non is es tu ,

C

Qui

Qui maiorem dissimules improbitatem ;
 Ut omne mox in minorem euomas virus .

Terres artibus tuis Scribas ,
 Et subducens è rationario tuo

Cuiusque debita ,

Retrahis vniuersos ab alienæ pœnæ studio ,
 Metu suæ .

In Dei digito hæc quoque dæmonia eijsis ,
 Spectatus is efficit ,

Vt ad Nequitia diruenda sacraria ,

Tota tibi manu opus non sit

Iactantibus assiduè pœnam Balthassaris ,

Omen tristissimum Deum scribens ,

Indigitantem peculiaria ,

'Singulis in Erebo parata supplicia ,

Sibi pessimè conscij dñi non ferunt ,

Nisi suspicari quis malit ,

Obijcere illum in terra

Cuique puluerem suum ;

Vndè ante alios læsi Senes ,

Quorum propior cineribus flamma est .

Scribit Deus quoque læsus in Marmore ;

Indè in illius hostibus tantus timor .

Eodem , quo leges alias exarauerat digito ,

Eam nunc , item in lapidibus , imprimit ,

Quam nemo in posterum transferat alteri ,

Quod non vult sibi .

In foro Chrii præiudicium nullum est

Ab alijs tunc damnatum ,

Amor s accusatoribus .

Abit illic seueritas iudicis

In sollicitudinem Patris :

Quandù possunt prodelle monita ,

Ne putare , Mortales ,

Posse Deum tentare supplicia ,

ELO-

51

ELOGIUM XXVIII.

Zachæum vocat.

Luc. 19.

Quid tibi, mi Samaritane, cum Iericho?
Ut video,

Eò adhuc ab Hierusalem descendentes

Opportunus Fideiussor expectas.

Erigere qui lapsa venisti,

Vbi senseris ruinam, accurris.

Quam olim vibem

Sacerdotum turbæ deiecerant,

Studes clamore piæ prædicationis attollere:

Thesauros pollicitus,

Aueros excitare cæpisti;

Publica nis innotuit

Magnum lucrum esse te sequi;

Eorum primus

A fulgore auri iam anhelat ad tuum.

Videri tamen turba te prohibet

Quantumlibet studiosissima tui;

Qui se super illam non erigat,

Tuo non hiaretur aspectu,

Homini diminuto

Sublimitas suppletur a ligno.

Fit illi Arbor primus gradus in Cælum;

In ea te Venatorem expectat,

Prandio tuo debita volucris,

Si tamen ante fuerit deplumata.

Qui cæteros non æquauerat corpore,

Iam supra cæteros eminens fide.

Arborem fatuam

Cœlestis sapientiæ Cathedram fecit.

Puillus in oculis suis homo,

Ad te illicò traxit oculos Dei:
 Iubetur festinans descendere
 Qui suo adhuc prægrauatus affectu
 In sublimi ruina proximus staret,
 Iubetur & parare conuiuium Christo,
 Cui crepundijs fidei suæ
 Diem solemnem fecisset.
 Meritus beneficium,
 Quod tanta cum hilaritate suscipiens
 Videretur agnoscere;
 Diuitias habet iam ad largitatis materiam,
 Non ad incendium cupiditatis.
 Domini salus totam redundat in Domum;
 Consalutatur filijs Abrahæ,
 Qui & hospes Trinitatis extiterit,
 Et Vnigenitum cordis sui desiderium
 Immolarit,
 Epulatur Christus
 Lautius in Zachæi mente, quàm sigmate;
 De fraudatore pecuniæ
 Sibi distributorem gratiæ destinat.
 Adimit homini vitium,
 Relinquit genium;
 Quæstum non perdit Publicanus iste,
 Sed mutat.
 Telonium magis suscipit, quàm relinquit
 Ut mansura Deo,
 Non homini peritura conquirat,
 Ex quo credidit se post mortem victurum,
 Hicò bonorum damnum prouidus,
 Futuram transiit ad vitam.
 Ne metiare, qui sapias,
 Hoc à Zachæi statura miraculum.
 Quod est vitam reddere mortuo,
 Hoc dare largitatem Avaro.

ELOGIUM XXIX⁵³

Cananæ filiam curat :
Matt. 15. Marc. 7.

Itane sunt Emporia institore te digna
Sidon, & Tyrus,
Vt ibi quoque

Mercaturam exerceas animorum ?
Fallit spes tuas

Destituta iam Cœli bonis Iudæa ;
Inutiles experiris cum illa contractus ;
Aliò transferendæ salutis Nundinæ,
Vbi tuæ auaritia charitatis
Lucro pleniore pinguescat .

Ethnicorum in finibus Hæbreum præmones
Meditari ab illo te fugam .

Qui tamen post cetera ,
Sensum quoque iusti doloris amiserit ;
Omnia tecum

Asportaturum te bona non luget .

Cananeo nequior male circumcissus Apella
Amisit omne ius terræ suæ ,
Restituitur in integrum

Qui fugatus incola fuerat ;

Cessavit ei jciēdi ratio deprauationis periculū
Potest Alienigena Iudæum corrigere ,
Deprauare se deteriorem non potest.

Tutò igitur fines suos

Transiliat Syrophænissā ,

Ex quo , tu quoque in ditione gentium es ;
Habent tua iura omnia , qui te habent .

Diuinitatis vestigia

Subodorata est Canis sagax ;

Ne spera latebris venatrix icem eludere .

Vbicumque te senferit ,
 Nobilem prædam clamore deteget ,
 Si vi tenere non speret .
 Acclinata pedibus tuis ,
 Lambit blanditijs linguæ te totum ;
 Nec curat interim morsus tuos ,
 Quia Agni sunt .
 Vis feuerus , & asper videri ;
 Sed (pace tua dixerim) nescis .
 Repulfam qui patitur ,
 Non ita cruciatur , ac tu , qui das
 Mærore ipfo negando
 Alias fiduciam obtinendi .
 Agit Sophiftam optimum dolor ;
 Includit tibi vocem vis argumenti ;
 Vrgent refponfionem Discipuli ,
 Quam nec dare præceptor potes ,
 Si Iudex es ;
 Vides teneri , te plectere Demonem
 Occupantem non fua ,
 Si Deus ; incumbere tibi tui curam operis ,
 Si vtrumque ,
 Deberi à te præmium Charitati ,
 Quæ beneficium fuum reputet ,
 Quod alteri dederis .
 Extorquet tibi violentia orationis affenfum ,
 Viçtus das manus ,
 Et quafi à te pœnam dilationis exigeres ,
 Plura postularis indulges
 Vnica tibi exclamandi caufa ,
 Multiplex nobis .
 Tu miraris
 Potuiffe tam conftanter fœminam petere ,
 Nos te tandiù potuiffe negare .
 Et planè iuftior admiratio noftra ,
 Quàm

Quàm tua .
 Miseris , quamdium non habent ,
 Petere natura est ,
 Non item tibi .
 Statim ac rogaris non dare .

ELOGIUM XXX.

Centurionem per seruum lucratur .

Matth. 8. cap. 7.

Accurrite ad Christi Ducis stupendia
 Pugnares animæ ,
 Inferenda vis cœlo, violentis est opus .
 Authoratur in nouam expeditionem
 Centurio ,
 Cuius fides æque Cæsaris ,
 Ac Dei castris probata ,
 Imperatoris utriusque
 (Rara felicitate) occupauit affectus .
 Romanæ militiæ
 Vna hæc iam supererat
 Experientia fortitudinis ,
 Vt quando deerat iam propè terra ,
 Quam vinceret ,
 Ipsum Emphyreum expugnaret .
 Nobilis aduena ,
 Et origine sua dignus , & fine ,
 Ferens legem in Moribus ,
 Quam Iudeus
 Solis iam in lapidibus asseruaret ;
 Liberalia omnia nactus in Seruo ,
 Amat in illo plus aliquid ,

Quam commoda sua ;
 Vnde redditum ex Paralyſi inutilem ;
 Adhuc pretio diminutum non credit .
 Affini Naturæ indulget obſequia ,
 Quæ fortunæ diſſimili non deberet ;
 Quem ſanum exercuiſſet vt famulum ,
 Ægrotum curat vt fratrem ,
 Nec aliam domum patitur fieri
 Miniſtram remedij ,
 Quàm quæ fuerat cauſa morbi .
 ui ſeruum bonum ex raritate æſtimat ;
 Vilem illum habere non poteſt
 Supelleſtilis tam pretioſæ iacturam
 Studet induſtria quacumque redimere .
 Mendicat apud Chriſtum patrocinia ,
 De quo plura iam crederet , quam audiſſet ;
 In eo vno non felix .
 Quod ad hoc munus Seniores illos adhibeat ;
 Quibus non aliud inerat meritum
 Quàm Æratis .
 Accipitur
 Ab humaniſſima Diuinitate legatio ;
 Ac ſi diù foret oprata .
 Vix vocatus inuitantes iam præit ,
 Doctores tumidos nil tale ſuſpicantes
 Trahens in Scholam ,
 In qua legitimam colendi Dei rationem ,
 Ethnico diſcerent Præceptore ,
 Legatos expectare non poteſt
 Amor impatiens ;
 Venit qui miſerat ,
 Acturus per ſe cauſam ſuam ,
 Ingerit violentiam precibus ;
 Et durtiem ,
 Si quæ ineſſe tantæ lenitati potuerat ,

Vel ardore fidei eliquat ,
 Vel pendere demissionis arietat ,
 Stupet Christus armorum suorum peritiam
 In Milite nondum suo ;
 Amare Romanam in Ciue incipit ,
 Et quod tales in ea nascerentur ,
 Æternam Regno suo destinat sedem .
 Salutem quam rogabatur dat seruo ,
 Et quam non rogabatur dat Domino ,
 Affinem charitati suæ curam
 Sine laude non præterit .
 Exprobrat popularibus
 In maiori euidencia minorem fidem ;
 Constare volens hominibus
 Nullius illum magnificare genus ,
 Qui præ nobiliori indole
 Suum quoque contemneret .

ELOGIUM XXVI.

Non habenti hominem ad piscinam
 occurrit .

Qui transigitur inter miseros dies
 Ille Christo est dies Festus
 Sabbatum eius nunquam ex sui ,
 Semper ex alieni laboris definitione definitas ,
 Pecuariæ Piscinæ sub porticu ,
 Ab infelicibus Academicis
 Philosophiam doloris exquirens ,
 Pacatissima vultus serenitate
 Desiderium minuit expetite procellæ
 Miseratus in agitudinibus corporum ,

Infortunium multiplex animorum

In vno Nosocomio

Mundum vniuersum inspiciens

Adhuc languores solertiæ Magistros

Non abolet.

Qui non amat causas morborum,

Morborum non semper odit effectus.

Gaudet indè excitari hominem,

Vndè torquetur,

Et quod est vinculum membris

Fieri mentibus libertatem.

Ne contemnantur remedia, si redundant,

Salutaris naufragij

Opportunitatem habentibus

De suo Panario pharmaca non ministrat.

Superuacaneam nulli vnquam operam

Collocans.

Ibi dumtaxat suam relinquit,

Vbi aliam non inuenit.

Quæ pro derelicto habentur,

Peculiaris diligit, quia solus.

Non habuisse hominem,

Necessitas Deo est accurrendi.

Annosa sanè calamitas

Medico minore non eguit.

Abit & ipsa in consuetudinem patientia,

Imò verò etiam in naturam.

Malis suis qui diù conuixerit,

Ea si minùs amare incipit, cessat odisse.

Quare non sine causa,

Trigesimum octauum annum decumbens,

Iam non an possit conualescere queritur.

Sed rogatur an velit.

Vecordiae suæ conscius,

Tacitus tolerat

Interrogationis huius iniuriam,
 Videre, & ipse incipit luce auctus
 Quòd mala homini eueniant,
 Vitium esse Naturæ,

Quòd verò non habeant, voluntatis
 Qui det beneficia numquam deest;
 Deest ergo solùm qui exigit.

Liberalitas exempta legibus Parsimonix,
 Sollicitat ipsa per se supplices suos.
 Effusura se etiam in non rogantes,
 Nisi reputaret iniuriam,
 Quidquid confertur inuito.

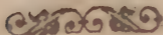
Exprimitur vox desiderij, & eam illicò
 Sequitur
 Vox salutis.

Valet, ac propè volat, qui voluit,
 Et qui ne se quidem ferre potuerat,
 Fert Grabatum.

Exoneratus morbo, oneratur beneficio.
 Secum iubetur asumere
 Vtriusque memoriam,
 Indignante Iudeo,

Cui operarius salutis, non item iniquitatis
 Violator Sabbati est.

Habe tibi ferias tuas perfida natio,
 Quæ seueriores sint hominibus, quam Ascellis
 Deo, & sapientibus,
 Qua die non licet benefacere,
 Nec licet viuere.

ELOGIUM XXXII

Hæmorrhœissam à fluxu Sanguinis curat.

Matth. 9. Marc. 5. Luca 8.

Desperatis in rebus fit Magistra necessitas ;
 Dat sæpè salutare consilium vis doloris ;
 Multis Medicinam non inuenisse
 Remedium fuit ,
 Immunda morbi sui sordibus femina ,
 Annun iam duodecimū fatigans Hippocratem
 Secundo Crumenas exhausta sanguine ,
 Venas primo ,
 Pro Medicina mortem expectat .
 Artis non adiuta præsidij ,
 Naturæ viribus destituta ,
 Inde Rea , vnde misera
 Turpi luit exilio fortunæ suæ crimen ,
 Infelix ,
 Seu quod se ipsam non potest deserere ,
 Seu quod non sufficit tolerare ,
 Fit illi salutis occasio viator Deus ,
 Quem adire prohibebatur in templo ,
 Inuentum in itinere
 Pia fraude circumuenit ,
 Habet calamitatis suæ prima solatia
 Tantæ lenitatis aspectum
 Credit passurum se tangi ,
 Qui se pateretur & opprimi .
 Verecundi tamen conscia vlceris
 Nolens doloris remedium , cum pudoris
 Iniuria ,
 Studet facere occultum de publico ,
 De turba secretum ,
 Retrò se sistens ,

Ac si non habuisset etiam retrò oculos Deus ;
 Emens supplicis reuerentia beneficium
 Cùm medicinam poscere non auderet .
 Admota fimbrijs manu furata est sanitatem ;
 Nulli non vtile latrocinium ,
 Quod Fides imperauit , Spes fecit .
 Non habuit Phariseorum fimbrias Christus ;
 Tulit ille ibi remedia vulnerum ,
 Vbi ipsi vulnerum causas
 Infecerat amabili contagio
 Benignitatis Genius vestes ipsas .
 Ne lacinix quidem videri voluerant .
 Illi magis ad pompam ,
 Quam nobis ad vtilitatem seruire .
 Passus est à modestia
 Similitudinem violentix Deus ;
 Tactum impressum in fimbria , sensit in corde .
 Excitare alios ad idem latrocinium voluit ,
 Cuius artificium non passus est tegi .
 Partes suas putet erigere fœminam ,
 Quæ se quo ad vsque potuerat , depressisset ,
 Filiam vocat ,
 Quæ se bis Patrem esset experta .
 Ad valetudinem adiicit
 Alia quietis viatica ,
 Illum vnum illi dolorem relinquens ,
 Quod Medicis indigens
 Eum postremum adijisset ,
 Quem primum debuerat .
 Felix ,
 Quæ talem ad Deum accessum inuenerit ,
 Quem impedire turba non pollet .
 Nos infelices è contra ,
 Qui quotidie Christum tangimus ,
 Nec curamur ,

Vt potè

Vt pote ij, quibus ad remedium,
Iam non Christus deest, sed fides.

ELOGIUM XXXIII.

Et decem Leprosis nouem experitur ingratos.

Luc. cap. 17.

Alit calamitas reuerentiam Dei,
Et Arumosi modestiam
Felix nullus exæquet.
Supplices vt multos Christus habuerit,
Nullos leprosis pares inuenit.
Ne salutem animis mererentur audacia,
Stetere, quasi parati ad omnia,
Sed à longè
Accessum, quem suadebat
Opinio de Clementia Medici,
Dissault pudor ex conscientia morbi,
A desiderij vehementia clamore respirant.
Et demittentes animum,
Vocem attollunt.
Nulla tamen conatus huius necessitas,
Vbi qui rogatur is est,
Ad cuius aures illicò venit
Quidquid secum, stans item à longè
Publicanus obmurmurat.
Magistri titulum non recusat à miseris,
Qui se ad talium eruditionem,
Aperuisse meminerat in Bethlehem
Scholam nouam.
Ipsamet dona sua
Deberi Sacerdotibus volens,

Non contemnentis, sed venerantis affectu
 Immundas ad eos victimas legat .

Præfesto discessu

Sacrofanctæ Dignitatis conspectum
 Reuerita lepra declinat .

Facilis Christo miseratio erga leprofos ,
 Quorum quasi vnus sit quandoque futurus ;
 Beneficentiæ illius amabilis impatientia ,
 Semei promissa differre vix tolerat .

Dandi velocitate præueniens
 Euntium gressus ,

Destinata iter absoluentibus præmia ,
 Vix inchoantibus elargitur ,
 Per obedientiæ beneficia

Retrocedunt noui Æsones in iuuentam ;
 Squammis edacibus libera pellis ,
 Reflorescit veru decoro .

Quærent iam cicatrices , non vulnera ,
 Et neutris inuentis hærent incerti

Cui de tam multis afflictibus primas donent ,
 Euanescent tamen, (Proh Pudor !)

Vnâ cum Morbo memoria beneficij .
 Mundities acquisita corporibus ,
 Ingerit mentibus nouas fordes .

Donati valetudine

Primum illius fructum agnoscunt ,
 Quòd iam possint Medicum fugere ,
 Mundo magis odibiles cum ingrati ,
 Quàm antea cum Leprosi .

Vnicum alienigenam

Populare Iudæorum malum non inficit ;
 Nouem abeuntibus in perniciem ,
 Redit Decimus in salutem .

Auctoris adoratione

Probat quam magni fecerit donum .

Et rogatus de focijs
 Ingens de illis creat
 Sua taciturnitate conuiciu m
 Et miraris , mi Iesu ,
 Mores hos tanquam nouos ?
 Mirari magis debueras si redirent .
 Ingratitudo inter homines
 Nihil habet iam nouum ;
 Gratitudo , si qua sit ,
 Ea iure monstri locum obtineat .

ELOGIUM XXXIV.

Cæco nato nouam aperit diem

Ioan. cap. 9.

Quidni miseris sæpè Christus occurrat ,
 Si Christus miseros semper quærit ?
 Nescit illos præterire præteriens ;
 Seu videatur , seu videat ,
 Omni se ipsum prod git via .
 Ne homo iam floccipendat hominem ,
 Impendit Deus Mendico ,
 Vel in die quietis suæ publicam seruitutem ,
 Dum creante verius ,
 Quàm medicante manu
 Inde suppleuit homini lumina ,
 Vnde hominem fecerat totum .
 Operanti salutem nostram ,
 Stat pro Sabbato omnis nobis utilis Dies ;
 Quisquis calamitosus labor impenditur ,
 Summa illi cessatio est .
 Licet videri non appetat ,
 Adhuc

Adhuc pati cœcitatē non potest ,
 Quæ in tanta copia lucis :
 Nimis accidat importuna .

Obstitit salutari collyrio contumax malum ;
 Vbi cœtera solis pulsa sunt nutibus ,
 Hoc post linimentum ,
 Etiam lotionem expectat .

Nimirum difficilè cœterna non sunt ,
 Quæ fuerint unicuique cœua .

Atqui si suum Deus lutum retractet ,
 Plùs potest tandem corrigere ,
 Quam natura delinquere .

Sancti roris gutta

Baptizat oculos peccatores

Aperit venia, quos culpa non clauserat ;

Accendantur ab aquis lumina ,

Quibus solent extinguī ;

Emitur oblequio gratuitum ,

Beneficium ,

Licèt cœca obedientia fuerit ,

Certo itinere cœcum deduxit ad lucem .

Fidem vix inuenit miraculi magnitudo ;

Dubitat Sophista pessimus Liur ,

An fieri potuerit, quod factum videt ,

Tristatur nequitia crescere

Oculatos turpitudinis suæ testes ;

Quem mendacem non potest facere ;

A Synagoga facit extorrem .

Nouum a Deo beneficium

Noua hominum iniuria prouocat ;

Mentem sine luce non deserit ,

Qui amouit a corpore cœcitatē .

Detegit illi etiam solem suum ,

Cuius se ferendis imparem radijs profitens ,

Coram illo victus prostermitur .

Qui

Qui sedes mendicus in tenebris,
 Quo itinere venias ad lucem, attende.
 Nihil æque illuminat hominem,
 Ac si assiduè ferat in oculis lutum suum.

ELOGIUM XXXV.

Surdos facit audire, & Mutos loqui.

Matth. cap. 7. & 9.

Agnosco versipellis ingenium Aspidis:
 A voce incantantis Sapientiæ aures obturas:
 Verbo quid magis inimicum opponeres
 Surditate?

Factus in Dei odium de Lucifero Vesperugo
 Eripis oculos quibus iam Solem non potes,
 Et ibi tantum securum te sciens,
 Vbi audiendum non sit IESV nomen.
 Vocis vnus odio sonum omnem excludis.

Ita, ne mors

Per quas olim fenestras intrauit,
 Per easdem & exeat,

Sensus singulos durus excubitor obsedisti.
 In vno tamen Dei digito

Totam eiusdem senties manum.

Seras omnes Clavis David aperiet,
 Et procellarum Spiritus

Tenuem coactus in spumam,

Silentium, quod alijs feceras, tolerabis.

S. t tantum in Contribulibus Charitas,

Quæ non loquentis agat interpretem:

Fiet Muto copia Verbi,

Et soluta vinculis lingua

Re-

Rectis ligatos legibus exultabit in foflos .

Excipiendis turbæ tumultibus ,

Ne quis factas aures putaret

Surdum Christus

Nifi à turba seductum non sanat .

Quò verba venire non poterant ,

Manum iniiciens .

Digito pro terebra vſus

In cor vſque descendit .

Et ſuæ linimento Saliuæ

Inſulis ſermonibus parat antidotum .

Reparaturus lubricas facultates ,

Cum quibus homo tam malus eſt ,

Sine quibus tam miſer ,

Quod à cœlo tam multos excluderent ;

Cœlum ipſum optimæ mentis ſuæ conſcium

Inuitus contellatus ingemuit ,

Doluit enimuerò exigi à te beneficia ,

Quæ maiori ſæpe beneficio negarentur ,

Et inuitus linguam ſoluere viſus à vinculis ;

Quæ ſoluta vix vllis benè regatur habenis ,

Natalitia nouæ facundiæ

Acclamationibus celebrantur .

Vſu vocis concesso

Fruſtra iam ſilentium imperat ,

Qui vel vbi laudari ſe prohibet ,

Obedientiam Plebs hilarata detrectat ;

Dei vota meretur ex ſuis ,

Honeſta perire credens facinora ,

Cùm tacentur .

Pace tamen tantæ modeſtiæ ,

Æquiſſima fuit admiratio poteſtatis ,

Quæ ſingularis in illo

Quacumque excipi acclamatione

Non debuit .

Discipulis, quia solum Magistri nomen
 Tota curationum ars fuit,
 Dum illud frustra surdis occinerent,
 Surdis beneficos esse non licuit.

Quod suorum tamen detraheretur potentia
 Detractum reputans suæ,
 Adducentem ad se filium non curatum ab ijs,
 Præter morem patientiæ suæ
 Subiratus excepit.

Morbos caute, Mortales,
 Quorum tam rara, quàm difficilis curatio est.
 Amica Dæmoni Statio Auris, & lingua;
 Has si cesseritis,
 Ad eum expellendum
 Iam non verba sufficiant,
 Ipsis Dei manibus opus est.

ELOGIUM XXXVI.

Filium viduæ suscitavit.

Luc. cap. 7.

Ligasti verbis tuis Populos
 Hercules Palæstinus,
 Catenati per aures post te trahuntur.
 Theatrum circumductile factus es Mundo;
 Deserere te nesciunt auidi spectatores,
 Quibus identidem aperis,
 In nouo miraculo nouam scenam.
 Orchestra Diuinitatis tu es,
 In qua sub persona triplici
 Idem semper se Deus actor exercet,
 Vel

Vel cum terrueris homines, adhuc trahes
 Quamdiù tantus Roscius egeris,
 Concionem, quam fatigare non potes
 Fugare nè spera.

Mortuis ipsis excitasti desiderium tui;
 Qui venire ad te minus possunt, feruntur.
 Occurrit tibi extra Naim Viduæ filius:
 Ex hac officij specie.

Quæsiturus meritum viæ
 Facundus in suorum lacrymis,
 Mutus in suis,

Rogat sibi feretrum in Cunas conuerti.
 Facit illicò de nouo spectatore spectaculum
 Quòd in te inciderit,
 Fortunam vis esse non casum;
 Et quia finis omnium es,
 Te inuento quietem imperas.

Mariæ similitudinem reuereris in Vidua,
 In Vnigenito tuam
 Orta miseratio ex prænotione affinis
 Miseriæ;

Qualiter, & tu

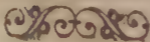
Flendus quandoque fores vidisti;
 Et quia nullum vndequaq; miserum vis
 Solatium quod erat vnicum, illi reddidisti.
 Prohibes lacrymas, & facilis obedientia est.
 Quando earum remoues causam.

Sola hæc tua est vera forma solatij;
 [Cæteri fluxum doloris impediunt,
 At fontes non siccant

Mortem suo delecturus è Curru

Applicas oculo manum.
 Stillant tibi digiti vitam;
 Et attollente te vocem,
 Attollit mortuus caput.

Ingens eruditio experientia mortis:
 Sedet adolescens iam
 Magister idoneus
 Artis Mundo tam necessariae
 Quam non gratæ:
 Et quam per aures biberat vitam
 Cœteris per verba propinat.
 Orationis argumentum
 Timorem in audientibus excitat;
 Ipsa verò oratio admirationem.
 Utroque tamen Deus laudatur affectu;
 Cùm ex vno quidem constet
 Quid possit dare,
 Ex altero quid eripere.
 Oblita se Viduam est,
 Quæ filio suo videt
 Superfuisse te Patrem;
 Cœpit illum tibi secundo debere,
 Quem a te bis acceperat.
 Quamquam olim illum commodaueras,
 Nunc dedisti.
 Exigere potes, mi IESU,
 Hilaritatem ab ægris quam vis,
 Qui solus das
 Eam ipsam, quam iubes.

ELOGIUM XXXVII. ⁷¹

Archifynagogi filiam in vitam reuocat.
Matth. 9. Marc. 5. Luc 8.

Synagogæ caput

Ad Christi pedes abiicitur

Et à Christo sibi malè ominetur exitium
Synagoga?

Jayro initium vitæ, mors filix.

Iam non Princeps, quia totus Pater,

Calamitatis suæ memor,

Dignitatis prorsus oblitus,

Quem felix neglexerat, adorat miser.

In trahendis ad Deum hominibus

Omnipotencia ærumnarum hæc est.

Multi perimimur beneficijs,

Beamur pœnis.

Periclitantis filix amor

Zelum omnem pereuntis legis excussit;

Nota tamen imperij genium

Vel in rogante.

Præscribit summo Medico

Modum curationis;

Iubet illum salutem deferre

Cùm possit mittere,

Et impositione manuum

Spiritum non tam reddere, quam mutare.

Peritissimus legis interpres

Ad artes suas reuocat auctorem Naturæ

Sciens ijs solum a digitis

Probe refici hominem,

A quibus primùm est factus.

Miseratio num baulus non lassatur itinere;

Daturus beneficium

Ac-

Accepturi celeritate festinat ;
 Illum ipsum , quem sequitur passu ;
 Præit affectu ;
 Hæmorrhoidæ contactum
 Vel ipsa sentit in fimbria .
 Nolens tamen ita vni intentus videri ;
 Ut non adesset & alteri ,
 Per sanitatem Mulieris
 Annum duodecimum miseræ
 Probat excitationem Virginis
 Annum duodecimum natæ ,
 Minori miraculo fidem maioris insinuans ,
 Sistendo t uxiu sanguinis
 Suadet posse , & se sistere fluxum vitæ ,
 Extinctus nunciatur sensus omnis in filia ,
 Et extinguuntur propè Fides omnis in patre .
 Accusat inutilem diligentiam ,
 Qui seram ,
 Adhuc tamen profanatam
 Funeris iniuria Domum .
 Expiare tanti hospitis præsentia fatagit .
 Non diuidiat Christus beneficia ,
 Quæ semel inchoauit
 Fiducia sua excitat alienam ;
 Somnum definit ,
 Quem Nuncij Mortem descripserant ;
 Ut tamen facilè in derisionem degenerant ,
 Qui violenti detinentur in luctu ,
 Quæ de somno narrantur
 Explodentur vt somnia ;
 Pergit Christus donis promissa firmare ,
 Et latentem detegere verius Spiritum ,
 Quam absentem reducere ,
 Et domo , quam ingreditur ,
 Illicò & Turbam abigit , & Mærorem :

Offensus Poesi illa luctuum ,
 De tam multis gementibus ,
 Solos qui verè doluerant
 Solari Parentes aggreditur .
 Apprehendit Medicus Manum ,
 Non tam exploraturus Motum Arteriæ
 Quàm daturus ,
 Et acquisita alijs hilaritate ,
 Quàm sua gloria lætior ,
 Solo silentij sacrificio
 Coli se iubet muneris huius auctorem .
 Adeò vel in ijs ,
 Quæ solam admirationem spectarent ,
 Suum semper imitationi locum aperuit .

ELOGIVM XXXVIII.

Lazarum sororibus reddit .

Ioann. cap. 11.

I E S V M abire ne finite ,
 Qui ægrotudines , & Mortem timetis .
 Excubant circa nos
 Disposita in insidijs mala ,
 Quæ quia præfente illo non audent erumpere ,
 Captant ex illius absentia
 Opportunitates nocendi .
 Retineret adhuc Bethania Lazarum ,
 Si non dimiserat Christum ;
 Digna tamen est ,
 Quæ utrumque recuperet ,
 Quæ Deum ante Medicos accersuit .
 Festinant Nuncij dies fugitivos præcurrere ;
 D Nar-

Narrant ægritudinem ;
 Nec referunt sanitatem ;
 Prodit non egere se nuncijs
 In amicorum periculis Christus .
 Ut sit tamen infortunio locus
 Nectit moras per biduum ;
 Vtpote cui esset in dispari gloria
 Par facilitas ,
 Mortem vincere , ac remouere languorem ;
 Proficit morbus , spes deficit ,
 Et mortuo confepulta
 Ad fœtorem vsque putrescit .
 Serus adest Medicus ,
 Adhuc tamen etiam opportunus ,
 Et viuus non minus consulturus ,
 Quàm mortuo .
 Vocatus pro Lazaro ,
 Videri diu potuit pro Maria solùm ,
 Et Martha venisse .
 Geminauit illa dilatio beneficium ,
 Cùm ijs fidem reddiderit ,
 Antequam fratrem .
 Otiosum neminem in comitatu patitur suo ;
 Inter diuinas virtutes
 Humanum requirit auxilium ,
 Iubet tolli lapidem , spem attolli .
 Illaturus vim Elebo ,
 Tremendi baiulam nominis
 Vult secum esse Mariam .
 Qui amici mortem enuncians
 Gaudere se dixerat ,
 Vbi cum ita miseræ redditus est vitæ
 Tota vitcerum commotio ne turbatur .
 Fiebat illa excitatio cum inuicta dormientis ;
 Vnde ad illa inuenit cum maiore beneuolus ,
 Ad

Ad quam cum tripudio festinasset iratus ,
 Eluatis in Cœlum oculis

Dimensus hominis lapsum ingemuit ,
 Et se lunca spectata

Recordatus Latrocinium Dæmonis ,
 Lanare voluit

Oppressi Viatoris vulnera vino suo .

Qui iam omnia iura mortis intrauerat ,

Fœter Sorori, sed nondum Deo ,

Quem vnum putredo nostra

Ad miserationem sollicitat , non ad fugam .

Omnium funera in vnus spectans interitu ,

Quia adhuc solum Lazarum ,

Non etiam omnes mortuos suscitabat ,

In semetipsum sibi iratus infremuit .

Coram omnium Iudice

Furti comperta mors sistitur ,

Et red mens reddendi celeritate

Rapinæ demeritum ,

Educit è specu

Inclusum adhuc laqueis Captiuum suum :

In Liberto Christi ,

Nulla veteris seruitutis tolerantur vestigia ;

Solutus suam experiri libertatem iubetur ,

Et de mortuo

Nihil præter silentium retinere .

Stat pro luculenta gratiarum actione

Ipsamet muta admiratio beneficij ,

Leua loquuntur gaudia ,

Ingentis stupent ,

Et non iure luxeris surditatem viuentium ,

Qui mortuos ita tibi attentos inuenias ;

ELOGIUM XXXIX.

Ad Crucem triumphali pompa discedit.

Matth. 21. Marc. 11. Luc. 19. Io. 12.

Certa Christo de hostibus victoria est ;
Ante pugnam palmas exposcit .

Mors tamen nuper in Lazaro victa
Iustam triumpho potuit causam dare .
Auxit illi non minuit animos Crux sperata .
Propediem regnaturus in illa
Formam seruis vsus exuere .

Libertatis Assertor

Ne Asinam quidem patitur alligatam teneri :

Solutam a discipulis iubet adduci ,
Homines amotutus ab otio ,
Cum laborum patientiam ,
Nè in lumento quidem

Sua sine mercede dereliqueret .
Auelli pullum à matre non vult ,
Ne illi quidem facturus
Ex sua hilaritate tristitiam .

Princeps Pacis

Dum inter oleas bella damnaret
Natum bellis equum despiciens
Mitioribus dicatum laboribus animal
Consecrauit .

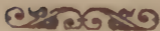
His plane mitissimus Dominus opus habuit ,
Quibus nulla esset inferenda violentia ,

Ut se ferrent ;

Execrare fuetus obsequia ,
Quæ a coactis extorqueat ,
In celebritate triumphus sui
Tota illi pompa parabilis ,

Quia

Quia lætitia, quæ ex Deo est
 Vlli vnquam modestiam non excussit.
 Hominum Plausus,
 Ne ideo solum ab eo neglectos crederes,
 Quod eos ignorasset numquam expertus,
 Suo daturus authoritatem contemptui,
 Ita illos semel admisit,
 Vt secundò non quæreret.
 Notauit eorum leuitatem in frondibus,
 Quas quilibet excuteret turbo.
 Lætis animum commodauit, non dedit;
 Ne totus hæreret in præsentibus
 Futura prospiciens,
 Bonus Augur excidium ex tripudio
 Præfagiuit.
 Seniolem perfidię
 Innocentiam Puerorum opponens
 In honore suo beneuolentiam magis;
 Quàm reuerentiam aucupatus,
 Quo Frater agnosceretur,
 Dauidis dici filius, quàm Dei maluit.
 Ab ijsdem arboribus Crucem expectans,
 A quibus ramos habuisset,
 Condonauit hominibus,
 Quòd se solis colerent frondibus.

ELOGIVM XL.

Negotiatores è templo eiicit .

Matth. 21. Marc. 11. Luc. 19.

Ingressus Hierosolymam Christus ,
 Cuius adiret diuersorium , antequam Patris ?
 Non hanc traxerat vrbanitatem è cœlo ,
 Vt Deo debita officia
 Posthaberet humanis .
 Expiatio vrbis sacrilegæ ,
 Quam intendebat ,
 Inchoari nisi a templo non debuit ;
 Vnde , & auctoritatis vitijs ,
 Et origo solet esse virtutibus .
 Non ea frons homini Deo ,
 Vt in aliena possit domo corrigere ;
 Quod necdum emendasset in sua ,
 Populi nequitix obstetrix
 Auaritia Sacerdotum
 Quam qui ante omnia non euerteret ,
 Mala in ramis rescinderet , in radice lactaret .
 Abominationem in loco Sancto
 Ne is quidem tolerat ,
 Cui ipsamet tolerantia natura est .
 Cæterorum criminum Iudex ,
 Huius etiam licetorem agit :
 Armata flagellis
 Assuetam beneficijs manum ,
 Et indignatus ibi attolli rerum pretia ,
 Vbi a se omnia gratis dantur ,
 Vlciscitur liberalitatis iniuriam
 Seueritatis exemplo ,
 Atqui nisi ferremus ipsi nobiscum ,
 Non haberet Deus vnde nos puniat .

Nostris ipsi flagellamur inuentis ,
 Et quos funiculos patimur ,
 Ipsimet nobis in libertatis damna texuimus .
 Tam beneuoli tamen Parentis à dextera,
 Venire filijs quidpiam sinistrum non potest .
 Beneficia sunt ea ipsa ,
 Quæ nos æstimatores pessimi
 Appellamus flagella .
 Horruit Veritas
 Odiosam ijs vocem asfigere ,
 Adulata dumtaxat
 Aliquantulum errori nostro ,
 Mitigato nomine , quasi flagella vocauit .
 Qui Sacerdotium
 Iam nollet esse quæsturam ,
 Mensas , in quibus Hirundines Pauperum ,
 Æternum agerent
 In assiduo lucro conuiuium ,
 Prouidus magis , quàm iratus euertit .
 Domui suæ disponens mox abiturus ,
 Illius probat verè se Dominum ,
 Cuius eum Inuidi vulgauerant euerforem .
 Fugat inde Oues , & Boues ;
 Qui sacrificium concepisset angustius .
 Nauseat victimas saginatas Plebis cruore ;
 Minus diuites videri iam non vult
 Minus pios ,
 Certus ibi vt plurimum
 Magis abundare virtutes ,
 Vbi minus pecuniæ .
 Non suffert latrocinium securum in Templo
 Quod cum periculo exercetur in syluis ;
 Nec celebrari coram se alias
 Quàm Sanctarum cogitationum
 Nundinas pati potest .

Martyrium avaritiæ taciti tolerant ,
 Quos acrius conscientia ,
 Quàm Christus flagellat .
 Indigni venia , qui fugiant redituri ,
 Quocunque digni supplicio ,
 Qui flagellis terram subtrahant , & non causas ?

ELOGIVM XLI.

In Bethaniæ coena vnguentis perfunditur ?
Matth. 26. Marc. 14. Io. 12.

Miseriarum illicio Christus attrahitur ;
 Extra Cœlum

Sine calamitoso vix cœnat .

Dubitem an adfuturus Canæ nuptiæ fuerit
 Nisi desiderandum in ijs vinum præscisset .

Anteambulones suos ærumnas posuit ,
 His ille præeuntibus

Libera quadam necessitate subsequitur ?

Discumbit nunc in Bethania ;

At in Leprosi domo cum mortuo .

Hæret fideiussori suo Lazarus ,

Qui eo præsentem

Se non fuisse moriturum iam sciret .

In schola tumuli profecisse se probat ;

A vitæ ne diuidatur authore

Illum non iam vt olim expectat ,

Sed sequitur .

Accedit in nouum cenæ condimentum Maria ,

Blanditur mortis Amatori

Innocens Assentatrix ,

Dum Triclinium cum sepulcro confundens .

Scr.

Seruanda mortuo munera
 Viuenti exhibet.

At in Conuiuio Christi
 Importuna non est mortis memoria,
 Alitur inde mens pabulo suo,
 Et vbi periclitari possit Sobrietas,
 Ibi suadetur:

Prauum exemplum optimo odore plus potuit;
 Vtroque repleta Domus est;
 At illud excitauit querelas,
 Non item hoc laudes

Inuenit vel in Contubernio Christi
 Nimiùm emunctæ naris homines Pietas;
 Quibus statim ac olere suauius cœpit,
 Placere desijt.

Sedent non iam Conuiuæ, sed Iudices,
 Et eum, qui tale fieri passus esset obsequium
 In ea, quæ fecisset culpantes,
 Receptissimo apud homines more
 Alienam virtutem

Occasionem sui criminis faciunt.
 At qui eiecerat a Maria septem Dæmonia;
 Octauum hoc molestum illi esse
 Non patitur.

Ne despondete animos, Sectatores pietatis.
 Accusante Mundo:
 Patronus est idem ipse, qui Iudex.
 Et Lucri plenum est damnum,
 Inde displicuisse
 Vnde Christo plus placeas.

ELOGIUM XLII.

A discipulo venditur .

Matth. 26. Marc. 14. Luca 22.

Semel prodiga extitit Auaritia ,
Inexhaustum vnica effusione
Liguriuit aerarium .

Demens , quæ non minori pretio
Emeret malum suum ;

Cæca dum non agnosceret crimen ,
Impia dum corrigeret :
Cariosus Ischarioth ,

Cui bonus vnquam esse potuerit ,
Qui fuit vsque adeò malus sibi ?

Mercator non melior , quàm Apostolus ,
Depeculator salutis suæ ,
Vbi lucrari etiam alienam debuerat ,
Quò vilius venderet Deum

Ignorantes pretium eius adiuit :
Mendaces planè filij hominum

In S tateris ,

Qui Ponderatorem Spirituum
Triginta argenteis vix appendant .

Profecit per suos gradus impietas ;
Alimenta primùm pauperibus abstulit ;
Mox verò etiam Deum sibi .

Mirari, volueram

Si potuisset perseverare cum Christo ,
Qui pauperes non amaret :

Liberalem pietatem

Quidni ante alios auarus argueret ,
In quem tota illa perfusio declamabat ?
A dispergente , ne vltra colligeret ,
A Vase fracto ne vltra obduresceret

Monebatur.

Ita malus , vt vel à bono deprauaretur
Vnguento :

Continuit dentes ab esca ,
Vt interim morderet infontem .

Quia fur erat , & latro ,
Ne sua quidem reliquit conuiuio gaudia ,
Tam lucri auidus , quàm non capax ,
Semper quid vendi ,
Nunquam quid emi posset attendens
Properat vrgere facinus ,
Quod mox tanquam omnium maximum
Laqueo coronaret .

Pessimè de Sacerdotibus iudicans ,
Qui Deum

Nisi à se emerent , non haberent ,
Eorum manus oblata illis re tam sancta
Profanat .

Dimens , qui Deo amisso non quæreret ,
Non quid dare sibi homines possent ,
Sed quid vellent .

Cùm Deum non habenti
Dare quidpiam vel si velint non possint .

ELOGIUM XLIII.

Agnum cum discipulis comedit .

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 13.

Hoc qui Cœnaculum subis ,
Feras & tu aquæ lagenam
In ardoris in te excitandi remedium ,
Ignem omnia spirant ,

Ingesta proditoris mentione
 Se ipsum turbat in suis .
 Numquam magis ex animo voluit
 Potuisse mentiri ;
 Ne essent , quæ futura prædixerat .
 Rabidum Canem
 Intincto studet in Paropside suo pane
 Placare .
 His non illectum blanditijs deterret minis ?
 Vni intentatæ omnes deiiciunt .
 Naturam metuunt ,
 Qui certi de voluntate iam erant .
 Vnus Iudas
 Cùm alieno cœteri trepidarent exitio ;
 Non inhorruit suo .
 Familiari perditus dolo
 , Sat correxisse se crimina credidit ,
 Si celasset .

ELOGIUM XLIV.

Conuiuarum suorum abluuit pedes .

Ioann. cap. 13.

Psycagogia Christi quæ fuerit , vt ediscas ,
 Quid post cœnam agat , attende .
 Animum relaxat præcinctus ,
 Et sordes à suis abstergendo , se beat .
 Adeò non fuit illi alia ,
 Quàm de suorum utilitate voluptas .
 In Hipocausto illo suo ,
 Quod frigescenti mundo parasset
 Accendi tibi præsentens

Gehennam quāmdam Amoris ,
In ardoris solatium ad aquas accurrit .
 Baptisma Pedum
Affectis tumore capitibus applicat
Et ijs, à quibus deserendum se sciret ,
Charitatis suæ pedicas per oscula inserit.
 Initiaturus sacrificij sui Mystas ,
 Nè coactis illuc Cœlitibus
 Terrena redoleant ,
Eos primùm ab omni ignobilis elementi
 Contagio expiat .
Ad nouum iter præcinctis
 Præter nouum Viaticum
Præparat etiam quodammodo nouos pedes .
 Facturus consuetudinem apud suos ,
 Ut quæ possedissent
Ad Apostolorum pedes abijcerent ,
 Primus ante alios
 Sciens quia omnia
 Dederat ei Pater in manus
 Omnia apud eosdem deposuit :
Res vsque adeò difficilis hominè
 Non alterius , quam Dei
 Suaderi exemplo potuerat .
 Speciosi nunc planè sint
 Euangelizantium pedes
 Quando eos ille ipse
 Qui cœlos ornauit, expolit ;
 Assueti ne manus quidem ,
Cum panem manducarent abluere ,
 Facti nunc domestici Dei
Ad omnem erudiuntur Urbanitatem .
 Et locupletum more
Per Balneum initiantur ad cœnam .
Vnus Petrus Diuinitatis Christi iudex
Me-

Melior,
 Quàm amoris
 Cùm in se sordes odisset
 Ægrè se passus est ablui,
 Non quia posset ab alio,
 Sed quia non deberet ab eo.
 Damnauit demissionem Præceptor
 Positam in loco non suo:
 Vetuit illam, ne virtus esse iam posset,
 Non passus illud sibi per lites
 Pascha differri,
 Quod desiderio desiderauerat
 Manducare cum suis.

ELOGIUM XLV.

Nouum suis de se ipso conuiuium parat.
Matth. 6. Marc. 14. Luc. 22.

Veneficia Charitatis hæc sunt,
 Que vsque ad Maleficarum imitationem
 Benefica,
 Arcanis suis deligens noctes,
 In earum vna
 Inuisibilem Deum ostendit in carne,
 In altera
 Visibilem hominem celauit in pane.
 Et vtraque quidem in nocte ita incaluerat
 Vt cùm omnem in se collegisset ardorem,
 Petrus, alijq; frigerent vel ad ignem:
 Celebraturus in Cruce Nuptias
 Vnigenitus Patris
 Hymenæo permittente conuiuium

Amicos vocat ad cœnam,
 In qua cùm obsonium fecisset ex pane,
 Tota dilapidata substantia iam decoctor,
 Auaro exactori cedit in prædam.

Cùm omnis homo

Primùm bonum vinum ponat,
 Ipse subijcere nesciens quod deterius est,

Omnium optimum

More suo seruat extremum;
 Æternus Cœli Obses in terris,

Quia pellendus ab oculis,
 Aditum quærens in corda
 Nouum sibi vehiculi genus

Adornauit in pane,

In quo, sensu iam non vsurus interprete,
 Ipse per se ageret causam suam.

Cœlo militaturis prouidus

Imperator

De Electorum frumento

Congiarium præparat:

Impium Catilinæ facinus

Pio iteraturus exemplo

Coniuratis suis propinat sanguinem.

Hoc ille Philtro

Insidiatus amoris hominum est:

Pridie quàm moreretur sepultus in suis;

Ne totus esset in potestate hostium,

Se apud amicos deposuit.

Pharmacum sobrijs præparans,

Venenum ebrijs,

Quid daret magis,

Quàm quibus daret attendens,

Vberi de se Vite vindemia,

Quòd Cariosum Vtrem disrumperet,

Vinum nouum expressit.

Adora, Viator sepulcrum,
 Quod in monumentum suæ mortis
 Sibi adhuc viuens posuit Amor tuus.

ELOGIUM XLVI.

Hymno dicto in Hortum discedit.
Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Jo. 18.

Eucharistia planè cibus est fortium;
 Eam ex quo tradidit Christus
 Iam non dubitat discipulis
 Aspera quæque prædicere.
 Terreri posse non credit,
 Tali aduersus metum omnem Amuleto
 Munitos.

Generosum vinum
 Deo dignos indidit spiritus,
 Et Leo Iudæ medullis suis pastos
 Achilles facit.

Ipsemet se suscepto
 Visus est redditus tibi.
 In hymnos erupit hilarior.
 Et imminentis vix memor exitij,
 Amores suos diuturniori colloquio
 Explanauit.

Pro beneficio, quod omnes grati hominis
 Affectus excederet,
 Egit ipsam, et gratias sibi.
 Usque adeo onera nostra omnia, sua fecit.
 Consuetudinem optimam
 Mæror illi nullus excussit;
 Medicatus oratione tædium est;

Venit Alcides alter in hortum
Iam non mala sumere, sed absumere :

Qui rogauerat,

Vt vnum cum Discipulis fieret,

Exauditum se sensit,

Cùm auulsus ab ijs est.

Vnitatem ex diuisionis dolore coniecit;

Se ipsum visus est destituere,

Cùm illos deseruit.

Ita ne ipse quidem sine violentia,

A suo cum Deo colloquio

Excludit homines.

Latronem expectans

Seuere vigilias præcipit,

Miraturque in cribro Satanæ positos

Dormire posse.

Athleta nobilis

Duram euocatus ad luctam,

Antagonista doloris sui

In terram victus alliditur,

Et Cœli suppetijs indiget, vt erigatur.

Queritur propinari sibi

Calicem tam diuersum à suo.

Hauſta diuinissimi sanguinis potione

Aliam omnem

Etiam oblatam à Patre fastidit.

Mox tamen interpretatus beneficium,

Quod sibi à tam beneuola Maiestate

Veniret,

Exinaniuit semetipsum se ipso,

Quo ampliorem in se faceret

Ærumnis locum.

93

ELOGIUM XLVII.

Orans sanguine in sudorem liquefcit .
Math 26. Marc. 14. Luc. 2 . Io. 18.

Proh quàm grauis eſt leuitas noſtra
Nunquam par ſenſit onus noſter Alcides ꝑ
Atlanti ſuffectus

Non ita curuaſſet humeros ,
Nec tam ſollicitè

Patris dexteram imploraſſet .

Sarcinam recuſare non auſus accuſat ,

Et vt iumentum iam factus

Infirmum hominem tergo excipit
Pronus humi .

Peccatoribus intentis ſemper deſtruere
Nobilem aream in humeris ſuis exhibet
Ad ædificium ;

Quod in Cœlum vſque pertingat .

In forma ſerui ſe quæri ad verbera ſentiens ;

Vt filius agnoſcatur ,

Sæpe Patrem appellat .

Vel ſic tamen ad ſtiagella paratus

Vultum , quo excitaret beniuolentiam tegens

Tergum , quo exciperet iram , oppoſuit .

Exegit auarus dolor

Ab omni membro tributum ;

Nulli ſudorem , aut lacrymas condonauit .

Aliter Deum flere non decuit ,

Qui totus oculus eſt .

Eſuſionis avidus ſanguis

Vulnera præuenit ,

Et impatiens intra venas teneri

Urget libertatem noſtram in ſua .

Oblatus de Cœlo calix venenum habet ;

Eo

Eo propius admoto sudat nobilis gemma ?

Oriens noster

Quando ita in vespere rubuit ,

Polliceri sibi mundus audeat

Cras serenum .

Dare tellus incipiet fructum suum

Quæ tam bono irrigata sit rore .

Liberalis Agricola

Ne sui quidem tenax cruoris ,

Eo hortum suum alluit impetu ,

Vt guttæ iam non dicantur fluere ,

Sed decurrere .

Solare te , nouus Adam ,

Quòd in sudore vultus tui

Vescaris & tu Pane tuo .

Si terræ creditus Gorgonis cruor

Monstra peperit ,

Monstrorum domitores pariet tuus .

ELOGIUM XLVIII.

Dormientes increpat , & hostibus occurrit :

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Nostri quoque Solis absentia

Somnum conciliat .

Vigilare , Christe , non possumus ,

Quamdiu nobiscum non es .

Nisi identidem

Ad nos excitandos redieris ;

Aut similitudo mortis ,

Aut mors vera nos joccupat .

Bonus Pastor

Cu-

Custodiens super grege tuo noctis vigilias
 Vides lupum venientem ,
 Et occurris intrepidus .
 Feritatem retundit insperata securitas .
 Vel ipso suæ felicitatis occurfu
 Terretur impius ;
 Quòd inuenerit quæsitum tristatur ;
 Et ne Deo coram quo stat
 Propiorem illum ruina faciat
 Retrorsum cadit .
 Rediintegrata tamen audacia ,
 Ut grauius secundò corrueret
 Iterum surgens ,
 In danda salute ,
 Quam non haberet profusus ,
 Capitaletn inurere Deo
 Calumniam voluit ,
 Dum eum ,
 Ac si docere perfidiam potuisset ,
 Magistrum dixit .
 Negauit Discipulum ,
 Qui maluit amicum vocare ;
 Opposuit blasphemò doctrinam suam .
 Et cuius ipse præscripto
 Ne Proditorem quidem odisset .
 Publici Grassatoris
 Adhuc volens famæ consultum ,
 Dissimulauit quod erat , appellauit quod fue-
 Potentiæ suæ conscius , (rat .
 Quæ dixit , & facta sunt ,
 Tentauit an posset
 Amicum , quàm dixerat facere .
 At plenus Satana Iudas
 Non reliquit in se Deo locum .
 Tenebrarum filius

Potestate tenebris facta
 Nulli non obstitit lumini.
 Ipsa illum summi boni noticia perdidit,
 Agnosci Christus Diuinitatem suam,
 Vel ex tam impuri patientia osculi, voluit.
 Alia quælibet patientia, quæ Dei non fuisset,
 Tam turpe monstrum
 Ab ore suo procul excluderet.
 At non hoc nouum in Deo,
 Quòd hoc se hostibus describat indicio;
 Æquè admirabilis, quòd possit omnia agere,
 Ac quòd non recuset tam multa pati.

ELOGIUM XLIX.

Osculo proditur.

Matth. 23. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Ne tu plane cæcus es, Iuda,
 Qui cum laternis, & facibus,
 Solem quæras?
 Tribus Erebi Furijs addidisti te quartam;
 Habes, & tu tædas tuas,
 Quibus Mundi lucem
 Non augeas, sed extinguas.
 Hac pompa luminum
 Funus tuum deducis mortuus Deo.
 Iam tætentem excitare qui vult
 Vitæ Auctor
 Eliseum æmulatus os ad os applicat,
 At Satana cordis arcem tenente
 Nihil in te proficiens,
 Opportunitate osculi vsus,

Re-

Repetit à te Spiritum suum .
 Quem sui prodigus ,
 Non vna tantùm insufflauerat die .
 Profanatum contactu tam seño est
 Diuinissimum guttur
 Venire mox ad Patris oscula horruit ,
 Nisi se prius
 Qua felle, qua aceto lauaret .
 Fuit hæc tota sitis eius in Cruce :
 Detergere spongia voluit ,
 Si quid in labijs de osculo illo supererat ;
 Ideo cum gustasset
 Assequutus iam vota, bibere noluit,
 Dedicatum è contra
 Tam Sancti communiõne halitus
 Proditoris os est ;
 Vel impudentissimo Spiritui facta Religio ,
 Ne per illud egredi iam auderet .
 Suprema necessitate
 Pellente illum in locum suum ,
 Aliam sibi per fracta viscera viam fecit
 Suo malo didicit perfidus
 Solis Deum Amoribus capi ,
 Funes illi per amplexus intentat ,
 Mors per oscula .
 Omnem supellectilem Charitatis
 In vsum odij traxit .
 Hostilem animum textit in ijs ,
 In quibus detegi benivolus solet .
 Passus Deus non est
 Maiorem inelle perfidiam homini ,
 Quam Clementiam sibi
 Periclitari apud impios voluit
 Famam scientiæ ,
 Non item patientiæ suæ .

ELOGIUM L.

A suis deseritur .

Matth 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Solus relinqui si Christe nolueras ,
 Parciore debueras esse , quàm fueris .
 Te ipsum dedisti : cur te non deserant ;
 Qui à te vltra nihil expectant ?
 Ad hamum sine illicio
 Nec pisces , nec piscatores accurrunt ,
 At omnes beare qui veneras
 Nullam tui causa miserum pateris :
 Saginari appetens voluptate patientiæ
 Excludis à miseria amicum , & proximum ;
 Qui ad Cœnæ delicias
 Etiam inimicum vocaras ;
 Quo tibi tota Iudæorum ira
 Indiuisa vacaret ?
 Irasci eos per id tempus
 Alij cuiuspiam vetuisti :
 Offendit Innocentiam tuam Petrus ,
 Qui indigere te credidit defensore .
 Conuerti iubes gladium
 Ac si te vlciscendo peccasset .
 Mones esse illum in loco non suo ,
 Quia vbiicumque tu es
 Locus est beneficentiæ , non vindictæ .
 In lignariis profanam cruore sacrilego h. . . tum ,
 Quem tuis sudoribus , & lacrymis consecrales .
 Nouo beneficio retinças
 Antiquorum memoriam ,
 Reuereris Pontificem in mancipio ;
 Malchum Cayphæ magis aptas obsequijs ,
 Dum illi aures

Ad

Ad hoc vnum circumcidi passus es ,
 Vt mutares .

Seruum sine lingua tolerasses fortasse ,
 Quem sine Aure non toleras .

Sacer hic obedientiæ sensus est ;

Ideo seruare illum præ cæteris studes :

Nihil minus quam aures

Homimbus deesse volueras ;

Ad quorum eruditionem

Linguarum imbrem parasses .

Credi de te non suffers ,

Quod execraris in cæteris ,

Qui non nisi coacti

Ad Obsequia Diuina trahuntur .

Querens te tanquam latronem

In Agro quæsitum ,

Quem paratissimam victimam

Semper inuenissent in templo .

Abusus viribus suis Adolescens est ,

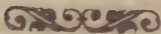
Vt te fugeret

Nudiôr relicto præceptore, quàm Sindone

Ita quotquot graues oculos

Habuimus ad vigiliam ,

Leuissimos habemus pedes ad fugam .

ELOGIUM LI.

Accusatur coram Caipha .
Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Recisus ex Horto Flos noster
 Dabit protritrus in triuijs
 Odorem suum .

Arctatur in vincula Myrrhae Fasciculus ;
 Et quando in sacra Deo creuit Tellure
 Ad Sacerdotes adducitur .

Pretiosissimæ oblationis iniquissimi Iudices
 Debitum templo destinant tumulo .

Fatigantur in fingenda calumnia
 Infulati Poetae ;

Prauitatem vbi non inueniunt
 Supplent sua :
 Nobilis Reus

Non habens quid in tam bona causa
 Defenderet ,

Quid in accusatione tam stolidam confutaret,
 Luculentissimam obiectis Apologiam opponit
 Silentium suum .

Dei tamen nomine, quia suo compellatus
 Respondit .

Ne quæ patientia fuerat
 Pertinacia credi posset .

Os conatur occludere
 Seruilem Adulatio Veritati ;
 Barbaram satellitis manum

Illi propius admouet ,
 Et quantum sibi coram malo Principe liceat
 Colapho suadet ,

Vt inurbanus in Aula damnatur ,
 Qui assentator non est ,

Punitur ibi Blasphemice nomine Veritas ,
 Assuetus profutura
 Placituris præferre ,
 Pari ibi periculo tacet, ac loquitur .
 Sacerdotes, ne malos quidem ,
 Contempfisse vult argui ;
 Alia conuicia diffimulauit silentio ,
 Hoc deterfit responfo .
 Non fuit integrum Dei Filio
 Diffimulare Patris iniuriam ,
 Qui negaretur perfectus ex eo ,
 Quòd ipse etiam
 Offendisse argueretur in Verbo .
 Et adhuc magnificat aliquis
 Censuram hominum ,
 Quorum Iudicio
 Ne ipse quidem rectè loquutus est Deus ?
 Offenditur malus Princeps
 Vnde erudiri debuerat ;
 Indignum se probat vestibus illis ,
 Quas lacerat ;
 Detegit diloricatus
 Cariosæ conscientie cicatrices ;
 Instare Sacerdotio suo finem
 Prophetauit ante
 Cùm nesciret quid diceret ,
 Apertius, nunc , cùm nec sciret quid faceret
 At quid aliud, Iudæa, à Sacerdote sperares ,
 Quem Herodes non Deus dedisset ;
 Rex malus raro sibi diffimilem
 Elegit Antititem .

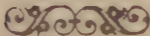
ELOGIUM LII.

Petrum respiciens , salutare soluit in
lacrymas .

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Proh quam facile inhærent aulæ vel optimi:
Vix ingressus in illam piscator est ,
Cùm illico, & simulare didicit, & mentiri ,
Sine iniuria Veritatis
Ne secundas quidem
Aditum inuenit ad fores .
Nouus tamen in arte mentiendi ,
Ita feliciter exercere illam non potuit ,
Quin , vel cùm mentiretur, promeret vera .
Planè non nouerat hominem ,
Deserere illum qui poterat :
Planè non erat is ,
Quem in horto viderant ;
Ille Cohortem contempserat ,
Hic reformidat Ancillam .
Sed nec erat Christi Discipulus ,
Qui Aulam volens ,
Et non coactus intrasset ,
Audaciam hanc vtique non docuerat is ,
Qui Zachæi , & Plebeiorum domos
Vel non accitus adisset ,
Ad Regias verò trahendus funibus fuerit ,
Vt veniret ,
Corripere Ianitorem Regni sui Deus
Opposita illi Otharia voluit ,
Quæ solertius custodiret fores Palatij ,
Quàm ille Cœli .
Insipiens ,
Qui tacente Sapiaentia loqueretur ,

Facilius reputans posse decipi Veritatem,
 Quàm amantem terreri,
 Culpabilius sequutus captiuam est
 Quam cæteri reliquissent.
 Ita sopitus,
 Vt ne se quidem Galilæum iam sciret:
 Adelle sibi tempus surgendi
 Ante Gallicinium non agnouit.
 Ideo igne indigens
 Quia Solem suum sequebatur à longe,
 Quos prope vndas ardores conceperat,
 Prope prunas extinxit.
 Noctis illius frigore mitigari debuerant;
 Vt ferre eos mundus posset.
 Iuratus perfidiæ suæ testis
 Tam non suffert oculum Iudicis:
 Cùm magnitudinem doloris sui
 Atrium, & aula non caperent
 Foras egressus,
 Vibrato in se fulguri, fulmen ne traheret,
 Pares illi extinguendo fletus opposuit.
 Minor fuerat Christo moriente concussio,
 i hæc ipsa etiam fracta Petra non fuisset.

ELOGIVM LIII.

Vexatur per noctem.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Io. 18.

Nunquam securius regnarunt tenebræ,
Quam Sole captiuo.

Feralis nox

Ne bina quidem in Firmamento nostro
Sidera tolerat.

Cæca nequitia vt est,

Oculatum pati Deum non potest.

A tam sancta Pupilla

Salutare fascinum metuit,

Cui respici, & corrigi idem fuit,

Vesanus furor

Obijci sibi se ipsum non vult,

Inde accusatorem turpitudinis suæ

Speculum

Velo interposito tegit.

Dei Pulchritudinem

Timet impius amare, si spectet.

Sui in illum odij tenax

Eam ipsam visionem,

Quæ Beatis præmium est,

Pœnam putat.

Experitur quid sibi liceat,

Qui adoratione quoque

Contemptum facit.

Veram tamen illius formam

Exprimere vel si velit non scit,

Rem Templi nunquam fortasse viderat

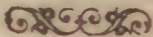
Academicus Popinarum.

Deum, & se ipsos fallentium more,

Eam duplici corde,

Et

Et vnico exhibuit genu .
 Male interrogantibus
 Reus sapiens non respondet .
 Apud ineptos, ac stolidos
 Opportunius quidquam silentio non inuenit .
 Percussiores suos illum odisse ne crederes
 Videri propemodum voluit ignorasse .
 Quamquam non facilis fuerit
 Ad interrogationem responsio ,
 Qua rogabatur edicere
 A quo foret percussus .
 In vnum aliquem
 Conijcere culpam non potuit ,
 Quæ erat omnium .
 Ut singulos intelligeres
 Omisit dicere singulares .
 De ijs honorificè loqui non poterat , tacuit .
 Qua nocte suis non potuerat
 Somnum excutere ,
 Miratus est Hierosolymis
 Pernoctasse tot Vigiles
 At non hoc primum experimento
 Didicerat ,
 Sopiri plerumque in hominibus Charitatem ;
 Nunquam inuidiam .

ELOGIUM LIV.

Pilato sistitur, & accusatur.

Matth. 19. Marc. 15. Luc 24. Io. 18.

Illuxit cœcis tenebrionibus inutilis dies ;

Ortus mane facto Sol est ,

Nec vident adhuc vnde veniant ,

Aut quo vadant .

Deum suum vouent furori victimam

Sacerdotes ,

Hoc quoque sibi in illum ius vendicant ;

Ex quo nouo emptionis titulo

Suum fecerunt .

Imperiti Nundinatores

Nescierant non teneri contractum ;

Cùm læsus venditor ultra dimidium est .

Sceleri ne desit Auctoritas

Illo coacto Concilio publicum faciunt

Capitalis sit apud Principes ,

Qui populo placuisset ,

Puniuntur in illo virtutes ,

In quo crimina nequeunt.

Testium numerus, non fides, attenditur ;

Statuitur summa piaculi

Nescisse peccare dum viueret ,

Desipere dum doceret .

Arguitur se fecisse, quod natus erat ,

Se dixisse, quod fuerat ,

Intentus alienum impedire scelus ,

Non pœnam suam ,

Non vidit vnde melius corrigeret

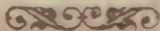
Humana iudicia ,

Quàm ingesta mentione Diuini.

At qui nullam Reo aurem seruauerant ,

Non

Non inuenere quam darent .
 De nube loquutus in nube creditus loqui ,
 Captare inania visus est ,
 Qui suam describeret in Aerem potestatem ,
 Ad profanum forum
 Nouo scelere causa sacra traducitur ;
 Se ad Sicophantiam vsque demittunt
 Superba capita ,
 Conscientiam tanti facinoris
 Penes se esse non curant ,
 Dummodo sit eius ignominia penes Pilatum ;
 Tam pinguis nequitia
 Illam, si non vidit, palpauit .
 Et tam mitem quidem animam
 Ciere turbas potuisse non credidit ;
 Vbi tamen accersitus de Regno est
 Non negauit crimini fidem ,
 Quod probabile faceret
 Inستا vultui Diuino Maiestas .
 Oneratum tanta Rei grauitate se sentiens ,
 Molestiam hanc
 Inimicum in Herodem exonerat .
 Adeò apud Magnates
 Ipsa etiam plerumque officia , vindictæ sunt ;

ELOGIUM LVI.

Ad Herodem missus illuditur .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 18.

Condemnatio tua, Christe ,
 Maior iniquitas est ,
 Quàm vt illam vnicum capere forum possit :
 A sacro ad profanum reijceris ,
 Vt vtriusque iudicem agere
 In vtroque Reus edisceres .
 Non miraberis posthac
 De Iudicijs querelas pauperum ,
 Qui eorum expertus in Iudicijs fortunam es .
 Causa minimè quæstuosa ,
 Non inuenit in tam multiplici Curia
 Cognitorem .
 A foro suo, & Sacerdos, & Prætor
 Reum excudit
 Cui omnis inest innocentia , nulla pecunia .
 Ditioni suæ subditum
 Benè te non norat Pilatus ,
 Nisi mox nequiori Domino
 Subditum credidisset .
 Hereditaria Herodi odia tua sunt
 A patre hausit , vt & videre te cupiat ,
 Et illudere .
 Et illudit ille te planè ,
 In eo vel maximè ,
 Quod cum tuam tibi Vocem ,
 Ioannem videlicet, ademisset ,
 Adhuc à te responsum exigeret .
 Lupum quia videras , Agnus taces .
 Expectanti monstra
 Non habes quod maius obijcias

Deo

Deo misero , verbo muto
 Pascendis Aulæ otijs natus non es ;
 Vtpote qui omnium vtilitatem intendis ,
 Nullius admirationem .
 Reges ridiculi tui sunt ,
 Non tu Regum .
 De te illi semel ,
 Tu de illis semper fabulas dabis ,
 Vt assiduè ludas in orbe terrarum .
 Hystirionicus nunquam extitit lusus tuus .
 Homicidam homo mitissimus
 In Colloquij communionem non recipis ,
 Mauis ab eo credi fatuus ,
 Quàm parum opportunè festiuus :
 Transfiguras te iterum in veste alba ;
 Supplet color iste Patronum ;
 Tuam describit Innocentiam cùm illudit ;
 Atratum te tam bona causa non patitur :
 Candidatus Crucis
 Accusari de illius ambitu potes ,
 Condonas exercitui ,
 Quòd te negligat ;
 In Herodis enim aula iam nosti ,
 Plùs aliquid Regis exempla posse ,
 Quàm Dei .

ELOGIVM LI.

Ad Pilatum reducitur .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 18.

Excedit pr̄missa sua Deus in donis :
Pacem promisit bonæ voluntatis hominibus ,
Dedit & malæ .

Pilato, & Herodi odia omnia
Mitissimæ Maiestatis excussit aspectus .

Cùm vtrique antea
In nullo conuenire se crederent ,
Ea die in eo agnouere se similes ,
Quod vtrique plurimi facerent homines ,
Nihili Deum .

Ita impios

Qui veræ amicitie capaces non sunt ,
Solius conciliat improbitatis affinitas ;

Amici non aliter ,

Quàm quia idem omnibus

Inimicus opponitur Deus .

Exiguntur à Pilato

Carnificis partes, non iudicis ,
Ad quem Reus non iudicandus ,
Sed crucifigendus adducitur .

Fatigatus accusatorum clamoribus

Hæret in silentio Rei .

Extorquet ab eo responsum ,

Dum intumescit deceptus .

Vel cùm captiuus foret

Superbis restitit Deus ;

Laudantem se à potestate non sua

Corripuit :

Descripsit illi se Regem ,

Vt à se modestiam disceret .

Et quo leuius assuetum palponibus
 Hominem
 Pungeret admonitio ,
 Ab innato studio veritatis ,
 Fiduciam excusauit .
 Miratus Aulicus est nomen nouum ,
 Qui consueuerat inter Principes ,
 Veritatis ne definitionem quidem audierat :
 Sibi facilè persuasit
 Illum de hoc mundo non esse ,
 Qui potuisset
 In tam odiosum mundo munus venire
 Inuenit malus discipulus
 Optimum præceptorem ;
 Cuius tamen , interrogatione contentus ,
 Non sustinuit expectare responsum ;
 Ut pote qui more multorum
 Videri vellet veritatis auidus ,
 Cùm non esset .
 Doctrinam suam positus in schola non sua
 Dedignatus est explicare .
 Enodationem arcanti Dogmatis
 In Crucis Cathedram distulit ,
 Et taciturnitate suos docuisse contentus
 Non esse veritati locum in Aula ,
 Vbi Adulatio omnia est .

ELOGIUM LVII.

Flagellis cæditur ad columnam .

Matt. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Mirum erat si sub tumido Iudice
Secura scelerata non regnarent .

Offendit in Latrones ,
Vel ipso Prætoris in Atrio, Viator Deus;
Nudatur vestibus suis ,
Seminius & ipse
Plagis impositis relinquendus .

Sitiens iam non aquam , sed sanguinem
Populus Moyfis ,
Virgis iterum

Consequentem se Petram sollicitat .
Ulciscitur illa beneficio vulnus ,
Et plagis petita dat scatebras
Quales amavit .

Librum suum scriptum intus , & foris
Deus quoque ipse Censuræ hominum
Ad columnam exponit .

Benè nunc assiduo lectore frangatur ,
Quando quod in ea affixum est verbum ,
Arcana Dei omnia continet ,

Diruite , Scythæ , Columnam
Ex Pyladis , & Orestis historia

Veri Magistræ Amoris ;
Nobiliora suæ Charitatis emblemata

Ad eruditionem omnium gentium
In Columna altera statuit Deus .

Amorem nactus Euristheum Alcides noster ,
Nullam sibi indulgeri ab eo sentiens

Laborum metam ,
Ibidem plus ultra ,

Vbi alius, non plùs vltra, descripsit.
 Fabulosa Virtus, se claudi terminis passa est;
 Quod pati vera non potuit.
 Monstrum fuerat lapsum Mundum
 Sine columnis erigi,
 Et a Pharaone duriori
 Meliorem Dei Populum eripi,
 Quin ei index itineris
 Sua etiam Columna præiret.
 Timeat templo suo Dagon;
 Sampson alter Columnas amplexus
 Hostium suorum ruina sepelire se præparat:
 Quam non mitior Licitoribus Iudex est,
 Qui vel in ipsa crudelis
 Clementia,
 Hoc vnum punit in Reo,
 Quod nullam in eo causam inuenit;
 In foro nequitix
 Fuit semper innocentia summum crimen.
 Qui te tamen, mi I E S V,
 Ex ore iudicet tuo, credat
 Te saxo alligatum Promethei pœnas luere,
 Quòd & ipse, te teste,
 Ignem venisti mittere in terram.

ELOGIUM LVIII.

Spinea redimitur Corona .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

In Regno Patientiæ

Non aliud coronat , quàm quod cruciat .

Spinarum Deum finxerint Ethnici ,

Fecere Iudæi .

Ex radijs nouam speciem Diuinitatis

Intelliges ,

Viarum Curator

Moras itinerantium præcauens ,

Impedimenta pedum in capite sepelit .

Quidni Arbores

Rhamnum olim in Regem eligerent ,

Tanto quandoque fessurum in vertice ?

Colligamus de Spinis Vuas ,

Ex quo vepres inculantur in Vite ,

Labile vnicum Christi Regnum non est ;

Illius vnica corona radices habet ,

Ita robuste mauult , quàm venuste regnare .

Initiandus in Dolorum arte Magister ,

Post examen seuerius laureatur

Arundinea tamen Rude donatur ,

Nè grauis cuiquam disciplinam eius accideret ,

Qui linguam nequam audierat ,

Debit de præscripto Sapientis

Spinis aures sepire

Sine phaleris videri Veritas amat ;

Sentes mauult tolerare ,

Quàm frondes .

Sepire vineam suam venit

Bonus Agricola ,

Colligit vndequaue maceriem sepium ,

Id

Id vnū stupens, ac dolens,
Quod terra etiam,
Quæ maledicta non fuerat,
Spinas ferret,
Coronaris deuota sacrificio victima;
At quia Luxuria hominum
Omni iam rosas legit ex horto,
Solæ tibi spinæ supersunt.
Sub ludicro palliastro
Rex verus;
Ad quod natus fueras
Te negare non ausus,
Quod nullus tibi inuideat
Regnum ambis.
Meliore vtique dignus,
Nisi hoc ipsum feciles omnium optimum,
Quod omni accepta a Patre optone
Elegisti tuis, ac tibi.

ELOGIUM LXIX.

Ostenditur populo, & exhibilatur.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23 Io. 19.

Inter Milites quies esse quæ potuit
Deo Pacis?
Perierat illi plurimum de laude patientiæ;
Nisi quæ armatis licent tolerauisset.
Duriore illos expertus est ferro suo,
Crudeles Ludiones hilarauit illusus.
Suis eos descriptos sibi vidit in domis;
Leues agnouit ex Arundine.
Cruentos ex purpura,

Ra-

Rapaces ex Spina .
 Nobilis aëtor ferali scenæ seruiens
 Dum ageret Regem ,
 Tributi nomine alapas collegit , & scōmata :
 Apud talem populum scierat
 Sola hæc abundare .
 Gratulationes ludicras de vero Regno
 Consentientis in mortem tacitus excipit .
 Spectari iam vult , non audiri ,
 Quia pro vna lingua tacente
 Mille loquuntur in eo vulnera .
 Agit Pilatus in desiderij huius interpretem ;
 Eum foras educens
 Improperat cæcitatem spectantibus ,
 Quibus describit illud ipsum , quod obijcit :
 Ne credatur congeries vulnerum ,
 Appellatione hominis
 Occurritur oculorum errori ,
 Irritatur spectaculo illo barbaries ,
 Non expletur :
 Apud præoccupatos ab ira
 Non inuenit miseratio locum .
 Cruorem , quem auent conculcare
 Supra se postulant ,
 Et quo tanti pœna sceleris
 Maneat in plures ,
 Ipsa posteritas culpæ vocatur in partem :
 Non sufficit timor infelix
 Liberare , aut se à molestia ,
 Aut innocentiam à pœna .
 An non illi igitur
 Omni iure celata definitio Veritatis ;
 Qui ita parum patrocinari cognitæ posset ?
 Homo Bulla
 Ad primos vulgi fractus est status .
 Obli-

Oblitus illico Deum est ,
 Cùm sibi Cæsarem , Plebemque proposuit .
 Abijt in accusatorum perfidiam ,
 Quam damnauerat
 Ita omnis fuit illi ratio furoris alieni ,
 Nulla muneris sui .

ELOGIUM LX.

Posthabetur Barrabæ , & condemnatur .
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Aptare legibus popularem vesaniam
 Sperare nemo potuit , nisi vesanus .
 Suetus attendere quæ placerent alijs ,
 Non quæ se decerent ,
 Facilitate crudeli
 Perdidit semetipsum , & Deum .
 Cautus vt esset , ac solers ,
 Ne ipse quidem duobus
 Seruile Dominis potuit ;
 In eo venia non dignus
 Quòd deteriozem reueritus ,
 Meliorem contempfit :
 Pilato vigilanti non audent
 Consilia præclara se sistere .
 Ad illum non nisi per Vxoris somnia
 Veniunt .
 Terretur hæc visis ;
 Magis ille tamen auditis .
 Plane frater mortis est sopor ;
 Imminentem Sorori
 A Christi cæde perniciem

Imaginem,
 Vbi illos non potes in animis,
 Pingis in telis.
 Erant hæc artis tuæ rudimenta
 Sindonem facere perdiscentis.
 Expertus te Primum es
 Respondens Agabato,
 Nunc tanti operis molitioni iam proximus
 Non ultra delineandi,
 Sed colorandi peritiam probas.
 Agunt nondum mortuo Præficas
 Piæ mulieres;
 Miserationem tamen non audis,
 Quæ tolerantem iniurias lugeat,
 Cùm lugere magis debuerit inferentes,
 Totas tibi lacrymas impendi non vis.
 Alijs miseris huius cedis partem solatij,
 Damna non passurus fortasse lugeri tuæ,
 Nisi ipsa etiam nostra essent.

ELOGIUM LXII.

Nudatur vestibus.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Ex quo se ipsum
 Suprema deglutitur in Cœna,
 Concepto igne febricitat Amor meus,
 Cœnaculi vel capacissimi
 Iam non ferens angustias,
 In horti aperta respiraturus profilije,
 Et iterata toties emissionem sanguinis
 Expertus ardorem non minui,

Te-

Tegumentis abiectis duro reclinatus in strato
Frigidiorum in Monte Aerem nudus captat .

Athleta Nobilis

Supremam euocatus ad luctam ,

Omne de se spoliū hostibus adempturus ,

Impedimenta vestium exiit :

Miserata Nuditatem Parentis sui Natura est ;

Inuoluere illum tenebris studuit .

Tantas tamen illi esse non patitur

Quin clarè cernere vel ad illas non liceat ,

Furem se quamuis creditum

Nihil à tellure asportare se tamen ,

Præter Clauos , & Vepres ,

Cùm alioqui , teste Matre , quæ aderat ,

Qualis venerat , talis abiret .

Ad Nandinas Ærumnarum suarum

Coacto Mundo ,

Ambitione quadam miseræ

Ne vnum quidem de acceptis verberibus

Passus est regi .

Ne posset argui minus honorificè sensisse

De sui pretio sanguinis :

Illi si purpuram quamlibet prætulisset ,

Præ illo , vel cùm Rex

Credi potissimum vellet ,

Omne aliud paludamentum contempsit .

Baptizandus Baptismo ,

Quo tandiū ambierat baptizari ,

Ad nou. delicias balnei

Nuditatem se præparat .

Mortis suæ studium in Lictoribus ,

Quia conueniebat cum suo ,

Datis munerat vestibus ;

Scindi tamen illas non vult ,

Hinc etiam probaturus

Quam

Quàm amaret integritatem in moribus
 Qui eam ne lædi quidem
 Pateretur in vestibus.
 Reuixisse Innocentiæ seculum
 Mundus credat,
 Quando Novus Adam in Paradiso suo
 Iterum nudus incedit.

ELOGIVM LXIII.

Affigitur Cruci.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Pandoræ infortunio Mortales admoniti
 Didicere iam tandem
 Fugæ libertatem non relinquere
 Summis bonis.

Vnum nunc igitur nacti, in quo sunt omnia,
 Ut sit in mundo stabile, figunt.
 Felices si scierint

Sua huic alligare vta, ne fluctuent.
 Demersit Tiphin nostrum tempestas;
 Adhæret ligno Naufragus,
 Et in eo Brachia

Quasi nataturus extendit.

Cùm omnia dederit ei Pater in manus,
 Retinere illum quidpiam velie ne crederes,
 Stringere illas ne posset
 Clauo voluit prohiberi.

Ita tenaces Prodigus
 Ne in compressa quidem
 Imitari potuit manu.

Coram Patre interpellaturus pro nobis.

Ob-

Obscrantis in morem extendens brachia

Figi illa vult ,

Cessaturum illum , vt Moysen

Ex defatigat. one ne putes .

Vbi cubet in meridie

Vltra Sponsa non quærat ;

Hora sexta ,

Quo sit æger reclinatus in strato perdidicit .

In eo ille ad horam vsq. Nonam se torquens .

Cùm ne nox quidem superinducta

Conciliaret soporem ,

Memor tandem Cervicalis

Quo Ioannes erat vsus in Cena ,

Supra pectus & ipse recubuit suum .

Qui audierant

Futurum vt omnia traheret elatus a terra ,

Nisi clavis manus impediunt ,

Securos se ab earum rapacitate non credunt ,

Antiquaturus decretum Deus ,

Quod erat contra nos ,

Vt de Ligno Vitæ

Tutò iam comedere homini liceat

Eum illi fructum appendit ,

Ex quo , nisi te nutrias , moriaris .

Militares animos Pax nostra concepit ;

Erecto Labaro otiosi iam suos prohibet ,

Non aliud ijs scutum exhibens ,

Quam id ipsum , quod signum est .

Felix , qui vel in hoc , vel cum hoc ,

E Bello redierit .

Quod Deus coniunxit , homo ne separa :

Affixa salus tua Cruci est ,

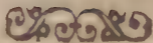
Salutem sine Cruce ne spera .

ELOGIUM LXIV.

Rex Iudæorum inscribitur .
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Jo. 19.

Cum cætera omnia
 Lubens hominibus cesseris ,
 Auidissimus Ærumnarum
 Vnam tibi Crucem reseruans
 Non contentus Pedum positione
 Possessionem eius adijisse ,
 Eidem nominis tui cautionem affigis .
 Illam tibi vix vllus inuideat ,
 Quam ita oneroso possides titulo .
 Condimentum aliquod
 Doloribus tuis quærens ,
 Suauitate Nominis tui
 Nullum opportunius inuenisti .
 Admouisti illud propius ægro capiti ,
 Et eo quasi galea vsus
 Irato opposuisti te cælo :
 Officinam summus Archiater aperiens ,
 Quo inueniri commodius possit
 Illi Hieroglyphicum Salutis appendis .
 Abire , vt lubet , potes ad Patrem ;
 Patentes habes ab hominibus litteras
 Quibus quam egregiè opus tuum impleueris
 Certo constet .
 Propugnaturus Crucis in Cathedra
 Theses tuas ,
 Quo sit libera omnibus arguendi facultas ,
 Earum publicè proponis epitomen ,
 Impugnauit ext. enam partem Iudæus :
 Qui te Rege agnito
 Perduellenti se diffiteri non possiet .

Inanem de nomine quæstionem
 Dignatus responso non es ;
 Illam ipsa irrifit litis præses Pilatus ,
 Videre nesciens
 In quo posset Cauillator distinguere ,
 Ab eo quod Veritas diceret, id quod esset .
 Nobile Symbolum veri Amoris expositus ,
 Lectorem ne lateant in te reconditi sensus
 Hæbraica , Græca , & Latina
 Elucidaris Epigraphe .
 Sapit hæc stylum tuum ;
 Illam Pilatus dictante te scripsit ;
 Voluisti tamen illum
 Antè manus abluere ,
 Quo demum minus impurus
 Nomen Sanctissimum attrectaret .
 Superauerat hominum fidem Charitas tua ;
 Ne suis quidem vllus crederet oculis
 Potuisse pro Ingratis tanta te pati ;
 Nisi scripti publici auctoritas
 Extorqueret assensum .
 Tuus in te aspectus non est ;
 Suppleri illum affixione nominis iubes ;
 Quia nullibi minus ignorari vis ,
 Quàm in Cruce .

ELOGIUM LXV.

Medius inter latrones in Cruce .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Proh quàm adhærent homines malis suis !

Qui venisti illa minuere

Fur es creditus :

Orta tecum hæc de te suspicio est .

Artis suæ conscium

Primus Herodes expauit .

Vel cùm te fascijs vinctum sciret ,

Tuis sceptro suo cauit à manibus .

Securus tamen à te esse potuerat ,

Qui vndequaque perditus non haberet ,

Vnde talem allicere latronem posset .

Omnia te de repetundis accusant ;

Quia vbiicumque fueris

Omnia rapuisti .

Qua hora dormirent homines

Quali per insidias eo egressus es vtero ,

Ex quo te Mundus non expectaret .

Secus viam in specu latuisti ,

Erronum more ,

Vel ipsa semper hospes in patria .

Curacionem Corporum

Ad Cordium rapinas abusus

Ne sua quidem morti cadauera

Reliquisti .

Quidni igitur in latronum finem desineres ,

Qui latronum initijs cœperas ?

Latroni cuiicumque

Præferri in pœna debueras ,

Qui non humana , vt cæteri ,

Sed homines rapuisses ,

Nequicquam tamen
 Tam seверо correctus supplicio
 Furta luens in Cruce,
 Adhuc ipsos etiam furatus es fures;
 Induxisti noctem
 Nouis atrocinijs opportunam;
 Bacchatus in illa es vel in tumulos;
 Ut tamen artificio furacitatis tuæ
 Plauferit Mundus,
 Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
 Experiare, supersunt.
 Quamdiu mihi me ipsum non rapias;
 Fur mihi parum callidus es.
 Amate Deum, Mortales,
 Qui non aliud vobis
 Quàm Attributum infelicitatis inuiderit;
 Assuetus Modestiae genio in nouissimo loco
 Recumbere
 Vbi factus fellis vestri conuiuia est,
 Legis iam propè immemor suæ
 Non expectauit vt moneretur ascendere;
 In Cœlo sedens contentus Patris dextera est;
 Inter miseros plus aliquid ambiens,
 Non secundas, sed primas petit.

ELOGIUM LXVI.

Eius calamitas Cælum cæcat.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Jo. 19.

Agnosce Clementiam Deo parem,
Tot lacessitus iniurijs
Ulturus se more suo

Excitato in hostium suorum perniciem Cælo
Tegere illos superinducta studuit nocte.

Domui suæ moriturus disponens,
Memor rapuisse se olim dum nasceretur
Horas aliquot Nocti,
Reddere illas

Antequam discederet festinavit;
Inferorum valvas,
Eò descensurus aperiens,
Eruta inde caligine
Diem oppressit.

Excusaturus apud Patrem
Popularium suorum nequitiam;
Quo facilius suaderet

Nescisse illos quid facerent,
Amotis luminibus cæcos facit.
Turbata in suo fonte lux est.

Fluere ultra pura non potuit,
Non toleravit meridianam lampadem
Sacrificium Vespertinum.

Exprobrare beneficia nesciens Deus,
Ferme omnia nocti committit, vt lateant.
Hoc omnium Maximum,

Ostentare in meridie voluisse ne crederes,
Adductis tenebris
Arcanum fecit in publico.
Mutatione vestium

Con-

Confessus se Reum Sol est :
 Nocentes radios sordidatus abiecit ,
 Quibus in Dei damna cognosceret
 Clauos , Vepresque conceptos .
 Factam tenebris potestatem
 Inimicus indoluit ;
 Earum horam spectauit auersus :
 Et nouæ se luci præparans
 Extinxit antiquam .
 Exemplo tam pudendi facinoris
 Vitiari timuit oculus Mundi .
 Animalium Diuinissimi famæ consultum ;
 Dum summam illius piaculum
 Inuolutum est nocte .
 Suam in homine imaginem Deus ,
 Dum deprauata potissimum est ,
 Ex defectu luminum noluit esse conspicuam ;
 Eo consilio visus vniuersa turballe ,
 Vt dum suo singula intendunt periculo ,
 Quid peccarent homines non notarent .
 A Mundo maiore
 Minor Mundus lætium edisce .
 Beandum te cum Cælo ne spera ;
 Si cum Cælo non luxeris .

ELOGIUM LXVII.

Torquetur mali Latronis exitio ,
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Ne tu planè Malus es Latro ,
 Qui ne pendentem quidem coram te Vitam
 Scieris suffurari .

Non profuturae salutis intentus aucupio
 Eam, quæ beare te poterat , perdidisti .
 Non meruisti scelerum veniam abusus poena ;
 Amare te Christus non potuit ,

Quia Crucem oderas ;

Corrigere neglexit ,

Quia nihil ex Cruce profeceras .

Inuidum te sublimitatis suæ sensit ,
 Qui cum monueris , vt descenderet ,
 In eo prodens

Quàm non honesta opinareris de illo ,
 Cuius desideria crederes
 Eadem esse posse cum tuis .

In mala causa pessimo vsus argumento ,
 Benevolentiam Iudicis

Vnde lucrari speraueras amisisti .

Laudare illi Crucem debueras, vt placeres .

Habet in illa delicias suas omnes ,

Quas accusare ausum ,

Si non Satanam , vt olim Petrum appellat ,

A Consortio Regni sui

Tamquam talem excludit .

Hominum optimo

Maiorem iniuriam querulus irrogasti ,

Cum quo perire fortunam non crederes

Ipsi vitæ vsui præferendam .

Voluisti blasphemus

Suauitatis Deo famam minuere ;
 Cum quo Mortis iter ingressus
 Adhuc mærare potueris
 At si tam malum iter
 Tam bonus solari non sufficeret comes
 Vt Christum esse illum credas
 Abire iubes a Cruce ,
 In qua ideò solùm persistit ,
 Quia Christus ,
 Tui similis
 Neglexisset laudem constantiæ ,
 Vt acerbitatem fugeret pœnæ ,
 Quòd a te tam dissimilis
 Ideò non potuit , quia non debuit ,
 Gemina morte pereunti
 Testis adesse recusat mitissimus Spiritus :
 Maturat ad Inferos iter suum ,
 Ibi esse malens vbi nulla Redemptio est ,
 Quàm vbi tanta est sine fructu ,
 Malum Latronem ne præteri ,
 Qui bonum attendis :
 Portum Salutis
 Vtrinque scopuli obsident ;
 Ne credas igitur sine causa
 Inter hanc geminam Pharon
 Medium stare ,

ELOGIUM LXVIII.

Hilaratur boni Latronis Salute .

Matth. 27. Marc. 15. Luca 23. Io. 19.

Incidisti in latronem , Viator :
Sistendus es .

Caue Fraudem ;

Latroni, ne bono quidem , fidendum :
Ita perditus , vt de illo non aliud sit seruatum
Quàm quod perierit :
Ex latrocinandi libidine .

Posteritati propè furatus est nomen suum .

Vitam eius tibi mors sola describat .

Omnium peritus viarum .

Nisi eius , quæ duceret ad honesta :

Vbique vagus , vbique profugus ,

Vt inueniri semel a Deo posset ,

Fingendus fuit ,

Flagitijs initiatus ad pœnas ,

Infortunio suo felix ,

Pereundi occasione seruatus est .

In eadem cum Innocentia damnatione ,
Non causa ,

Eius locatus ad dexteram ,

Iustus videri potuit , antequam esset .

Tunc primùm certior factus

Stare semper Probitatem in medio ,

Sodalem arguens , se ipsum accusans

Ab vtroque recessit extremo ,

Dei absolutus in foro

Statim ac damnatus in suo ,

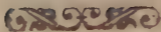
Cruci firmiter adhærens manere , quam corpore

Ex ea non nisi fuste pulsus abscessit .

Pe-

Peregrino Regi

Ad Angustias redacto misericors ,
 Beneficijs eum adortus ,
 Ad Regni sui deditiōem coegit .
 Ne tum quidem immemor artis suæ ,
 Cū propter illam periret ,
 Mutauit furti materiem furacitate retenta .
 Viatori Deo non profuit
 Dissimulasse nuditate Thesauros ;
 Exeuntem de Mundo
 In aerem vsque sequutus
 Adhæsit lateri ,
 Et festinatæ noctis opportunitate vsus .
 Quando iam non poterat manu ,
 Furatus est halitu .
 Turbatum Cælum est ,
 Cū iam violenti raperent illud ;
 Gazis suis timuit trepidum ,
 Cū eas cerneret furibus patuisse ,
 Iterum Viator , te moneo ,
 Latroni plus æquo ne fide ,
 Pures hic piè moriendo ,
 Quam impiè viuendo
 Peremit .

ELOGIUM LXIX.

Sitiens felle, & aceto petatur.

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Præter fel, & acetum
 Quid propinet sitientibus
 Mundus non habet
 Ingens tamen fortuna hominum;
 Quod expertus id IESVS est,
 Huic quoque consulturus incommodo,
 Aperiet in latere fontem,
 Ex quo mox bibant
 Nobiles animæ,
 Et earum iumenta.
 In meridie Charitatis suæ
 Circa horam sextam
 Fatigatus iterum ex itinere Christus sitit.
 Qui tamen stagnantes illi in corde
 Aquas attendat
 Suis discet illum quoque sitire, non sibi:
 Tantalus alter in ærumnarum Oceano
 Auidos earundem,
 Amantissimus fellis nostri
 Illud vel moriens spongia colligit:
 In delicias sitis suæ
 Opportunitatem condiendi amaritudines suas
 Mundus non negligit.
 Dulcissimo illas admonet gutturi,
 Sperans quæ pisci Fastino inest
 Dei Filio non defuturam Virtutem
 Ut ad eius os ubi venerit
 Ponat, nostri quoque Maris vnda,
 Salsedinem,

Suxit

Suxit Spongia liquidas voluptates in fonte ;
 Relicta ibi acrimonia
 Factum amabile Acetum est .
 Dedicauit ille .

Non bibit acidissimam potionem ;
 Seruaturus illam hominibus ,
 Quos dulcedine deprauatos
 Amara corrigunt .

Quia iræ Patris in illum transferant ;
 Sua & ipse cruciatus inflamma
 Ad aquas , quæ super Cœlos sunt anhelauit .
 Hinc est quòd oblatam è tellure potionem
 Bibere noluit ,

Quia sciret non esse inde medicabilem
 Sitim suam .

Potatorem , mi IESV ,
 Te iterum Iudæi si dixerint ,
 Qua dilues excusatione calumniam ?
 Paucas intra horas calicem exhausti ,
 Quem à Patre plenum acceperas ;
 Sed nimirum

Te de genere Dipsadum serpens momordit ,
 Qui quos affecerit ,
 Vel si illis flumina de ventre fluxerint ,
 Siti necat .

ELOGIVM LXX.

Pro hostibus rogat .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Quàm dulce tibi guttur , mi IESV ,
 Quod ne felle quidem potatum
 Amarum quippiam eructavit ;
 Habes æternæ vitæ verba vel moriens ;
 Idioma tamen hoc tutum ,
 Quia æternæ vitæ est ,
 Mortalitas nostrâ non percepit .
 Ne tu Filius Dei eras ,
 Qui irritamentum iracundiæ
 Occasionem faceres charitatis ?
 Bene te hominem credere Centurio desijt ,
 Cùm ita morientem
 Ita exclamantem audiuit .
 Dies ultionis Domino
 Non cuiuscumque, sed suæ ;
 Quæ quia non per odia , sed per beneficia fit ,
 Exclusus à terra
 Aperire hostibus Cœlum parat .
 Clementiæ suæ exemplum
 Mundo deesse non ferens
 Quando iam Solem suum
 Oriti super iniustos non faceret
 Pluit super illos in Nubilo
 Imbrem ferotinum Gratiarum .
 Peroraturus apud Patrem
 Pro quiete Spiritus sui ,
 Dignus Auditore Deo Rhetor
 Omnium aptissimo
 Benevolentiam captavit exordio ,
 Expressit mores eius in suis ,

Et affectiones dum imitatus est, occupavit ;
 Nunquam dignior appellare Deum Patrem ,

Quam cum ab eius indulgentia
 Se non degenerem exhiberet,
 Auxit commune rerum Chaos

Ordinis auctor ;

Impune putavit Natura

Posse se à posita sibi lege recedere ,
 Cum Deus ipse ageret partes planè non suas
 Impiorum Patronus ex Iudice ,
 Excusator ex vindice .

Nesciebant Iudæi planè quid facerent ,
 Qui eius vrgerent gloriam , quem odissent ,
 Et per ipsamet scelera

Ad innocentiam properarent .

Mouebant capita sua, qui corda debuissent ,
 Et nihilo meliores interpretes operum Dei ,

Quam fuissent ante verborum ,

Quod erat laus patientiæ

Vitio potentiæ tribuebant .

Omniem vltionis affectum elementis excussit

Tantæ lenitatis Auctoritas ;

Vel ipsam dissidij speciem

Luna Soli opposita horruit ;

Mitiora consilia te audito

Iratum Cælum concepit ;

Quia quem tu non condemnasti

Nemo condemnar .

ELOGIVM LXXI.

Discipulum matri, Spiritum Patri commendat;

Ioann. cap. 19.

Deficiente Deo

Cur Mundus omninò non ruerit
Causam attende.

Stabat adhuc MARIA:

Regendo Mundo potuit basis ista sufficere.
Describere miraculi magnitudinem voluit,
Qui eam cum debuisset Matrem,
Mulierem dixit.

Titulo fragilitatis

Amplificavit insolentiam roboris:

Imprimere in hominibus
MARIÆ venerationem voluerat
Ideò, quia hærent firmitus,
Quæ postrema sunt monita,
Suprema illius ad homines vox
MARIÆ commendatio fuit.

Se præceptorem sequutis,
Quo maior esset in illam fiducia
Clementiæ illius,

De qua dubitare non poterat,
Voluisse visus adijcere

De illis custodiendis præceptum suum.

Suæ tamen erga illam obseruantia memor,
Illud ac si proponeret,
Non ac si iuberet expressit.

Testari Prodigus adhuc se posse confidens,
Ita partitus hereditatem suam est,
Ut reuerentiam, quam habebat erga matrem,
Filijs cederet;

Prouidentiam, quam habebat erga filios matri.

Supra

Supra cæteros tamen Ioannem commendat,

Qui sciret nullius Adolescentiam
Securam vnquam futuram,
Nisi sub tutela MARIÆ.

Operam suam

Minus necessariam Mundo iam credens,
Cui tam bonam Matrem meruisset,
Spiritus, qui sibi vnus supererat colligens,
Naturæ non audenti rapere tradidit.

Tractabilis plane Spiritus,

Qui ne ex otij desiderio
Credatur declinare labores,

Se non in alias,

Quàm in operosissimi Patris manus commēdat.

Nouerat illas esse tornatiles,

In quas superinfusus

Speraret iterum in terras effluere.

Prostrare Deo

Ad omnes hominum vsus voluerat;

Ne foret quandoque quærendus

Locum omnem alijs cedens.

Illi esse postulauit semper ad manus
Sortes nostras inde venire qui scierat.

Eas in origine sua facturus optimas,

Sedem illam elegit.

ELOGIUM LXXII.

Anhelantis mortem clamor, & gemitus.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Pudori nostro remedium Deus adhibuit
Lacrymas suas.

Probrum iam nullum homini
Si in Cruce positus fleat,
Ex quo in Cruce fleuit & Deus:
Tanta Maestas

Imbelles animas, dum imitatur, excusat:

Qui cum ridente Mundo non riserat,
Miseris addictior, quàm felicibus
Cum lugente iam luget.

Vnica illi causa gemitum,

Quòd omnem gemitum
Abolere è Mundo non possit.

Miseratus Naturæ deliquia est,

Qui siccis oculis spectauerat sua.
Videns Crucis ex apice Ciuitatem,

Fleuit iterum super illam,

Quòd sibi ad pacem futura,
Nec olim cognouisset in die,

Nec nunc diuinare sciret ex nocte:

Vicini Latronis petulantia monitus gemit

Tet in perditis Crucis sibi fructum perire,

Cùm ne in Cruce quidem positi respiscant.

Rore aliquo

Noctem vsque adeò miseram beaturus.

Illum de cordis sui Nubibus exprimit,

Ad Vineæ suæ custodiam

Eminens speculator in arbore

Excubandi necessitatem

Ex latronum vicinia præuidens
Clamore valido

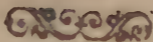
Exprobrat securitatem torpentibus ;
Surdus loqui se sciens , vocem attollit ,
Et ne sic quidem auditus
Periculum facit

An malè commissum labris officium
Exequi felicius palpebræ possint .

Validus planè Clamor ,
Qui & ad terrorem sit auditus in Erebo ,
Et ob Reuerentiam
Sit exauditus in Cælo .

Qui ad Crucem ita festiuus venerat ,
Non potuit nisi gemens inde recedere ;
Æternùm paulò pòst interdicens à fletu ,
Pascere se tam liquida voluptate festinat .

Nihil æquè curans ,
Quem ne vlli quidquam deberet ,
In Vtroque Vitæ limine
Impositum à Natura tributum
Pari liberalitate veniens , ac recedens
Perfoluit .

ELOGIUM LXXIII.

Queritur se desertum a Patre .

Matth. 27. Marc. 15.

Quamdiu tibi Mater adstat ,
Quid te quereris derelictum à Patre ?

Plena Deo Maria est ;

Ea præsentè Deus abesse non potest .

Atqui captasti arte hac
Miserationem hominum ,

Qui videreris

Terruisse Deum quodammodo malis tuis .

In summa vulgi frequentia

Doluisti te solum ,

Cùm alioqui socium Crucis

Toto tue emerès Regno .

Peiperam quæ dici intelligunt ,

Qui verbis tuis accommodatas

Aures non habent .

Eliam vocasse crederis ,

Quem à die miserationis , & veniæ

Vel si adfuisset excluderes .

Calamitates tuas

Quilibet tui vltor auxisset ,

Et vocato de Cælo igne ,

Te vel absumptis læsisset in hostibus ;

Qui in ijs etiam totus eras .

Vix sperasses viuum Eliam

In diem vltionis seruare ,

Si hac sub Iunipero tua

Reclinare se potuisset .

Vbi Deum amisisset Vir Dei ,

Suam vtique retinere animam noluisset .

Ita ad te omnia trahens

Præter solatia doloris tui ,
 Contra opinionem Mortalium ,
 Ne fidissima quidem capita
 In fellis partem vocasti .
 Sincerus ut es , causam non taces ,
 Cur in lecto plane non tuo
 Sine tecto , & tegmine moriaris .
 Bona tua omnia prodigus dissipasti ;
 Cessisti Matrem Discipulo ,
 Spiritum Patri , & Regnum Latroni
 Consumptum Patrimonium tuum est .
 Irrita nunc prece rogandus ,
 Quæ vna vitæ tuæ salus superest ,
 Ad Patrem redis .
 Licet nec in illum , nec in Cælum peccaris ,
 Iam non audes in neutrum .
 Attollere oculos ,
 Conscius , quod vni quidem
 Latrones adoptaris in filios ,
 Alteri consecraris in Ciues .

ELOGIUM LXXIV.

Inclinato capite moritur .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Iratum hominibus IESVM abire ne crederes ,
 Aversus a Cœlo mori maluit ,
 Quàm ad homines non conuersus .
 Quem Patri commendauerat spiritum
 Subiectam effulurus in Matrem
 Supremos halitus in illam direxit ,

Vt

Ut vel exinde Mundus agnosceret
 Ne se quid. in sanctè mortuum
 sine MARIA.

Mortem ad se accedere formidantem
 Quando ultra voce non poterat,
 Aduocans outu,
 Ad se de tellure venenti

Prona facie, quasi osculaturus, occurrit.
 Meliorem animam inducturus telluri Deus
 Spirauit in illam secundò spiraculum vitæ.
 Grauitate suscepti oneris victum caput,
 Ruens in pectus,
 Pondere suo nimium elatos
 Oppressit.

Abeuntem ad Inferos

Sequuta ceruix est quoad potuit.

Nisi altero fixo

Non soluebatur amicitia inter tales.

Nec dum abunde doloribus saginatus

Adhuc locum nouo vulneri designauit.

Patre spectato ad se ipsum conuersus

Origini suæ ubi se vidit ita dissimilem

Exhaustit animam vis pudoris.

Inter latrones de Gazis sollicitus

Quas superesse sibi sciret in pectore

Conuersus eò est custodientis in morem.

Depositum tamen

Hæc ipsa tanta sollicitudo detexit.

Apertum latus est,

Et egenorum tractum in vsus:

Dubites etiam

An ad stagnantes inibi aquas

Adinouere sitiens labra voluerit.

Iudicem Mundi vel mortuum

Scias in tellurem intendere.

Attendit ille de specula quidquid peccas .
 Sopitum si putas , caue ne audias
 Alijs illum dormire, non tibi .

ELOGIUM LXXV.

Mortuo tota parentat Natura .

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Noctem hanc , ne somno natam putares .

Corpora quæ dormierant , surrexerunt .

Peraçta Tragedia sua Deus

Lumina subtrahit

Non ultra spectatoribus profutura .

Ex Orchestra tantus auctor egrediens ,

Vel à saxis plausum extorquet .

Ambierant omnia

Nouum hospitem monumenta ;

Ad hoc aperta sunt ,

Et quia Consortes illum nolle

Prænouerant ,

Mortuos , quos acceperant eiecerunt .

Captiuorum libertas

Fraçtas carceris fores euincit .

Nato sibi Mortuorum Primogenito ,

A se detentis facultatem illam Mors fecit .

Atratus coram Iudice suo

Trepidat Mundus ,

Et orbatur luminibus ,

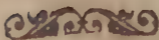
Quibus tam malè viderat lumen suum ,

Tandem perduellens Reus

Capite plectitur .

In

In publico totius Orbis Iustitio ,
 Vnicum non cessauerat Dei forum .
 Extremum diem
 Suspiciantur ex signis Mortui ,
 Et tuba nondum audita nouissima
 Iam resurgunt .
 Perire Deum posse non crederent ,
 Nisi iterum viuerent, vt viderent .
 Æterni Spolium Pontificis ,
 Vel a tumulis latrones exciuit .
 Suffecit rapinis hæreditas .
 De Spiritu oris eius omnes accepimus .
 Iam non Solus Adamas ,
 Sed saxa quælibet
 Agni Cruore franguntur :
 Solem Nostrum
 Hodie primùm tenebræ comprehenderunt .
 Mirare modestiam funeris ,
 In quo ne publicas quidem
 Cæli faces admisit .
 Agit Auctori suo
 Natura Præficam ,
 Eclogarium Mundus ,
 Suctus virtutem exercere Viuentem ,
 Lugere Mortuam .

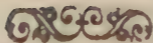

ELOGIUM LXXVI.

Ex aperto mortui latere manat sanguis, &
aqua. *Io. cap. 19.*

Vbi eam (si populo credimus)
Cæcus miles inuenit,
Ibi profugam latuisse diem ne dubita?
Ad tam conspicuæ spectaculum Charitatis
Sine oculis neminem adesse vult Deus.
Quæ fuit in illo probrorum ambitio!
Dedecora sua
Ne ipsis quidem tegi passus est cæcis.
Elatus in Cathedram
Veri Magister Amoris,
Idiomate amantium posthac loquuturus,
Ore clauso, Cor aperit.
Fideliorem interpretem
Doctrina cordium hactenus non inuenit.
An planè loquatur ex Corde
Nouum guttur interroga.
Officinam in Petra
Faber Amor iam habet,
Vbi tela producat sua.
Importuosum iam non sit Cæli littus
Ex quo talis eò Nauigantibus sinus patet.
Conciliato sibi per mortem Mundo
Amico iam, & non seruo,
Vel ipsa pectoris sui pandit arcana.
Vbi quasi parturiens exclamasset,
Quos in lucem ediderat filios
Lactaturus,
Mammillam Cordis aperuit.
Ex laboris vehementia
Solutum in sudorem Cor est,

Inde lacus iste coaluit
 Profecerat dolor eius in pœna ;
 Qualis sudor in horto fluxit ex corpore ,
 Talis in Cruce manauit ex Corde .
 Detectus ibi fons est ,
 Vnde manabant in oculos fletus .
 Lacrimarum Nobilis institor ,
 In Gazophylacio cordis sui ,
 Non alias merces visus est custodisse ,
 Cùm flere adhuc multa volentem
 Spiritus defecisset .
 Quos iam non posset dare fletus ex lumine ,
 Dedit ex vulnere .
 Ita hoc voluerat nouo argumento
 Probatum ,
 Calamitates Mortalium
 Se planè miseratum ex Corde .
 Agnosce ex adhibito aquarum remedio
 Vim Ardoris .
 Igne Patris , quem condebat in sinu ,
 Orbem Vniuersum incenderat
 Secundus Phaeton ;
 Nisi & ipse prouidè
 Mersus esset in aquis .

ELOGIVM LXXVII.

Mortui pendentis in Cruce
Myſteria .

Hanc in Inſulam ,
 Quæ à terra in cœlum ſoluentibus
 Prima occurrit , & vnica ,
 Reus nimix charitatis
 Deportatus eſt Deus .
 Aliter ab Hominibus
 Quibus ita ex animo adhæſerat ;
 Auelli non poterat .
 Exilij tamen ſui mœrore tabeſcens ,
 Deſcribens nutu capitis vota Cordis
 A tellure ne totus abeſſet ,
 Eò , vnde fugatum Corpus fuerat ,
 Emiſit Spiritum .
 Nudus Amorem exprimens
 Non iam puerum , ſed Adultum ,
 Ipſe ſibi Arcus , & miſſile ,
 Expugnare Cœlum volentibus
 Machinam offert .
 Supra conditionem ſuam elatos homines ,
 Quia non inuenerat in tellure ,
 Venatur in Aere .
 Demiſſionis Magiſter ,
 Quod ita ſupra cœteros emineat
 Ne mireris .
 Contorta in nos fulmina
 Captat Excelfus .
 Hæc illi vnica aſcendendi cauſa .
 Appenſus , & ipſe eſt in Statera ,
 Et quia inuentus non eſt minus habens
 Firmatum eſt regnum eius .

Amoris Extasim passus
 Eleuatus & ipse in aerem est ;
 Humanissimus Portitor
 Transfretare in Cœlum volentes
 De naui sua adhuc terræ finitima
 Sine Naulo vecturus inuitat .
 Aquila magnarum alarum
 Reptantes humi pullos
 Prouocat ad volandum ,
 Prospecturus tamen Icaris suis
 Cautior Dædalus ,
 Exemplo suo monet alta non sapere ,
 Ascendit de terra sitiēti
 Hoc in Meteoris igneis Nobilissimum ;
 Et sine alterius consortio luminis
 Fuscato micans in aere ,
 Solis, Astrorumque solatur absentiam .
 Fælix , hæc si te Phænomena
 Fecerint Gymnosophistam .

ELOGIUM LXXVIII.

E Cruce depositus tumulatur .
Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Io. 19.

Absoluta libri vitæ elucidatio est ,
 Audito sine plausere discipuli ,
 Descendere de Cathedra Magister potes ,
 In Cœli finibus
 Non habes ultra quid queras ,
 Ex quo Spiritus tuus apud Inferos est ,
 Accede propius redituro ;
 Triumphanti non occurrille

Inur-

Inurbanitas credi possit .
 Tua confessione decoctor ,
 Qui omnia consummasses ;
 In pudoris remedium
 Nocte non contentus, quam feceras ,
 Adhuc densiores tumuli tenebras quæris ,
 Seu te Crux nollet dimittere ,
 Seu tu Crucem ;
 Inferenda vtrique a Nicodemo vis fuit ,
 Tibi vt tua probra defereres ,
 Illi , vt sua decora .

Dubitem

An Crucis fueris auellendus à brachijs ;
 Nisi matris in brachia rediturus .
 De sinu Patris in suum olim ista te traxerat ;
 Quidni in eundem te traheret
 De sinu Crucis ?

Tanta fortuna naufragus eiectus ad littus
 Omnem penitens oblitus procellam es ;
 Adeo vt rediuius postridie
 Nescieris quæ passus esses ,
 Nisi memoriam

Abeuntes in Emmaus refricassent .
 Repuerascere visus es

Matris iterum vlnis exceptus ;
 Fuit hæc infantia mortis tuæ ,
 Quæ lactata Mariæ lacrymis
 Immortalem vsque adoleuit ad vitam .

A mundissimis manibus
 In Syndone munda depositus ;
 Ne mortuus quidem toleras sordes ,
 Sponsus sanguinum

Thalamum habiturus in tumulo
 Undequaque pretiosam mortem
 Pretiosorem efficis delibutus vnguentis ,

Inter mortuos liber
 Adhuc institis ligari te pateris ;
 Non admissurus ad Ostium lapidem ,
 Nisi tecum sepulta mors esset ,
 Quam vltra liberam nölles .
 Seductor vocatus
 Titulum hunc pro Epitaphio excipis ,
 Nulla tibi magis laude placens ,
 Quàm quòd ambulantes in tenebris
 Seduxisses in viam lucis
 Sanè Iudæa Maiorem nunc verbis tuis ,
 Quàm suis oculis fidem habet .
 Videt illa te mortuum ,
 Et adhuc tanquam iam rediuiui fugam
 Custodit .

ELOGIUM LXXIX.

Epitaphium sepulto .

Mortem quia vincere Christus potuit ,
 Declinare contempsit .
 Sta Viator ;
 Tuà hoc saxo clauditur Via .
 Diem laboris sui Deus
 Tibi Sabbatum fecit
 Felleis lautitijs
 Vsq̄ue ad horam nonam meridiatus ,
 Præcipitato in noctem die .
 Ne Sybaritam crederes ,
 Si somno se daret ante Solem ,
 Auersatus vbiq̄ue mollitiem
 Saxeo sopitus in strato recubuit .

Ex

Ex quo tamen Iudæorum inauguratus Rex est,

Dignitatis suæ tenax
 Nulli iam sumptui parcit ;
 Atque ita præter Aloes ,
 Myrrhæque delicias ,
 More Regio ,

Excubitores admouet somno suo .

Talem vnam mortuus exigens ,
 Qualem vterum nondum natus ,
 Vel in Sarcophago

Qui nullum adhuc absumperat ,
 Innocentiam commendauit .

Clauso supra se ostio solus ,
 Quasi Arcanum quid meditetur ,
 Terræ suæ Mappam in lino delineat ;
 Nauigaturis in Cœlum

Hanc sciens futuram perutilem
 Geographiam .

Lumina sua expressurus per Vmbras
 Artis testes exclusit ;

Illi vna dumtaxat Mors comes ,
 Quæ notare artem non potest ,
 Quia cæca est .

Syndone teste ,

Habet ibi adhuc humorem ;
 Vnde amplam rediuuium in messem
 Exuberet .

Cineres de illo ne cogita ;
 In centro suo Ignis
 Excrementa non habet .

Inclusus sensit ,
 Aduoluto ad Ostium lapide
 Tellurem ita dispositus
 Secum attollet in Cœlum .

Vt Deo mortem fuisse in delicijs scias

Tumuli locum attende ;
 Non Eremus , sed Hortus est .
 Corda Hominum
 In terræ Corde velligat ;
 Ea ibi esse sciens ,
 Vbi & Thefauri sunt ,
 Inimicitias in se omnes
 Quòd Christus interfecerit hinc cognosce ,
 Mors & Vita
 Vno hoc se patiuntur in tumulo .

ELOGIUM LXXX.

Sepultæ Cruci Epitaphium .

Mortem perijſſe qui dubitas ,
 Habes hic telum , quo deleta est ,
 Feretium quo elata .
 In hoc Mari Magno
 Pyraticam exercentem
 Sagax bellator
 In tempeſtate corripuit ,
 Et in hoc ipſo Myoparone ſuo ,
 In quo tam multas egerat prædas
 Oppreſſit .
 Celebravit ingenti Natura tripudio
 Inferias Mortis .
 Exiliere ſaxa præ gaudio
 Ei in Choreas excitata cadauera
 Tumulos reliquere .
 Illaturi violentiam Cœlo
 Ignotam Poliorcetiſ Machinam
 Inueniſtis ?

Quæ-

Quæ quia Adamantinas
 Pulsare fores debuerat,
 Non Arietem, sed Agnum retulit.
 Baculus Iacob

In mensuram omnem extentus
 Geometras novos instituit,
 Qui soli & imas expiscari profunditates;
 Et veras venari altitudines sciant.

Veri Athlantis victa ceruice
 Ne rueret in homines Cælum
 Hoc fulcro mundus indiguit,

In Arbore Mortis

Facta vitæ insitio est;
 Recisum ad hoc de radice Iesse Virgultum;
 Et ab Agricola Patre
 Virginea inuolutum in terra
 Vitiato agglutinatum est trunco.

Diuinus Amor

Tædam profano non inuidet,
 Ex quo ignem suum,
 Quo salutare Mundum agat in furias,
 Torri huic applicuit,
 Herculis Nostri Claua,

Qua creuerit ex radice vix scias:
 Ne omnem vni superbiam faceret,
 Diuisus pluribus honor est.

Ara Miserationum

Ex Olea tota esse debuerat,
 Nisi Victoriarum officina
 Esse debuisset ex Palma.

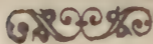
Erudimini sub scientiæ ligno, mortales,
 A quo vel ipse omniscius Deus
 Didicit aliquid,
 Paulo Teste.

ELOGIUM LXXXI.

Spinis , & cæteris dolorum eius instrumentis
Epitaphium .

Ampla supellex diuitis patientiæ
Antri huius angustijs tegitur .
Tardari gressus tuos , Viator , si sentias ,
In spinas incidisse te scias .
Sepultis virtus est ,
Quod fuerat detectis natura ,
Scrutatæ olim Cerebrum Dei
In Ærario illo sapientiæ ,
Artem quoque hanc ,
Qua sifterentur homines , didicere ;
Infectæ salutarî contage
Vim Magneticam habent ,
Cui , vel quia ferreus es , non resistat .
Beata Gallia ,
Quando Lilia tua
Inuidere Rosis ne debeant ,
Habebunt de tam Sancta Sepe
Custodiam .
Vbi Christi Corona fuerit ,
Ibi erit & Regnum ;
Nec stertere ea in aula desides poterunt ,
In qua ea ipsa , quæ ornant , aculei sunt .
Tu verò , quæ te Mundi Dominam iactas
O ROMA ,
Aude sperare
Vel a Decoctorum Regum Rege tributum :
Se posuit hic tibi columnam ,
Quam æternæ basim gloriæ
Obeliscis quandoque adderes tuis
Hieroglyphica Victoriæ suæ

Illi non alia,
 Quàm sanguinis sui notas appinxit.
 Diminutam si videris,
 Contabuisse illam
 Ex Auctoris sui miseratione ne dubita.
 Ante alios scissus hic lapis,
 Qui fauissimæ conscius laniensæ,
 Eum multò antequam moreretur,
 Mortuum vidit.
 Columnæ huic quandiu innixa sit,
 R O M A,
 Securitatis, & Fortitudinis
 Mundo symbolum fies.
 Spera tamen, & hoc Clauos ex penu,
 Quos versatili Sortis rotæ
 Obicem figas.
 Illi quidem olim
 Sub incude, & malleo Clavi fuerant;
 Ex quo tamen
 In Herculis Nostri manus venerè,
 Domitores Monstrorum
 Iam non Clavi, sed Clauæ sunt.
 Verti illos in fræna si videris
 Metamorphosim ne stupeas.
 Fuere & olim fræna in illius manu,
 Qui Erebum mortemque frænauit.

ELOGIUM LXXXII.

Iudæ eius proditoris
Epitaphium.

Hunc unum,
 Quia non prævidit loculum Iudas,
 Tam multos habuit.
 Eius initia ne quære;
 Quæcumq; fuerint, honestare finem nõ possunt.
 Primum illi beneficium non nasci
 Proximum, non agnosci.
 Sub disciplina Veritatis
 Professus artem mentiendi,
 Præceptoris exercere tolerantiam melior,
 Quàm propagare doctrinam.
 Vix aliud ab illo didicit,
 Quàm vt locum sciret,
 Vbi minori quidem frequentia,
 Maiori tamen contumelia proderetur.
 Promptior Miracula patrare, quàm credere.
 Dæmones fugavit aliquoties,
 Fugit nunquam,
 Admisit in animo,
 Quos excluderat à Corporibus,
 Et quo sibi vacarent Ministri scelerum
 Auocauit ab alijs auctores pænarum.
 Melior peculi cultos quàm fidei.
 Vt seruaret non sua, seipsum perdidit.
 Paupertati patrocians, quam odisset,
 Quia facilius spoliare pauperes poterat,
 Ditari pauperes voluit.
 Mercis suæ pessimus Nundinator
 Ex avaritia prodigus,
 Quem

Quem iustis æstimatoribus
 Vendere diffideret quanti valeret ;
 Neglecturis vendidit , quanti vellent .
 Cùm nemo magis indigeret vnguentis ,
 Quàm cui tam malè olebat anima ,
 Emere quæ debuerat , vendere voluit ;
 Ideò solùm , quia vendi potuerant ,
 Pedibus ablutis impurior ,
 Minis intentatis securior .
 Vbi vita , & ferculum , & poculum foret
 Conuiuia Mortis ;
 Intincto pane monitus , non detectus ,
 Vix ipse credidit scelus suum
 Cùm prædiceretur ;
 Vix erubuit , cùm patraret
 A Magistro discedens
 Maiori perfidia rediturus ;
 Cæcitatem lateris prodens
 Non iuuans ;
 Surgendo lapsus est grauius ,
 Quàm cadendo .
 Ignotum se reputans ,
 Quia quòd non erat vocatus ,
 Charitatem interpretatus ignorantiam ,
 Bellum præludio pacis indixit ,
 Amoris armis abusus ad odia ;
 Salutem , quam voce dederat ,
 Manu destruxit .
 A nullo magis seiunctus ,
 Quàm ab eo ipso , quem stringeret ,
 Maiori miraculo aures occlusit ,
 Quàm alter recuperarit .
 Turpius penitens , quam peccasset ,
 Expertus faciliùs vendi Deum ,
 Quàm redimi ,

Peregrinis parauit tumulum, laqueum sibi,
 Idem suę vltor perfidię, qui & Auctor
 Vberes illius fructus
 Sterili collegit in Arbore;
 In nullo magis iniurius Præceptori;
 Quàm quòd illi veniæ voluptatum inuiderit,
 Integritas nulla cognita viuo,
 Nulla debita mortuo,
 Lapidea illi fuere viscera;
 Quidni ergo
 Cùm Petrę scissę sunt? rumperentur,
 Patescentibus cæteris,
 Ipsum etiam impietatis Monumentum,
 Apertum est.
 A Mercatore tam malo
 Disce, Viator, emere, disce vendere.

ELOGIUM LXXXIII.

Amorem suum colorat in Syndone.

Tabellam, quam vides,
 Viator,
 Naufagus Dei Filius
 Vouit Patri
 Perfunctus periculo, voti memor;
 Exaratam sumptibus suis historiam
 Æternum eidem Anathema
 Hoc in templo suspendit
 Caueto, ne quid de illa perperam iudices;
 Latet & suus
 Hanc Apelles post tabulam,
 Obscura lineamenta si sunt,

Videri voluerant è sepulcro venisse.
 Agnosce Verbi hominis Laconismum;
 Dolorum Iliadem
 Gemina complexus est pagina,
 Amphibion hoc
 Describere satis vna non poterat:
 Quid sit ex facie nescias;
 Nisi perspexeris & a tergo quid fuit;
 Parelia ista sunt Solis nostri.
 Occumbens non habuit quid relinqueret
 Præter Umbras.
 Hic iterum sub gemina specie
 Christum habes,
 Hæc est mirabilium eius
 Secunda editio.
 Excudi illam in Typographæo suo
 Sub signo Ionæ,
 Vbi & torcular solus calcavit.
 Opus posthumum ne contemnas,
 Auctoris huius genius est
 Potiora in fine seruare.
 Linum vt sit, non Amianthus
 Illi quidquam ab igne ne timeas;
 Maioribus olim per triduum
 Obstitit flammis.
 Quemcumque rogam accenderis
 Christo par non est vel extincto.
 Fatigatus Dens vt sit
 Dum reficeret opus suum,
 Ne ipso quidem otia tus est Sabbato,
 Ne omnino quiesceret mortuus
 Pictorem egit,
 Arietis Spolium
 Phryxo, Sabaudia, non inuideas,
 Quæ habes Agni.

Illud in terra Regnum portenderet ,
 Hoc in Cælo .
 Nullius hostis arma formides ;
 Deum exercituum
 Nunquam sub alio vexillo mereat ,
 Quàm sub suo .

ELOGIUM LXXXIV.

Ad Inferos descendit.

Avaritia Charitatis tuæ
 Terram , ipsa quoque , sollicitat ;
 Et Aureas mentes ,
 Illi ab imis vsque visceribus eruit .
 Fætas fodinis huiuscemodi tenebras
 Toto immisso Sole scrutaris ,
 Inde ille abest à Cælo ,
 Quia ille etiam tecum est ,
 Credidere sidera Cælum
 Vbicumque tu fores ;
 Te in Erebum vsque sequuta ,
 Quia ibi quoque aderas ,
 Loci non agnouere discrimen ,
 Thesauris suis spoliari
 Terra vix tolerat .
 Vlciscitur violentiam motu ,
 Et vndequaque lapides
 Inimicum eiaculatur in Cælum :
 Cùm in dono patris tui
 Mansiones multæ sint , pauci ciues ,
 Corradis vel ab Inferno Coloniam ,
 Quam illuc rediturus deducas .

Imbutæ luce tua Nobiles Vmbre
 Fiunt Mundo spectabiles,
 Et vsurpaturæ oculis
 Tuæ monumenta virtutis
 Ad nundinas Gratiarum
 In Sanctam confluunt Ciuitatem.
 Illis nulla alibi maiora negotia,
 Quàm vbi libertatis Assertor,
 Et viuus agnoscendus in Matre,
 Et mortuus adorandus in Syndone.
 Vt tuam caperet animam,
 Suam adeo dilatauit Infernus,
 Vt ex violentia fractus sit,
 Nequiritque suos vltra retinere Captiuos.
 Inuidit Empyreum
 Oppositi sibi specus fortunæ;
 In omnem doloris sensum erupit,
 Quod & Erebus
 Dici sedes Dei iam posset.
 Scrutator Cordium,
 Ne ipsum quidem Cor terræ præterijt;
 Rimatus illud per triduum est;
 Inuentaque in eo omni nequitia
 Mundi prauitatem mirari desijt.
 Cui Homicidia, Adulteria, Furta,
 Atque adeo scelera omnia,
 Tam corrupto manare vidit ex corde.
 Quid in loco pœnarum tandiù egerit
 Omitte quærere.
 Si bonus es, eò tibi adiutum clausit,
 Si malus, aperuit.

ELOGIUM LXXXV.

Surgit rediuius è tumulo .
Matth. 28. Marc. 16. Luc. 22. Id. 20.

Probrum Sterilitatis
 Posthac Telluri nullus obijciat ;
 Experta Matrum dolores est ,
 Peperit Primogenitum mortuorum .
 Filios habere Mors cœpit :
 Mitiozem il am sperate , Mortales .
 Feritatem fœcunditas cicurat .
 Mundo dies illuxit omnium maxima ,
 In qua redux Sol noster
 Auroram sequutus non est ,
 Sed præiuit .
 De repetundis accusari timuerat ,
 Si quas horas diei ademerat Moriens ,
 Non redderet iam resurgens .
 Pudere illum cœpit ,
 Quòd contra quàm præceperat
 Thesaurizare videretur in terra ,
 Qui Dormientes nollet testes habere ,
 Sed Vigiles ,
 Motum Telluris præmittens suo
 Custodibus vna cum somno ,
 Excusationem omnem excussit .
 Ita semper agentibus vigilias noctis
 Vel super Gregem suum , vel supra se
 Primus exoritur Christus .
 Auara tellus vt est ,
 Depositem, nisi concussa , non reddidit .
 Inhorruit mirata Clementiam ,
 Quæ , ne obsistenti quidem ,
 Violentiam intulit saxo

Frangenda tamen vrna non fuerat ,
 Quam morti carcerem destinasset .
 Vbi sepultam illam relinqueret ,
 Suos posuit & ipse custodes .
 Abituros ne putes ; sedent , non stant ;
 Deposito metuunt ,
 Qui ita sollicitè interrogant propinquantes
 Quid quærant .
 Iustus hic à Mulieribus metus ;
 Inuenere primæ mortem ,
 Etiam vbi nulla Mors fuerat .
 Misera , & sibi semper inimica Mortalitas !
 Dolet se Mori ;
 Et resurgere ne possit , oppugnat .
 Sepulcrum aperire debuerat , & occludit ,
 Minuere difficultatem Resurrectionis ,
 Et auget .
 Obscuratur auro claritas facti ;
 Obstruitur sacco aperti sepulcri fides ;
 Fit Discipulorum furtum
 Magistri virtus ;
 Quia (quæ hominum vesania est ,)
 Nihil difficilius credunt ,
 Quàm quòd sit vtilius credidisse .

ELOGIUM LXXXVI.

Vulnera retinet rediuius

Quid agunt characteres Mortis
 In Libro vitæ ?
 Tolle , lege Nobilem paginam ;
 Trophæa discas esse , non probra .

La-

Lápides vnde sumus excisi
 Nobiles cœlaturas
 Quis, nisi eius inuidas pretij,
 Desiderarit abolitas?
 Medici nostri stipendia vulnera sunt;
 Sola hæc ægro asportauit a Mundo.
 Huc, huc vel è Cœli Hybla, Apes Mellificæ;
 Vbi Flori Vnico
 Quinque aluearia non sufficiunt,
 Tam suavis est.
 Constitutus in Monte Sancto
 Prædicare præceptum Patris
 Loquacitatis inimicus
 Muta perorat vndequaque facundia,
 Manuum eius doctrina, Iusta operatio,
 Pedum, recta ambulatio,
 Cordis, perfecta dilectio est.
 In Ciuitatem Refugij,
 Quò facilior sit Reis ingressus
 Non in vno dumtaxat latere,
 Sed & in omni angulo
 Suam pandi ianuam decuit,
 Nondum detumefcente eluione malorum,
 Has non perituris animalibus
 Cellas, & tristega
 Extruere in Arca sua debuit verus Noe.
 Hippocaustum Dei totius flagrans incendio
 Vaporarijs paucioribus,
 Quàm quinque non eguit,
 Vnde & frigescebat Mundus
 Commodius incalesceret,
 Et Deus exæstuans copiosius respiraret.
 Bona Mater paritura subinde filios
 Vt qui à se vitam habent,
 Abundantiùs habeant,

Multiplicat vbera sua .
 Auarus Deus non est ;
 Promptuaria sua exhaurire volentibus
 Vltrò obijcit sine seris .
 Cordi suo notam inesse non suffert ,
 Quam in humano
 Corrigi olim Momus voluerat ;
 Auentibus introspicere
 Per fenestram fat patet .
 Sinceritatem illius
 Licet vel in radice cognoscere .
 Has qui scrutari fodinas didicerit ,
 Paupertatem non timeat .
 Manant hinc diuite vena Thefauri ,
 Vnde Mundus quandoque Aureus fiat .
 Latrocinia Dei omnia
 His asseruantur in Specubus :
 Vnde, quem hic non inueneris
 Planè perditum puta .
 Corda hominum
 A noxia defensurus rubigine ,
 Has illis de se vaginas parauit ,
 Custodiendas creditis sibi depositis
 Vbi tutiores foderet loculos non inuenit .
 Qui seruis suis annum omnem
 Iubilæum esse voluerat ,
 Sanctas Basilicæ suæ fores
 Malleo semel apertas
 Non vltia passus est claudi .
 Hac ad arcana Cœlicum iter est .
 Hæc qui ad Deum non intrat per Ostia
 Fur est, & latro .

ELOGIUM LXXXVII.

Apparet Matri, & Mulieribus .
Matth. 28. Marc. 16. Luc. 24. Io. 20.

Descendentis è Cœlo Christi
 Prima Statio Mariæ vterus ;
 Ascendentis ab Erebo prima requies
 Mariæ domus .

In loco pœnarum
 Non aliam passus est pœnam ,
 Quàm quod ibi se vidit ,
 Vbi Maria non esset .

In Cruce conceptos à se in illam Amores
 Quia nullus satis interpres exprimeret ,
 Illi non alium legat Angelum ,
 Quàm se ipsum .

Adhuc lugente Matre ,
 Festius Filio dies esse qui poterat ?
 An decuit in communionem gaudiorum
 Secundam vocari ,
 Quæ semper prima venerat
 Laborum in partem ?

Vndenam credas ad sepulcrum
 Vnam hanc non venisse Mariam ,
 Nisi quòd , quem aliæ quærent ,
 Iam habebat ?

Hinc necessarium nemo censuit scribere ;
 Quod ita obuium cuique fuerat cogitare .
 Creduntur ista melius , quàm narrentur .
 Nec alius de hoc dubitare possit occursum ,
 Quàm qui aut Matris merita nesciat ,
 Aut Filij non assequatur affectus .
 Fida Verbi custos , & Deo ideò a secretis
 Hoc soli cordi suo fudit arcanum ,

In hoc quoque se probans
 Maiorem Muliere,
 Quòd tacere talia posset.
 Quia Christus

Æternum Mundo Sabbatum fecerat.
 Non tenebrefcit Sabbati vespera, sed lucefcit.
 Diem nutrit, non perimit mater noctis;
 Quæ vni soli vespera fuerat,
 Aurora fit alteri;
 Illuminatur nox sicut dies;
 Hoc est, suo ipso etiam in initio, non in fine,
 Rem, quam Deus Mundo publicam vellet,
 Non alijs debuit aperire, quàm fœminis.
 Meliores habere
 Resurrectio præcones non potuit.
 Facit illis itineris audaciam præcox
 Crepusculum;
 Vnde in luce dubia
 Vterque illi caligat oculus
 Et cordis, & corporis;
 Errare tamen adhuc non timent,
 Quæ pietatem ducem sequuntur.
 Sepulto ferunt doloris obsequia,
 Quæ rediuiue debuerant
 Gaudia triumphorum.
 Ingrediantur sepulcrum,
 Vt consepultæ Domino
 Perfectam cum illo resurgerent in salutem.
 Mirantur sedentem Angelum
 Vitæ Magistro Mortis in schola.
 Hic i llas situs dedocere potuerat,
 Ibi iam Christum non esse.
 Sola Domini absentia
 Tam bene moratis Spiritibus
 Fecerat facultatem sedendi;

Cum

Cùm alioqui semper stent coram illo ?
 Differuntur pietati gaudia , non negantur ;
 Qui se inueniri non est passus in tumulto ,
 Occurrit in via .

ELOGIUM LXXXVIII.

Apparet Mariæ Magdalenaë ;
Matth. 16. 10.

Noua calamitas
 Trudit antiquæ memoriam ;
 Ex quo ablati Christi à monumento ,
 Magdalena vix meminit ;
 Quòd sit occisus in ligno .
 Damnat reuolutum lapidem ,
 Qui se solertioribus
 Opportunitatem fecerit furti .
 Accusat reuerentiam Sabbati ,
 Quæ suam sibi quietem inuiderit ;
 Adhuc inuoluta nubilo mentis
 Habet fulgorem omnem pro fulgure .
 Tam querere se ipsam ,
 Quam Christum potest ;
 Quia nec ipsa est , ubi est ,
 Præsens magis ubi amat , quàm ubi animat ;
 Stare illi nulla molestia ,
 Cui est omnis calamitas non stetit ,
 Iacere illam prohibet nobilitas doloris sui
 Seruat ad omne iter erectam .
 Lactantur vberibus lacrymis
 Desideria iam adulta ;
 Qui præsens vngeretur , lugetur absens ;
 Et

Et illi gratius lugendo impendit obsequium,
Quàm potuisset vngendo.

Recedunt à sepulcro Discipuli;

Non recedit M A R I A,

Quæ amisit plus aliquid præceptore:

Custodit illa ibi patrum suum,

Sine quo viuere toties accusata non suffert:

Septem olim Dæmonum hospita

Puros Spiritus maculare timet accessu;

Stat coram sedentibus, nec audet ingredi,

Hac lucrari modestia fatagens conscios furti:

Seruos videt in veste nuptiali,

Et adhuc de Domino funera cogitat,

Donec recolens,

Quòd pars optima, quam elegerat

A se in æternum non auferretur,

Falsa mauult sua arguere lumina,

Quàm Dei promissa,

Noua inspectione

Ad novos gemitus irritata

Tandem quærendi perseuerantia

Meruit inueniendi fortunam.

Consolatus olim lacrymas,

Quas illa pro Germani fuderat morte,

Cur illas non consoletur, quas effundit pro sua?

Conuersa extra sepulcrum quærere,

Quem malè hæctenus in sepulcro quæsierat,

Videt illi se proximam, nec agnoscit.

Colonum,

Cuius ipsa etiam agriculturæ pars esset,

Lacrymarum imber serotinus

Ad gaudiorum semina euocat.

Diu tamen Rustici laruam

Diuinitas tam humana non tolerat.

Incipit illam ipse quærere, quæ se quærit,

Vocat , ac si non ipse ab illa recesserit ,
Sed à se illa :

Fit Fides ex auditu ,

Quæ facta visu non fuerat .

Experta toties, quæ de IESV virtus exiret ,
Illum non contenta videre , vult tangere .

Arcet ille manum linimentis infectam ,

Ineptum reputans vngi eum ,

Qui iam nec Athleta esset, nec mortuus .

ELOGIUM LXXXIX.

Apparet euntibus in Emmaus .

Luca cap. ultimo .

Actum de Nobis est ,

Si qua impatientia exigimus a Deo

Promissa ,

Deus a nobis exigat credita .

Humana beneficia expectamus per annos ,

Diuina ne quidem per dies .

Vel si cùm Aurora venerit

Sera iam sunt .

Qui non nisi post triduum

Resurrecturum se dixerat ,

Triduo nondum expleto iam accersitur

Mendacij .

Angustæ mentes

Magna promissa non capiunt .

Pessimus in dubijs consul mæror ,

Suadet a sede pacis discesium ;

Vnicus error duos viatores abducit ;

Exules veritatis

Re-

Relinquunt apud Socios Fidem suam ,
 Et spe in præteritum missa
 In probrosæ peregrinationis subsidium .
 Solos metus assumunt .
 Historiam narrant , & fabulantur ,
 Qui fingunt sibi damna non vera .
 Amat Christus argumentum colloquij ,
 Si non modum .
 Vbi de suis supplicijs sermo est ,
 Vel si excludatur aliunde ,
 Adiutor auidus aduolat
 Errantibus ,
 Quia se dare viæ Ducem non potest ,
 Adiungit Comitem .
 Bonus Medicus interrogationem ægroti
 Præmittit morbi remedio .
 Fingit Doloris se causam nescire ,
 Quæ verè sciri non poterat ,
 Quia , nisi fingerent , nulla erat .
 Arguuntur stultitiæ , qui supra cæteros
 Sapere voluissent ,
 Arguuntur & tarditatis ,
 Qui alioqui perfestinato discessu
 Riuerent in Fidei iacturam præcipites ,
 Et à veritate pluribus iam distarent stadijs ,
 Quàm ab vrbe .
 Scripturas aperit , qui solus earum est
 Clavis ;
 Agit Amanuensium suorum
 Interpretem
 Qui non alia , quam a se dictata
 Scripserunt ;
 Donec occumbente oculis die ,
 Nascente mentibus ,
 Sentiretur in æstu

Cordium Solis vicinia .
 Quod peccauerat Infidelitas ,
 Hospitalitas corrigit ;
 Tenet ista , quem illa fugasset ;
 Et est modesto hospiti violentia hæc
 Gratioꝛ Cœna .
 Nondum assequutus suscepti finem itineris ,
 Sine iniuria veritatis fingit se longius ire .
 Quo dare maius beneficium possit
 Minus non dedignatur accipere .
 Libentius conuiuium , quàm conuiuia ,
 Appositum in panem translatus
 Agnoscitur .
 Nota tamen huius Sacramentum notitiæ .
 Ex vultu distinguimur homines ;
 Deus sola detegatur ex manu .

ELOGIUM XC.

Apparet discipulis in cœnaculo .

Luc. 24. Io. 20.

Quæ sit superbia Fœminis ,
 Quod ante viros
 De resurrectione cognouerint ?
 Vt præierint, quæ sequi debuissent ,
 Non fuit præposterus ordo, sed Mysticus ,
 Opportunitatē hanc abolendi veterem culpā ;
 Sexui suo MARIÆ dignitas meruit ,
 Vt quæ a serpente deceptæ deceperant ,
 Eruditæ ab Angelis erudirent .
 Et quæ hauserant è Paradiso perfidiam ,
 Fidem eruerent è sepulcro

Et

Et quæ primæ laxauerant aditum Morti,
Primæ viam sternerent & saluti.

Quid quòd omnia illa

Vnum in tumulum aceruata prodigia

Narrant Mulieres, sed de Viro ?

Piæ Præficæ obsequium Christi suscipiant⁶

Apostoli, Christi suscipient passiones

Illæ ferent aromata, hi flagella:

Effundent illæ oleum, hi cruorem.

At quid nunc est, quòd in cænaculo

Fletus, dolorisque conuiuæ

Spei suæ damnis nutriunt edaces metus ?

Meminere Iudæorum minas,

Et Præceptoris non meminere promissa;

Orto iam Sole serò adhuc est apud eos,

Quia Clausis ianuis

Ingredi prohibent nouum diem.

Vel inuitus tamen ille vltro se ingerit;

Enituntur silentes tenebræ Vocalem Solem;

Videtur, & auditur ille, nec creditur;

Pacem precatur,

Et nouos ciet sua pace conflictus.

Ascendunt cogitationes,

Quæ de Erebo, non de Cælo venirent;

Omnem colligunt in oculos sensum.

Et adhuc iam non mulieribus,

Sed sibi ipsis increduli

Apertis oculis somniare se putant.

Visum iubentur emendare per tactum;

Et in carne Domini

Suam cæcitatem palpare.

Apprehendunt manibus Veritatem,

Quam mentibus non potuerant;

Seu illum per Ostium intralle non credant,

Adhuc non furem reputant, sed Pastorem;

In stuporem degenerat hæsitatio ,
 Timor in Gaudium ;
 Legitur in vulneribus gloria bellatoris ;
 Vestigia mortis , sunt nouæ vitæ præfagia ;
 Renatum magis ,
 Quàm hilaratum quisque se credit ,
 Dum ex eo quod redderetur ,
 Amissum reputans bonum
 Præteriti æquitatem doloris .
 In Argumentum lætitiæ laxioris assumit .
 Pacis suæ Prodigio Deo ,
 Pacem semel dedisse non sufficit .
 Qui per primam ,
 Excitata iam bella sedauerat ,
 Excitanda compescere voluit per secundam ?

ELOGIUM XCI.

Apparet piscantibus . *Io. 21.*

Intentis muneri suo ,
 Vel non spectatus Christus assistit ,
 Theatrum illi iucundissimum , Societas operosa ,
 Ad cuius delicias vel a summo mane festinat .
 Arti suæ , quam tam malè Alucifino mutauerat
 Redditus Petrus
 Exempli sui violentia socios trahit .
 Alumnos lucis nox inimica ludificat ;
 Illis nec ad quietem utilis , nec ad laborem .
 Captant Paupertati subsidia ,
 Non illecebras voluptati ,
 Et adhuc ratibus suis sola tædia colligunt ,
 Fugant prædam , qui fugerant præceptorem ;
 In-

Inueniunt in Piscibus metus suos .
 Meriuntur Christi præsentia commoda
 De damnis absentia ;
 Parcunt tamen querelis, votis contenti ;
 Et patientia lucro refarciunt ,
 Temporis , somnique iacturam .
 Prouocat Dei liberalitatem auaritia maris ;
 Honesti olim comes laboris , nunc merces est ;
 Quia nullos traxere pisces
 Nouum attrahunt Piscatorem .
 Stat IESVS iam extra procellæ
 Ditionem in littore ;
 Pulmentum exigit, dare paratus ;
 Interrogat vt homo ,
 Mox operaturus vt Deus :
 Inuitat ad mensam , quos nondum idoneos
 Inuenit ad pugnam .
 Vocat Pueros , qui & se matre adhuc egerent ,
 Et se viros diffiterentur
 Territi laruis malorum .
 Tamquam cum Pueris
 Ludit Prouidentia suæ ludos .
 Reuocat ad dexteram
 Quos præteritus turbo ad sinistram abiecerat ;
 Creat ijs nouam de vtili labore lætitiã ,
 Supplet de largitate sua ,
 Quod defuerat illorum fortunæ ;
 Implet ipse retia magnis piscibus ,
 Quos illi trahendo faciant suos .
 Deteguntur Dilecto piæ amantis insidia ;
 Agnoscitur ex beneficio
 Qui non innotescebat ex vultu ;
 Victus Petrus videndi acie ,
 Primas sibi vendicat Amoris ardore .
 Non excussit illi reuerentiam

Desiderium præceptoris ;
 Deo horret nudum se sistere iam non innocēs ;
 Alter post lapsum Adam ad velamen festinat ;
 Nec interim ineptias reputat ,
 Quòd qui nudus in naui fuerat ,
 In mare se demergat indutus .
 Festinant cæteri impari cursu ,
 Quia nec pari fide .
 Agunt iterum Dei Commensales tripudia ;
 Stupent in vno ferculo plura miracula ;
 Attendunt comedentem obliti quod comedant
 Episcari Dei curant arcana saturi piscibus ;
 Adeo hominibus vnum dedisse beneficium ,
 Est alterius desiderium iniecisse .

ELOGIUM XCII.

Ascensurus suis valedicit .
Marc. ultimo . Luc. 24. Act. Apost. 1.
 Collige , mi bone Hospes , farcinulas ,
 Gratus accidere Mundo non potes ,
 Qui vitia palpare non nosti .
 Rarus in terris
 Qui beneficia vtilitate metiatur .
 Vulgus id vnum credit prodesse , quod placet .
 Ægrorum plerisque
 Sola linimenta remedia sunt :
 Vbi ferrum , aut ignem vlcus requirat ,
 Tolerabilior habetur Ægritudo ,
 Quàm Medicus .
 Gymnarcha seuerus
 Ne Rude quidem donandis
 Incogitantiam disciplinæ condonat .
 Imminent feriæ ,

Præmunis Viatico plane te digno ,
 Noua Magia ad excantationem serpentium ,
 Noua lingua ad eruditionem rudium ,
 Noua peritia ad curationem ægrorum .
 Energumenos Spiritus tui iubes
 Suam salutarem dementiam alijs instillare ,
 Et coactis in obsequium Gratix elementis ,
 Prima salutis in homine semina
 Rigare aqua , impinguare oleo, fouere flamma
 Persuasum vis mundo ,
 Te illi suam non solùm pacem eripere ,
 Sed , & tuam relinquere .
 Et opportunè sanè .
 Susplicari enim volueram ,
 Repetijsse te rem quam attuleras ,
 Cùm nullam post te pacem inuenerim .

ELOGIUM XCII.

Ascendit Triumphator in Cœlum .
Marc. 16. Act. Apost. Primo .

In Cœlum te, nisi ardua, non deducant
 Illuc properanti per montium apices iter est .
 Quo Christus ascendit per gradus ,
 Saltu venire qui speres ?
 E specu Bethlem in Caluarix clium profecit :
 Inde in Oliuetum , vnde in Empyreum .
 Ne mireris in homine motum ,
 Qualem non miraris in aqua .
 Non ascendit , & ipse sublimius ,
 Quàm ante descenderit .
 Elias maior telluri rapitur ;
 Non vnus speret Spiritum duplicem Eliscus .
 Igneo tamen non essetur in Curru ,
 Ne

Ne qui ignem missurus in terras venerit ,
 pollet argui furaturus venisse .
 Cui sola leuitas triumphus est ,
 Habet in Oliveto Palmetum .
 Gentes domitas in hac pompa ne quere ,
 Coram Deo vnica triumphandi causa
 Se ipsum vicisse .
 Post dies decem
 Pretiosa descensus in pluuia ,
 Ascendit in Nube .
 Ex Orbe , in quo tam malè exceptus
 Egrediens ,
 Puluerem non excussit e pedibus ,
 Sed attraxit .
 Numquam grauis telluri ,
 Nisi cùm eam onere leuaret suo .
 Quàm inhereret hominibus conijce ,
 Qui tali glutino inhæresceret faxis .
 Quæ condoluerant morienti ,
 Meruere oscula triumphantis ,
 Iam non suturus Viator
 Ipsos in terra propemodum
 Oblitus est pedes .
 Se in itinere non trito sequutis ,
 Quid vtilius relinqueret , quàm vestigia ?
 Primus a Dei Vrbe Lapis hic esto ?
 Quo qui venerit ,
 In illius sinibus esse se sciat ,
 Non vno hic Dei digito , sed bino pede
 Ea scripta lex homini ,
 Vt Cælum , nisi tellure calcata ,
 Non speret .
 Triumphalis Cælitibus Dies ,
 Eos candicare iussit in vestibus ,
 Hæc in Regno Innocentiæ purpura est .

Humanitatis facti sunt Candidati ;
 Ex quo titulus hominis
 Dignitas esse cepit in Deo .

ELOGIUM XCIV.

Linguarum imbrem pluit in suos .

Act. Apost. cap. 2.

Quæ ascendit ad veri Iouis dexteram

Aquila ,

Illi non minitruavit fulmina ,

Sed excussit .

Extulit Cœlum è terra halitus ,

Quid mireris in aere Meteora ?

Venti, & fulmina

Sublimata trahunt de tellure materiem .

Inanes ultra esse non decuit homines ,

Cùm iam complerentur & dies .

Deprehensus in tempestate

Irretitur a Piscatoribus Deus ,

Et mitiora consentiens in iura captivus ,

Indices iracundiæ flammæ

Ponit emblemata Charitatis .

De linguarum semine Cordium messor

Supra vertices statuit

Sublimiora Mortalibus loquuturus ,

Taciti, ex quo sine Verbo discipuli ,

Dum non iam verbum a lingua ,

Sed a verbo linguas expectant ,

Affiduis vbi lacrymis agnouerunt ,

Ferri adhuc

Spiritum Domini super aquas .

Per Iudæorum metum

Ad Dei proficientes amorem ,

Cæna.

Cœnaculum abſtinentia dedicantes
 Linguas attraxere ſilentio ,
 Ebrietatem ieiunio contraxere .
 Terra iterum ſine Chriſto
 Inanis, & vacua
 Eam infert igni violentiam ,
 Ut deſcendat .
 Parientium tormina
 Expertum Cœlum eſt ;
 Cùm veritatem, & Juſtitiam
 Diu deſiderato puerperio daret in lucem .
 Quandoquidem iam perfecerat opus ſuum .
 Sedit opifex Spiritus ,
 Vtique permanſurus in homine ,
 Quia Caro iam non eſt .
 Portus Salutis
 Ne in cæco errantibus fruſtra pateret ,
 Multiplici munitus eſt Pharo .
 Felix quicumque
 His iter ſuum regat indicijs .

ELOGIUM XCV.

Gloria ſua Mundum implet .
 Abiecit Cœlum fulmina ; inerme iam eſt ,
 In eius expugnationem
 Securi nunc , Titanes , allurgite ,
 Admiſit de terra Colonias ,
 Tueri ſe è Terrigenis , vel ſi velit, non poſſet .
 Extra tellurem
 Homo homini iam lupus non eſt .
 Vbi luor locum non habet ,
 Nemo fratrem patiatur excludi .
 Quamquam , quæ neceſſitas

Oppugnandi nunc Cœlum ,
 Quod in reciproca commercia
 Cum tellure consensit ?
 Datus aliquis vtrunque Obses est Deus ;
 Descendit Paracletus, ascendit Christus ;
 Qui tamen toto non contentus Empyreo ,
 Excursionibus assiduas agit in terram .
 Nulla illi voluptas regnare ,
 Si non regnet cum multis .
 Occupaturus propè omnes iam solus ;
 Ipse Sacerdos ,
 Ipse victima , ipse omnia est ;
 Alium Martem iam bella non inuocant
 Alium Neptunum Nauigia non implorant ;
 Adepta Cyprus Veneri, Delos Apollini ,
 Creta Ioui .
 Ignorat Ægyptus Ifidem, Arcas Alcidem ;
 Roma ipsa, quæ tota Pantheon fuerat ,
 Per Piscatoris annulum
 Vni desponsa iam Numini ,
 Multiplicem de Dijs suis
 Obtulit Hecatombem .
 Citra vitium aurium verus Midas
 Vniuersa quæ tetigit, aurea fecit .
 Pretium eius in flagella vsque manauit
 Nobilitant opprobria, quia pertulit ;
 Calamitates nuda iam nomina sunt ;
 Acquisiere vim beneficij ,
 Ex quo Dei Filio pares in fortuna
 Nos reddunt
 Probrosam antea serui nomen ,
 Prima nunc Dignitas est ,
 Supremæ Maiestatis ambitio
 Libertos suos omnes Reges inungere ;
 Vnde Chrisma quod adhibet Non

Non tam Athletas armat ad pugnam ,
 Quàm Regni candidatos
 Initiat ad Coronam .
 Athenas vbique circumferunt
 Semiuocales Galilæi ;
 Et Litteratura omnis de IESV est ;
 Plena definitur philosophia illum scire ,
 Plena felicitas illum diligere .
 Antiquat iura omnia nomen nouum ;
 Motis fluctibus Remora
 Fixis sit vehiculum montibus .
 Immutauit Areopago Iudices ,
 Circo Gladiatores .
 Feris Eremos eripit ,
 Et dat Ascetis ,
 Monstra naturæ minuit ,
 Et auget Gratia .
 Faunis syluas, sed pudicis exhilarat ,
 Protheis Vrbes ,
 Sed solam versatilibus in Salutem .
 Velint nolint ,
 Omnia Christo dant gloriam ,
 Vel beneficijs affecta , vel pœnis .
 Quo maior illi tamen laus sit ,
 Esto tu melior ,
 Nulla illi panegyris gratior ,
 Quàm quæ sibi dignus venit ex Moribus .

ELOGIUM XCIV.

Stephani Agonem stans spectat .

Act. Apost. cap. 7.

Pellite Populi ,

Feras , & Mirmillones è Theatro ;

Mitiores de Gladiatoribus suis ludos

Dare

Dare Mundo Christus instituit.
 Primicerius Purpuratæ Legionis
 Certam sibi, suisque Victoriâ
 Coronato vaticinatus in nomine
 Facturos periculum fortitudinis,
 Qua plenus erat,
 Cum tota Iudeorum feritate committitur.
 In tam duras ceruices allisum,
 Integro capite rediturum ne puta.
 Incircumcisos corde
 Circumcidere Verbi Dei gladio fatagit;
 At Orpheus alter,
 Arte, quàm auditore felicior,
 Præter lapides nihil penitus ad se trahit.
 Cœli Siren innoxia
 Eos incidit in Vlysses,
 Qui malo suæ perfidiæ alligati
 Aures contineant, saxa projiciant,
 Non tolerant Emphatici gravitatem sermonis
 Mentis leuissimæ.
 Ex carne toti
 Respondere spiritum nesciunt.
 Vnde quas non habent a Doctrina suppetias,
 A furore mendicant,
 Exerceri in Vrbe
 Inurbanitas tanta non potest;
 Ex illa egrediuntur Academici,
 Redituri Lictores,
 Et vestibus ad Pauli pedes abiectis,
 Illi Apostolatam præfagiunt.
 Noui Gigantes
 Cælum saxis aperiunt,
 Alijs tamen, non sibi.
 In homine iam pleno Gratia
 Locum ira non inuenit,

Etiam

Etiam de alieno peccato Iustitiam suam

Cumulat ,

Et lapides accipiens , preces reddit .

De hostibus sollicitus , de se securus ,

Pro ijs pronus in genua

Pro se stans rogat .

Nec enim impetrari Saulus a Deo

Oratione quacunq; potuerat .

Sui causa prostrato

Honoris gratia Christus assurgit .

Tantæ virtuti

Suam quodammodo sedem cedens ,

Omnes Martyres veneratur in primo .

Indulget illi

Non Angeli solùm faciem , sed & Sortem .

Cui vita labor fuerat , mors somnus est .

Credas non attigisse lapides mentem ,

Quæ vel sub ipsis obdormiuit in Domino .

ELOGIUM XCVII.

Saulum ex Equo deturbaturus descendit .

Act. Apost. cap. 9.

Gigantem paritura torquetur Ecclesia ,

Et quasi noua Rachel ,

Dum Benomi suum animat , exanimatur .

Quidni demum se Abortiuum agnosceret

Qui se publica natum meminisset in via ;

Qualem hominem Paulum credam ,

Quem tanti fecerit Deus

Quanti totum propemodum humanum genus ?

Illius vnus gratia

Exhibitum vniuersis iterauit obsequium ;

Exiuit rursus à Patre

Et

Et Grassator beneficus insidiatus Viatori
 Speciosa illum nequitia spoliavit.
 A Protomartyre diu rogandus haud fuit,
 Ut in hanc vellet expeditionem assurgere;
 Eo vix audito protinus stetit,
 Quasi qui festinaret ad opus;
 Non dilaturus ne per momentum quidem
 Hoc cælo Gaudium,
 Nisi triumphus debitus Stephano,
 Eum quodammodo per dies aliquot
 Retraxisset à Saulo,
 Regis Idolatra.
 Quàm non quia Dei,
 Sed magis quia Patrum erat amaret;
 Acceptis litteris tumidus
 Conceptis supplicijs truculentus,
 Erebo, quàm Damasco iam propior,
 Serenitatem omnem
 Nube lucida inuolutus amisit.
 Ferre Equus non sufficit hominem
 Vel ipsi iam grauem Deo.
 Allisus in terram concipit desiderium Cæli;
 Et per Tyrocinium tenebrarum
 Initiatus ad lumina,
 Cæcus ad cætera omnia, Deum videt.
 Deiectum non sodales solùm
 Sed & lux ipsa destituit.
 Fortunata tamen deiectio,
 Quæ cæcatum erronem deducit in Vicum,
 Qui & vocatur Rectus, & est.
 Iam tu Christe configuratus
 Resurgis & ipse post triduum;
 Et de rebus iam non vt antea iudicans,
 Mutatos sibi intelligit oculos,
 Non ademptos.

Squammas non exiit ,
 Nisi redactus ad angustias
 Serpens ,
 Et vas electionis ,
 Nisi lustralibus prius vndis ablutum ;
 Suauissimi nominis aromataria
 Non impletur .
 Ut philosophiæ nostræ prima Theoremata
 Esse de patientia scias ,
 Quid ante omnia doceatur attende .
 Prima Doctori gentium collata cognitio ,
 Continet ;
 Non quanta agere illum oporteat ,
 Sed quanta pati .

ELOGIUM XCVIII.

Venientis ad Iudicium apparatus .

Matth. 24. Luca 23.

Horrescite diem Domini , Difides serui .
 Differte lacrymis incendium Mundo ;
 Nisi arescentibus hominibus
 Arsurus ille non est .
 Nutrite fiduciam Vestram ,
 Qui à Principibus appellatis ad Deum .
 Sedebitis & vos quandoque , qui statis .
 Purgando tritico
 Sua decreta Area est ,
 Et omnis Celitudinis sæces ,
 Vna Vallis expectat .
 Supremum terris bellum
 Indicit tuba nouissima ,
 Et subirati numinis signa
 Omnem contra insensatos ,

Cæli

Cœli malitiam vocat .
 Hoc quasi cornu ferali
 Ad venerationem Vulpecularum
 Progreditur Deus .
 Canit receptui Miserationibus suis ,
 Iisque morientibus
 De Mundi Incendio rogam facit .
 Egregius cuiusque operis Licitator .
 Hasta posita Crucis suæ
 Voce Præconis Regni sui auctionem edicit .
 Descendunt accusare sidera ,
 Quos nox texit .
 Sistuntur & ipsa iudicio ,
 Quæ lumina tenebrionibus ministrarunt .
 Cœli oculi perspicere propius appetunt ,
 Qui habeatur , in tanta multitudine
 Pro Cœlo delectus
 Cupidi ipsi etiam arcanorum ,
 Vbi omnia euulgantur , accurrunt .
 Contagium telluris
 Innocentes impiat faces ;
 Quæ in cœlo sidera fuerant
 Cùm terras attigere , fulmina sunt .
 In Beatorum Corporibus
 Exceptura tot Soles ,
 Stellas iam a se proijcit Dei Domus .
 Vbi pessimè conscium
 Cor terræ palpitat ,
 Et vndequaque concepto igne febricitans
 Infans fatigat moribus Phrenesim suam .
 Sessuri Iudicis metu
 Festinante elementa reddere
 Quæ singulis debent .
 De Cadaueribus , quæ absumpserant ,
 Ne ipsos quidem retinent Cineres .
 Hæc

Hæc, qui legis, intellige .
 Non nisi opponendæ vitijſ hominum
 Commouentur Virtutes Cœlorum .

ELOGIUM XCIX.

Iudex fedet in Valle Iofaphat.

Aperti Dei libri ſunt ;
 Claudite veſtros Mortales .
 Timete , Reges , Iudicium Pauperum ,
 Quorum vltioni totus hic decretus eſt Dies .

Incidiftis, & vos
 In Piſcatorum retia , magni Piſces ;
 Nec frangere poteſtis illa , nec fugere .

Dedocete vos ſublimia
 In vallem abiecti ,
 Nec audete poſthac ſerenitatem iactare ,
 Qui nubi fætæ fulminibus ſubiaceris .

Cuique Regno ſuus in cœlo Cometes
 Finem denunciât .

Quærit Crux transfugas ſuos ,
 Et in vnum collectis inſultat .

Submittunt ſidera faces venienti ;
 Fit illi concolor Luna per ſanguinem ;
 Sol verò hac erubeſcentia non contentus

Ne Maculas & ipſe detegat ſuas
 Lumina contegit .

Non profuturam penitentiam
 Agit Mundus in Cinere .

Pullulat vndequaque populus Mortis ,
 Et hujuſce pars populi ſummi Reges .
 Par in omnibus nuditas, diſpar cauſa ,

Niſi quòd omnes
 E communi naufragio enatarunt .

Non-

Non admittunt vestem aliam Christum induti
 Cæteris verò vtpote ad flagella paratis,
 Nulla permittitur.

Cadere Montes velit ambitio se ruente.

Qui thesauros suos omnes
 Abdiderunt in terra

Omne quærunt a terra subsidium.

Auent redire Matris in viscera,

Ex quo id ipsum, quod nati sunt,

Definit ijs esse beneficium, & sit pæna:

Tolluntur in aera,

Qui nunquam toti inhæserè telluri,

Et grauitate morum

Leuitatem hanc assequuti, tripudiant.

A filio hominis

Exercetur humano more Iudicium:

Mitis nescit esse crudelibus,

Crudelis mitibus.

Damnatur vnusquisque

Se teste, se accusatore, se Iudice,

Et qualem illum passi sunt alij,

Talem & ipse patitur Deum.

Declina nequitiam, qui forum non potes:

Quamdiu trepidus nõ fueris, te securũ ne puta

Cogita perire te posse, ne pereas.

ELOGIUM C.

E tribunali in Solium migrat, vbi regnat in
 æternum, & vltra.

Peracta Dei fabula

Recognoscuntur Actores,

Et vnum, & idem

Personas, & scenam sequitur fatum.

Vbi

Vbi nunc homines, vbi vrbes, vbi mundus est ?

Vbi eris & tu, qui hæc legis ?

Morti ipsi sua quoque mors imminet ;

Fiet illi Carnifex sui

Cùm cæterorum esse desierit ,

Vt quid sint, quæ in mundo vides, intelligas ,

Quid sint futura cognosce .

Omnia Ciuis .

Sed colore vario pretium mentiuntur .

Expecta diem ,

Quæ sola suam mentibus lucem reddat ,

Internosces malos à bonis ,

Cùm vtrosque distinxerit Deus .

Nulla Zizanijs reuerentia collecto tritico .

Vasa decoris imbuet æternus odor ,

Vasa nequitiae recoquet æternus ignis .

Abradentur è Mundo

Monumenta omnia scelerum ;

Ne ipsa quidem iam extent eorum loca

Noua tellus educetur , & nouum Cælum .

Deiectis Hædis ad tormina ,

Assumet Agnus Agnos ad pascua ,

Exutus horrorem iudicis

Maiestatem induet Regis .

Omni soluta iam compede

Euolabit ad originem suam libera Probitas ;

Nulla iam illam ambiente contrario

Fines suos constituet perennem pacem .

Steteris hætenus, sedere hunc potes, mi Iesu,

Bonus, & malus in loco suo sunt,

Vindictæ criminum, curatori Virtutum,

Nemo negotium iam facessat.

Nullus tibi superest labor, nullus & mihi.

Non habui vbi quiescerem opportunius,

Quam vbi te sedentem relinquo.

Gi-

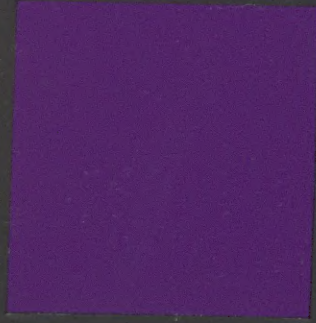
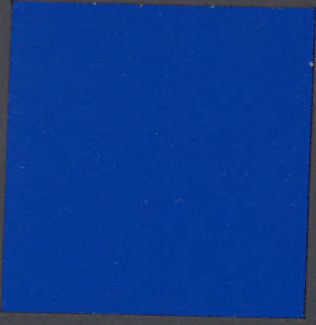
Alucina

2

14

+ colorchecker CLASSIC

calibrite

mm

